

19 Μαΐου ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΠΟΝΤΙΩΝ

05-05-2004 13:06

Η Κυριακή 19 Μαΐου έχει οριστεί από τη Βουλή των Ελλήνων ως ημέρα μνήμης της γενοκτονίας του Ποντιακού Ελληνισμού.

Εμείς που τους ζούμε στις γειτονιές μας (προσωπικά γεννήθηκα σε σπίτι που η ιδιοκτήτρια ήταν Πόντια, η νονά μου είναι Πόντια, ο παθολόγος μου είναι Πόντιος, η Δασκάλα μου και Μέντοράς μου είναι Πόντια), μάθαμε μαζί τους να μην ξεχνάμε.

Μου θυμίζουν στα δύσκολα, ότι είμαι Ελληνίδα. Όταν χάνω το δρόμο της αναζήτησης των Ελλήνων που έφτασαν στο Αφγανιστάν, που κάποιοι θέλουν αποδείξεις, μου δείχνουν τον Καύκασο... Μετά από κει, αν καταφέρεις να φτάσεις εκεί, ο δρόμος ανοίγει διάπλατα!

*****

Ενα σημαντικό μέρος του Ελληνισμού διαφυλάχθηκε μετά τη διάλυση της Βυζαντινής αυτοκρατορίας στα βόρεια της Μικράς Ασίας στον Πόντο. Βέβαια η άλωση της Τραπεζούντας από τους Οθωμανούς Τούρκους το 1461 σήμαινε για τον Ελληνισμό του Πόντου την απώλεια της ανεξαρτησίας του, αλλά όχι και την εθνική του συνείδηση.

Μέσα στην Οθωμανική αυτοκρατορία οι Πόντιοι αποτελούσαν το πιο αποκομμένο κομμάτι του Ελληνισμού, που ζούσαν σε μια περιοχή φτωχή, χωρίς ιδιαίτερο ενδιαφέρον για την κεντρική διοίκηση. Επιπλέον αποτελούσαν μειοψηφία μέσα σε ένα πλήθος αλλόθρησκων και αλλόγλωσσων λαών, όπως οι Κούρδοι και οι Αρμένιοι.

Παρ όλα αυτά οι Πόντιοι κατόρθωσαν να διατηρήσουν τη γλώσσα και τη θρησκεία τους, να αποκτήσουν κυρίαρχη οικονομική θέση στα αστικά κέντρα της περιοχής τους, να επιδείξουν έναν αξιόλογο δημογραφικό δυναμισμό που τους επέτρεψε να επεκταθούν και στις περιοχές του Καυκάσου και της Κριμαίας, και τέλος να αναπτύξουν μια σημαντική εκπαιδευτική δραστηριότητα.

Η οικονομική ανάκαμψη συνδυάστηκε με δημογραφική άνοδο. Το 1865 οι Έλληνες του Πόντου ανέρχονταν σε 265.000 άτομα, το 1880 σε 330.000 άτομα οι οποίοι κατοικούσαν κυρίως στα αστικά κέντρα. Ο ποντιακός ελληνισμός που ζούσε στις αρχές του 20ου αιώνα στις περιοχές Σινώπης, Αμάσειας, Τραπεζούντας, Σαμψούντας, Λαζικής, Αργυρούπολης, Σεβάστειας, Τοκάτης, και Νικόπολης της Οθωμανικής αυτοκρατορίας αριθμούσε, σύμφωνα με υπολογισμούς του Οικουμενικού Πατριαρχείου και των Οθωμανικών αρχών περίπου 600.000 άτομα. Παράλληλα στη νότια Ρωσία, στην περιοχή του Καυκάσου, την ίδια εποχή υπήρχαν περίπου 150.000 Πόντιοι, που είχαν μετοικήσει εκεί μετά την Άλωση της Τραπεζούντας από τους Οθωμανούς το 1461.

Το 1860 υπήρχαν στην περιοχή του Πόντου 100 ελληνικά σχολεία, ενώ μετά την κατάλυση της οθωμανικής κυριαρχίας το 1919 τα σχολεία υπολογίζονταν σε 1401 με 86.000 μαθητές, με πιο φημισμένο το Φροντιστήριο της Τραπεζούντας. Βέβαια εκτός από τα σχολεία οι Πόντιοι διέθεταν τυπογραφεία, περιοδικά, εφημερίδες, λέσχες, και θέατρα, με τα οποία έκαναν αισθητό τόσο το υψηλό πνευματικό τους επίπεδο, όσο και το εθνικό τους φρόνημα.

Copyright 1997 Macedonian Press Agency

Απ: 19 Μαΐου ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΠΟΝΤΙΩΝ

05-05-2004 18:34

Η Γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου

ΚΩΣΤΑΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΚΟΣΜΗΤΟΡΑΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΦΛΩΡΙΝΑΣ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΒΑΛΚΑΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΦΛΩΡΙΝΑΣ

Σήμερα, στη λέξη Γενοκτονία η σκέψη μας αυτόματα πηγαίνει στα δύο τραγικά γεγονότα του αιώνα μας, τη Γενοκτονία των Αρμενίων το 1915 από τους Νεότουρκους και τη Γενοκτονία των Εβραίων και των σλαβικών λαών το 1940-1944 από τους Γερμανούς.

Στον αιώνα μας διαπράχθηκαν εγκλήματα Γενοκτονίας και σε άλλους λαούς, που συνειδητά η Νέα Τάξη πραγμάτων προσπάθησε και προσπαθεί να υποβαθμίσει. Ένας από αυτούς τους λαούς, που έχει υποστεί όλες τις μορφές και τις μεθόδους γενοκτονίας από το στρατοκρατικό καθεστώς που είναι υπεύθυνο και για το ολοκαύτωμα του αρμενικού λαού, τον αφανισμό της κουρδικής εθνότητας και τη διχοτόμηση της Κύπρου, είναι και ο ελληνισμός του Πόντου.

Ο ποντιακός ελληνισμός ατύχησε να δοκιμάσει όλες τις κατηγορίες που αναφέρονται στη σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών ως πράξεις Γενοκτονίας.

Η Γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου, σε αντίθεση με των Αρμενίων, είτε επισκιάστηκε από τον όγκο των τραγικών περιπτώσεων του αρμενικού λαού, επειδή συνέπεσε χρονικά, είτε

αποσιωπήθηκε από κυβερνητικές και διπλωματικές επιταγές στο όνομα κάποιων διακρατικών συμφωνιών και συμφερόντων. Το γενοκτονικό σχέδιο απέβλεπε, στην πρώτη φάση, στον αφανισμό όλων των χριστιανικών εθνοτήτων, και στη δεύτερη φάση στην τουρκοποίηση των μουσουλμανικών εθνοτήτων, σχέδιο που δεν ολοκληρώθηκε όμως κατά τη διάρκεια του Α' Παγκοσμίου Πολέμου. Ωστόσο δεν εγκαταλείφθηκε από τους κεμαλικούς, μετακεμαλικούς και στρατοκρατικούς κύκλους της σημερινής Τουρκίας. Η πολιτική όλων των μετακεμαλικών κυβερνήσεων απέναντι στις εθνότητες της Μικράς Ασίας και ιδιαίτερα απέναντι στους Κούρδους τα τελευταία δέκα χρόνια επιβεβαιώνει του λόγου το αληθές.

«Οι Νεότουρκοι», έγραφε ο F. Sartiaux, «αποκάλυψαν το μεγαλοπήβολο σχέδιό τους, την εξόντωση δηλαδή όλων των ιθαγενών Χριστιανών της Μικράς Ασίας. Ποτέ, σε καμιά περίοδο της ιστορίας, κανένα πιο διαβολικό σχέδιο δεν είχε στοιχειώσει τη φαντασία του ανθρώπου.

Η «ερυθρά» σφαγή ολοκληρώθηκε από ένα σύστημα που λέγεται «λευκή» σφαγή. Πρόκειται για την αργή εξόντωση από την κακομεταχείριση, τις εκτοπίσεις, το κρύο, την παρατεταμένη στέρηση νερού και τροφής, τον αποκλεισμό σε μπουντρούμια, τόσο μικρά, που να μη χωράς όρθιος. Ο φανατισμός και η κτηνωδία του Εμβέρ, η πιο ψυχρή, μα κυνική φαντασία του Ταλαάτ αγαλλίασαν μ' αυτή την τρομερή επιπόνηση. Μπορούσαν να ισχυριστούν πως τις εκτοπίσεις τις απαιτούσαν οι στρατιωτικές ανάγκες και πως τα χέρια τους δεν είχαν λερωθεί με αίμα, γιατί οι χριστιανοί πέθαιναν μόνοι τους στο δρόμο!» .

Σύμφωνα με τις εκθέσεις του Γερμανού πρεσβευτή στην Κωνσταντινούπολη Μέττερνιχ, οι Νεότουρκοι προσπαθούσαν να δικαιολογήσουν τις εκτοπίσεις των Ελλήνων που ζούσαν στα παράλια της Μαύρης Θάλασσας με την πρόφαση ότι οι Ρώσοι είχαν εξοπλίσει τον ελληνικό πληθυσμό και φοβούνταν για το λόγο αυτόν μια ελληνική εξέγερση . Η επιχειρηματολογία όμως αυτή ήταν αστήριχτη, αφού ο πληθυσμός που, κατά κύριο μέρος, εκτοπίστηκε ήταν γυναίκες, παιδιά και γέροι . Οι ικανοί για όπλα είχαν κληθεί και καταταγεί στο στρατό ή βρίσκονταν στα βουνά και στο εξωτερικό.

Ορισμένοι Γερμανοί που δε συμφωνούσαν με την πολιτική της εθνοκάθαρσης, προσπάθησαν με αλλεπάλληλες εκθέσεις, που έστελναν στο υπουργείο Εξωτερικών, να διαχωρίσουν τη θέση και τις ευθύνες τους από τα γενοκτονικά μέτρα των Νεοτούρκων, ιδιαίτερα μετά την παγκόσμια κατακραυγή του αρμενικού ολοκαυτώματος. Συγκεκριμένα, στις 16 Ιουλίου 1916 ο Γερμανός πρόξενος της Αμισού Kuckhoff έγραφε στο υπουργείο Εσωτερικών, στο Βερολίνο: «Σύμφωνα με αξιόπιστες πηγές, το σύνολο του ελληνικού πληθυσμού της Σινώπης και της παραλιακής περιοχής της επαρχίας Καστανομής έχει εξοριστεί. Εξορία και εξολόθρευση είναι στα τουρκικά η ίδια έννοια, γιατί όποιος δε δολοφονείται, πεθαίνει τις περισσότερες φορές από τις αρρώστειες και την πείνα» ....

Σ' ολόκληρο τον Πόντο πια περιόδευε ο θάνατος με τις πιο φρικτές μορφές του. Από τη Ρωσία, η ελληνική πρεσβεία της Πετρούπολης πληροφορούσε το υπουργείο Εξωτερικών για την τραγική κατάσταση των κατοίκων της περιφέρειας Τραπεζούντας: «...Την 15ην Απριλίου οι κάτοικοι των 16 χωριών της περιοχής Βαζελώνος, περιφέρειας Τραπεζούντας, άπαντες Έλληνες, λαβόντες διαταγήν των τουρκικών στρατιωτικών αρχών να φύγωσιν εις το εσωτερικόν της Αργυρουπόλεως και φοβηθέντες μη έμελλον καθ' οδόν να σφαγώσιν, καθ' ον τρόπον είδον σφαγέντας τους Αρμενίους, εγκατέλειπον τας κατοικίας των και εισήλθον εις τα δάση, ελπίζοντες να σωθώσι εκ ταχείας τινός προελάσεως του ρωσικού στρατού. Εκ τούτων, εις 6.000 ανερχομένων, 650 κατέφυγον εις την μονήν Βαζελώνος, εις ην προϋπήρχον και άλλοι 1.500 εκ Τραπεζούντος πρόσφυγες, 1.200 εισήλθον εις εν

μέγα σπήλαιον του χωρίου «Κουνάκα» και οι λοιποί διεσκορπίσθησαν εις τα ανά δάση σπήλαια και τας διαφόρους κρύπτας. Άπασαι αι οικίαι των χωρίων τούτων ελεηλατήθησαν και αι περιουσίαι διηρπάγησαν υπό του τουρκικού στρατού. Οι εν τω σπηλαίω της Κουνάκας κρυβέντες, αναγκασθέντες εκ της πείνης, μετά συνθηκολόγησιν, παρεδόθησαν. Εκ τούτων 26 γυναίκες και νεάνιδες ίνα αποφύγωσιν την ατίμωσιν έρριψαν εαυτάς εις τινα ποταμόν κείμενον παρά το χωρίον Γέφυρα και παρά τας προσπαθείας των άλλων, προς σωτηρίαν των, επνίγησαν...» .

Στις 19 Δεκεμβρίου 1916 και στις 2 Ιανουαρίου 1917 ο Αυστριακός πρέσβης της Κωνσταντινουπόλεως Pallavicini περιέγραψε στη Βιέννη τα τελευταία γεγονότα του Πόντου που αναφέρονταν στη μαρτυρική Αμισό: «11 Δεκεμβρίου 1916. Ληλατήθηκαν 5 ελληνικά χωριά και κατόπιν κάηκαν. Οι κάτοικοι εκτοπίστηκαν. 12 Δεκεμβρίου 1916. Στα περίχωρα της πόλης καίγονται χωριά. 14 Δεκεμβρίου 1916. Ολόκληρα χωριά καίγονται μαζί με τα σχολεία και τις εκκλησίες. 17 Δεκεμβρίου 1916. Στην περιφέρεια Σαμψούντας έκαψαν 11 χωριά. Η λεηλασία συνεχίζεται. Οι χωρικοί κακοποιούνται. 31 Δεκεμβρίου 1916. 18 περίπου χωριά κάηκαν εξ ολοκλήρου. 15 εν μέρει. 60 γυναίκες περίπου βιάστηκαν. Ελεηλάτησαν ακόμη και εκκλησίες» .

Με την αυθαίρετη και αστήρικτη αιτιολογία του εξοπλισμού των Ελλήνων με όπλα από τους Ρώσους εκτοπίστηκαν όλοι οι Έλληνες από τη Σινώπη ως το Αλατζάμ, καταστράφηκαν τα παράλια του βιλαετίου Κερασούντας και υπήρχε κίνδυνος, κατά το μητροπολίτη Γερμανό, να έχουν την ίδια τύχη οι 100.000 Έλληνες των παραλιακών περιοχών από το Αλατζάμ μέχρι την Κερασούντα .

Τραγική ήταν και η τύχη των σταυροπηγιακών μονών του Πόντου. Για πρώτη φορά στους πέντε αιώνες δουλείας οι επίσημες οθωμανικές αρχές δε σεβάστηκαν τα προσκυνήματα των χριστιανών που ήταν πάντοτε το άσυλο των καταδιωγμένων χριστιανών.

«Φρίπτει ο νους του ανθρώπου, έγραψεν υπό ημερομ. 12 Νοεμβρίου 1918 ο Μητροπολίτης Ροδοπόλεως Κύριλλος, διά τας διαπραχθείσας φρικαλεότητας και τον αριθμόν των θυμάτων, ανερχομένων εις 487 ψυχάς, αίτινες εύρον οικτρόν θάνατον εν τοις όρεσι, τοις σπηλαίοις και ταις οπαίς της γης, όπου εκρύβησαν ίνα αποφύγωσι την δολοφόνον μάχαιραν των σφαγέων. Μεταξύ των δολοφονηθέντων τούτων θυμάτων κατατάσσονται άλλαι 14 νεάνιδες κόραι, αίτινες φεύγουσαι τον βαρύν πέλεκυν του δημίου, κατέφυγον, ως εις άσυλον θρησκευτικόν, εις την διαληφθείσαν ιεράν μονήν του Βαζελώνος, οπόθεν οι τύραννοι ούτοι, αφού απήγαγον τους φιλησύχους πατέρας της Μονής αιχμαλώτους, προέβησαν ούτοι εις κορεσμόν των σωματικών αυτών ηδονών, βία ατιμάσαντες τας παρθένους ταύτας, ων τελευταίον αφού απέκοψαν τους μαστούς και τας κεφαλάς, αφήκαν τα πτώματα και απήλθον» .

Με αφορμή την προέλαση των ρωσικών στρατευμάτων και την στρατοπέδευσή τους παραλιακά δίπλα στο Χαρσιώτη ποταμό, λίγο έξω από την Τρίπολη, και μεσογειακά στη Χεριάνα, οι Νεότουρκοι βρήκαν την ευκαιρία να απαλλαγούν από την παρουσία των επικίνδυνων και ενοχλητικών Ελλήνων που κατοικούσαν στις πλούσιες περιοχές της Τρίπολης και Κερασούντας .

Είκοσι πέντε μέρες κράτησε το μαρτύριο της διαδρομής των Τριπολιτών προς το λευκό θάνατο. Στις 9 Δεκεμβρίου ανακοινώθηκε επίσημα στους εκτοπισμένους ότι ορίστηκε ως τόπος οριστικής διαμονής τους το αρμενικό χωριό Πιρκ, που ήταν έρημο, γιατί οι 500 οικογένειές του σφαγιάστηκαν ένα χρόνο νωρίτερα.

«Το κλίμα του χωριού», γράφει η Τατιάνα Γκρίτση - Μιλλιέξ, «δε μας φάνηκε καλό, γιατί το νερό ήτανε γλυφό κι άνοστο και δεν μπορούσαν να το πιούν ούτε και οι άρρωστοι με τα καμένα χείλια

του πυρετού τους. Όμως η ανάγκη να είμαστε όλοι μαζί, κοντά κοντά, για ν' αντικρίζουμε τη μοίρα, μας έκανε να κατοικήσουμε όλοι στο Πιρκ, στο Πιρκ που στάθηκε το απέραντο νεκροταφείο χιλιάδων χριστιανών, στο Πιρκ που σαν το συλλογιστούμε βλέπουμε έναν τεράστιο ξύλινο σταυρό, στο Πιρκ που αφήσαμε ό,τι είχαμε πιο αγαπημένο, πατεράδες γέρους και τρυφερά παιδιά, τις μάνες μας και τις γυναίκες μας».

Έτσι άρχισε η τραγωδία του Πιρκ: «Δίχως νερά, μέσα σ' αυτή την διαρκή ακαθαρσία, όλοι είμαστε γιομάτοι ψείρα, κι αυτοί οι προεστοί και οι πιο καθαροί από μας, δεν μπορούσαν να εξαλείψουν τη φοβερή τούτη πληγή. Έτσι, με τον συνωτισμό, με τη βρώμα, με την ψείρα, ετοιμάσαμε τις φοβερές επιδημίες που δεν αργήσανε να χτυπήσουνε την πόρτα μας. Πρώτη η δυσεντερία, έπειτα ο τύφος, στο τέλος η πανούκλα. Ο λευκός θάνατος που είχανε τόσο καλά ετοιμάσει οι Τούρκοι έπαιρνε κι έπαιρνε καθημερινά δεκάδες δεκάδες χριστιανούς.

Τρεις μήνες είχανε περάσει από την μαύρη ώρα που μπήκαμε στο Πιρκ, έμπαινε ο Μάρτης μήνας κι από τις 13 χιλιάδες που είχαμε ξεκινήσει, δεν μένανε πια παρά 800, αδύναμοι κι ανίκανοι για κάθε δουλειά. Από τους 800 που σωθήκανε οι 300 ήτανε αστοί, οι άλλοι χωρικοί...» .

«Το τι υποφέραμε», γράφει ο Γ. Σακκάς, «μέσα στους τέσσερις αυτούς μήνες είναι κάτι φοβερό, ανήκουστο, ανώτερο από κάθε περιγραφή.

Είδα, όπως εξακριβώθηκε κι αργότερα, μέσα στο συνταρακτικό εκείνο σάλο να σβήνουν και να εκριζώνονται ολόκληρες οικογένειες» .

Με την ανοχή της Γερμανίας, όπως βεβαιώνεται από το τηλεγράφημα που στάλθηκε από τη γερμανική πρεσβεία στο Δρ. Schede στην Κερασούντα, ο οποίος αναπληρούσε τον κόμη Schulenburg, ο βαλής σε συνεργασία με τους καϊμακάμηδες και την δολοφονική ομάδα του Τοπάλ Οσμάν κατόρθωσαν να προσδώσουν στο φλέγον ζήτημα χαρακτήρα σκληρού και συστηματικού διωγμού, διαδίδοντας με υπερηφάνεια στο μουσουλμανικό λαό ότι είναι επανάληψη του αρμενικού ζητήματος. Ενεργώντας ο βαλής με ποικίλα καταχθόνια μέσα μαζί με τα τυφλά όργανά του «εξετέλεσεν την φοβεράν ταύτην και απαισίαν τραγωδίαν, καταστρέψας εντελώς τοσαύτα ακμάζοντα Ελληνικά χωρία και προκαλέσας τοσούτους θανάτους και ατιμώσεις Ελληνίδων. Και οι μεν απελαθέντες αγνοούμεν τι απέγιναν, τα χωρία όμως γινώσκομεν ότι εντελώς ελεηλατήθησαν, αι οικίαι απεγυμνώσθησαν παντός ό,τι περιείχον, άλλαι επυρπολήθησαν, άλλαι κατηδαφίσθησαν και απήχθη το υλικόν των, και εν άλλαις εγκατεστάθησαν Τούρκοι πρόσφυγες, οι αγροί εδηώθησαν και αι εκκλησίαι εσυλλήθησαν και εμολύνθησαν» .

Κατά τον Π. Ενεπεκίδη η φύση και η μέθοδος της γενοκτονίας των Ελλήνων του Πόντου από τους Νεότουρκους και τους Κεμαλικούς, ενώ έχει πολλά κοινά χαρακτηριστικά με τη γενοκτονία των Εβραίων, έχει δυο βασικές διαφορές «Είναι μια γενοκτονία πολύ «αλά τούρκα». Δεν έχει καμιά ιδεολογική ή κοσμοθεωρητική ή ψευδοεπιστημονική θεμελίωση περί Herenmenschel, ή Rasse, περί γενετικής και ευγενικής και αρίας ή σημιτικής φυλής. Όποιος διάβασε το Mein Kampf του Hitler ή το Blut und Boden του αρχιφιλοσόφου του Rosenberg γνώριζε τι περίμενε τους Εβραίους αν οι Εθνικοσοσιαλιστές θα ήρχοντο στην εξουσία, όπως και ήρθαν. Όταν ο Goebbely κραύγαζε στην Spermhalle του Βερολίνου τη ρητορική φράση: Ist der Jude auch ein Lebewegen (Μα είναι και ο Εβραίος ένα ένυλο ον;). Και απαντούσε μέσα στους καγχασμούς ενός παραληρούντος κοινού: Jawohl! είναι, και ο Εβραίος ένα ένυλο ον, όπως ο κοριός, γι' αυτό και πρέπει να καταστεί αβλαβής για το έθνος μας - γνώριζαν όλοι τι τους επερίμενε τους Εβραίους της Γερμανίας, της Ευρώπης, όλου του κόσμου.

Η γενοκτονία «αλά τούρκα» είναι βουβή, πονηρή, ανατολίτικη, δεν έχει θεωρητικά background, αλλά μάλλον πρακτικά, πλιατσικολογικά. Οι καλούμενες εκτοπίσεις, εξορίες των κατοίκων ολόκληρων χωριών οι εξοντωτικές εκείνες οδοιπορίες μέσα στο χιόνι των γυναικόπαιδων και των γερόντων - οι άνδρες βρίσκονται ήδη στα τάγματα εργασίας ή στον στρατό - δεν οδηγούν φυσικά σε κανένα Auschwitz, με τους διαβολικά οργανωμένους μηχανισμούς της φυσικής εξόντωσης του ανθρώπου - όχι! ήταν όμως ένα Auschwitz εν ροή, οι άνθρωποι πέθαναν καθ' οδόν, δεν περπατούσαν για να φτάσουν κάπου, όχι, περπατούσαν για να πεθάνουν από τις κακουχίες, την παγωνιά, την πείνα, τον εξευτελισμό του ανθρώπινου.

Αυτό ήταν το διαβολικό σύστημα, πονηρά οργανωμένο. Δεν υπήρχε στο τέρμα κανένα Auschwitz γιατί για τους περισσότερους δεν υπήρχε τέρμα. Το ταξίδι προς τον θάνατο ήταν ο θάνατος, όχι το τέρμα του ταξιδιού» .

Εκτός από τους διωγμούς, τις εκτοπίσεις, τις αγχόνες και την ισοπέδωση των ελληνικών χωριών το διάστημα αυτό έγιναν σε όλη την περιοχή του Πόντου ευρείας έκτασης προσπάθειες εξισλαμισμού. Επαρκείς πληροφορίες έχουμε για τις περιοχές Σεβάστειας, Νικόπολης και Κολωνείας από τον Π. Κυνηγόπουλο, που ήταν διευθυντής σχολείου και μέλος μιας ελληνικής επιτροπής που είχε ως σκοπό να ενημερώνει την κοινή γνώμη για τους διωγμούς των Ελλήνων της περιοχής.

Ήδη το Δεκέμβριο του 1916 στα χωριά Παλτζάνα και Τρούψη είχαν γίνει εξισλαμισμοί Ελληνίδων, οι οποίες στη συνέχεια κατέληξαν σε τουρκικά χαρέμια . Ένας Τούρκος που ζούσε στη Νικόπολη, ο Χαλήλ Τοπάνογλου, έλεγε δημόσια πως πριν από τον πόλεμο κινδύνευε να πεθάνει από την πείνα, τώρα όμως ζούσε πολύ ωραία, σχεδόν όπως στον παράδεισο, με τα πολλά εξισλαμισμένα κορίτσια του (Ελληνοπούλες) . Σε μια επιστολή της παραπάνω επιτροπής προς το Πατριαρχείο της Κωνσταντινούπολης το 1917 αναφέρονται πολυάριθμες περιπτώσεις αναγκαστικού εξισλαμισμού σε δέκα συνολικά χωριά της επαρχίας Κολωνείας. Από τις 200 ελληνικές οικογένειες στο χωριό Κορατζά απέμειναν μόνο 26, οι άλλες αφανίστηκαν. Μία από αυτές τις 26 ήταν η οικογένεια του ιερέα του χωριού, η οποία απέφυγε το θάνατο μόνο με τον εξισλαμισμό της κόρης και της νύφης . Συνολικά, από τους 51.660 Έλληνες κατοίκους της επαρχίας Κολωνείας έμεινε μόνο το ένα τρίτο. Πολλοί από αυτούς που επέζησαν, κυρίως γυναίκες και παιδιά, εξισλαμίστηκαν με τη βία .

Το χειρότερο απ' όλα όμως, αναφέρει ο Κυνηγόπουλος, ήταν το γεγονός ότι οι τουρκικές αρχές έπαιρναν τα Ελληνόπουλα από τις οικογένειές τους, δήθεν για να τα προστατέψουν, και τα έστελναν σε τουρκικά σχολεία στη Σεβάστεια, όπου βέβαια έπαιρναν την ανάλογη αγωγή. Ακόμα και πολύ μικρά παιδιά δεν εξαιρούνταν από την πρακτική αυτή . Γι' αυτό και πολλά παιδιά εξισλαμίστηκαν .

Ο ορατός κίνδυνος μιας αρμενοποίησης των Ελλήνων του Πόντου, ανάγκασε τον αυστριακό πρόξενο της Αμισού Kwiatkowski με αλλεπάλληλα τηλεγραφήματα προς τον πρεσβευτή Pallavicini να διαχωρίσει τη θέση του. Τις ανησυχίες του προξένου μετέφερε ο Pallavicini στον υπουργό Εξωτερικών των Νεοτούρκων Χαλήλ μπέη, ο οποίος προσπάθησε να δικαιολογήσει τις ακρότητες λέγοντας ότι οι Έλληνες υποστηρίζουν τους Ρώσους και δείχνουν συμπάθεια στους αντάρτες και τους λιποτάκτες.

Η τραγική θέση των Ελλήνων προσφερόταν για διπλωματική εκμετάλλευση παρά την απουσία των Άγγλων, Γάλλων και Ρώσων διπλωματικών αντιπροσώπων από τη Μικρά Ασία, εξαιτίας του πολέμου. Η Αμερική με τον πρόεδρό της Thomas Woodrow Wilson εμφανίστηκε δυναμικά, μέσω της πολιτικής των 14 σημείων, στην επίλυση του Ανατολικού Ζητήματος. Ο ικανός πρεσβευτής της

Κωνσταντινούπολης Η. Morgenthau παρακολουθούσε από κοντά την πολιτική των Νεοτούρκων και διαφώνησε δημόσια με τις μεθόδους επίλυσης του ελληνικού ζητήματος της Μικράς Ασίας . Ο διάδοχος του Elkus έλεγε στον καισαροβασιλικό επιτετραμμένο της Αυστρίας Trauttmansdorff ότι ενδιαφερόταν πολύ, για λόγους ανθρωπιστικούς, για την τύχη των Ελλήνων που εκτοπίζονταν στα βάθη της Ανατολής. Οι δύο διπλωμάτες συμφωνούσαν για τις απάνθρωπες ακρότητες της εφαρμογής των μέτρων . Ερμήνευαν όμως διαφορετικά, σύμφωνα με τα δικά τους γεωπολιτικά και οικονομικά συμφέροντα, τα αίτια της αποσύνθεσης και του εμφυλίου της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Ο Trauttmansdorff γνώριζε πολύ καλά ότι μελλοντικά θα χρεωνόταν μαζί με τη Γερμανία τα εγκλήματα των Νεοτούρκων, λόγω της υλικής και στρατιωτικής υποστήριξης που προσέφεραν. Η αναφορά στη Βιέννη ήταν αποκαλυπτική: «Οι Τούρκοι διαπράττουν με τα νέα αυτά άκρως σκληρά μέτρα κατά του ελληνικού στοιχείου ένα μέγα λάθος και κανείς δεν λυπάται γι' αυτό τόσο πολύ όπως εμείς οι Αυστριακοί και οι Γερμανοί, στο λογαριασμό των οποίων θα περαστεί και αυτή η τελευταία βαρβαρότητα των Τούρκων» . Ξεσκέπαζε όμως και το υποκριτικά ανθρωπιστικό ενδιαφέρον των Αμερικανών για τους Έλληνες της Μικράς Ασίας, τονίζοντας ιδιαίτερα ότι αυτό δεν υπαγορευόταν μονάχα από ανθρωπιστικούς λόγους, αλλά και από την αύξηση της αμερικανικής επιρροής στη Μικρά Ασία.

Η παράδοση της Τραπεζούντας στον οθωμανικό στρατό και η μεγάλη νίκη της συνθήκης του Μπρεστ - Λιτόφσκ αναπτέρωσαν το ηθικό των Νεοτούρκων και κυρίως των τοπαρχών του Πόντου, οι οποίοι χωρίς πλέον το φόβο των αντιπάλων από τους Ρώσους επιδίδονταν στο στιγμιαίο κερδοφόρο γι' αυτούς μα καταστροφικό μελλοντικά για την αυτοκρατορία έργο τους. Οι εμπειρίες των προηγούμενων ετών αποδείχτηκαν πολύ πρακτικές και πολύ ωφέλιμες. Οι τεράστιες περιουσίες των Ελλήνων και Αρμενίων περνούσαν στα χέρια των αδίστακτων κακοποιών και δολοφόνων. Η ανύπαρκτη αστική μουσουλμανική τάξη στον Πόντο άρχισε να γεννιέται μετά τη γενοκτονία των Αρμενίων και Ελλήνων από τους νεόπλουτους κακοποιούς που θησαύρισαν ληστεύοντας τις περιουσίες τους. Οι απόγονοι του μεγαλύτερου γενοκτόνου των Ελλήνων, του Τοπάλ Οσμάν, είναι σήμερα εκατομμυριούχοι και εκφραστές της αστικής τουρκικής ιδεολογίας. Δεν είναι υπερβολή ιστορικά αν δεχτούμε ότι ένα μεγάλο ποσοστό της σημερινής αστικής τάξης στην Τουρκία, είναι δημιούργημα των μικρών ανεξάρτητων δολοφονικών συμμοριών, των συνεργατών της αστυνομίας και του στρατού που έδρασαν και δρουν με την ανοχή ή την υποστήριξη των νεοτουρκικών, κεμαλικών και μετακεμαλικών κυβερνήσεων.

Ο μητροπολίτης Χρύσανθος στην αναλυτική έκθεση της 12 Οκτωβρίου 1918 προς τον Οικουμενικό Πατριάρχη επισυνάπτει και πολυσέλιδο κατάλογο των κακουργημάτων και λεηλασιών που διαπράχθηκαν στην εκκλησιαστική του περιφέρεια ως τις 7 Οκτωβρίου 1918 .

Ανάλογα εγκλήματα συνέβαιναν και σ' άλλες περιοχές του Πόντου. Αναφέρω αποσπάσματα από την έκθεση του μητροπολίτη Νεοκαισαρείας Πολυκάρπου, που υποβλήθηκε σ' όλα τα πατριαρχεία και παράλληλα δημοσιεύτηκε και στην εφημερίδα Νέα Ζωή Κωνσταντινούπολης στις 12 Νοεμβρίου 1918, αρ. φύλλου 98: «...Τα πάνδεινα υποστάντες οι κάτοικοι Κολωνίας και ληστεύσεις και διωγμούς και εβιασμούς και σφαγές ετάφησαν άκλαυτοι και ακήδευτοι εις τας αφιλοξένους χώρας των Τούρκων εν Τοκάτη και αλλαχού» .

Στις 20 Μαΐου 1919 ο αρχιμανδρίτης Πανάρετος και ο γιατρός Κ. Α. Φωτιάδης, με εντολή της Κεντρικής Ένωσης των Ποντίων Ελλήνων του Αικατερινοδάρ, αλλά και ειδική σύσταση του Οικουμενικού Πατριαρχείου επισκέφθηκαν τις εκκλησιαστικές περιφέρειες του Πόντου και κατέγραψαν με ακρίβεια την εικόνα της αγρίας και κολοσσιαίας συμφοράς του ελληνισμού. Η

στατιστική απογραφή με τα ποσοστιαία αναλυτικά δεδομένα συμπίπτει με την ημερομηνία άφιξης του Μουσταφά Κεμάλ στην Σαμψούντα.

«Η επαρχία Αμασειάς είχε προ του πολέμου 136.768 Ελληνικών πληθυσμόν, 393 σχολεία, 12.360 μαθητάς και μαθητρίας, 493 διδασκάλους και διδασκαλίσσας και 498 Εκκλησίας. Εκ του ολικού πληθυσμού 72.375 μετετοπίσθησαν ή εξωρίσθησαν, εκ των οποίων τα 70% απέθανον εν εξορία, μόλις δε οι 30% επανήλθον» .

Η κατάσταση στον Πόντο και ιδιαίτερα στην ύπαιθρο ήταν τραγική. Γνωστά ανυπότακτα στοιχεία συνέχιζαν να οργιάζουν κάθε νύχτα στα ελληνικά χωριά πυροβολώντας, λεηλατώντας και βιάζοντας τους ανυπεράσπιστους χωρικούς. Η ζωή των Ελλήνων κατάντησε ένα απέραντο μαρτυρολόγιο .

Το διάστημα που ο Τοπάλ Οσμάν μαζί με τους εθελοντές του προσπαθούσε να καθαρίσει τους Τσέτες των Ρωμιών, ο Μουσταφά Κεμάλ, με εντολή του σουλτάνου και με την ιδιότητα του Επιθεωρητή της 9ης Στρατιάς ξεκινούσε στις 16 Μαΐου 1919 για τη Σαμψούντα, για να προστατέψει τους Ρωμιούς και τους Αρμένιους από τις τουρκικές συμμορίες (Τσέτες). Ο Μουσταφά Κεμάλ και οι 21 φίλοι του έφτασαν στο λιμάνι της Σαμψούντας στις 19 Μαΐου 1919.

Όταν πληροφορήθηκε ο Τοπάλ Οσμάν την επιθυμία του Μουσταφά Κεμάλ να συναντηθεί μαζί του, πήρε τους στενούς του συνεργάτες, τον Τέμογλου Ισμαήλ αγά, τον Νταργκάρογλου Μπιλάλ και τον Καρά Αχμέτ από την περιοχή Καβράκ και πήγε στη Χάβζα. Η πρώτη συνάντηση γνωριμίας του Τοπάλ Οσμάν με τον Μουσταφά Κεμάλ πραγματοποιήθηκε στις 29 Μαΐου 1919 στη Χάβζα.

Ο Οσμάν αγάς παρουσίασε μια λεπτομερή αναφορά για τις δραστηριότητες των Ρωμιών και των Αρμένιων στην Κερασούντα και τα περίχωρά της. Ο Μουσταφά Κεμάλ του είπε εν περιλήψει: «Βλέπω ότι ήσουν φιλόπατρις από τα νεανικά σου χρόνια. Ακολουθείς ακόμη και τώρα τα ιδανικά που έθεσες από τότε. Πρέπει να παλέψουμε μέχρι να απελευθερωθεί η χώρα και να μη μείνει ούτε ένας εσωτερικός ή εξωτερικός εχθρός. Θα υπερασπιστείς τα χωριά και τις πόλεις της Μαύρης Θάλασσας. Η συμμορία σου από μια ανοργάνωτη και ανεκπαιδευτη δύναμη θα γίνει ένα τάγμα. Διοικητής του τάγματος αυτού θα είσαι εσύ. Θα σου δώσουμε νέους και θρασείς αξιωματικούς.

...Αφού έχεις την υποστήριξη του τουρκικού λαού, φτιάξε αμέσως την οργάνωσή σου, πάρε το αξίωμα του αρχηγού, ώστε η πόλη να βρίσκεται εμπράκτως υπό την κατοχή τη δική σου και των ανθρώπων σου. Αντί να φύγεις εσύ και να πάρεις τα βουνά, ας φύγουν οι Πόντιοι και οι Ρωμιοί. Με την πάροδο του χρόνου και μόλις θα έχουμε ενδείξεις ότι παρανομούν θα τους καθαρίσουμε όλους».

Ο Τοπάλ Οσμάν μετά τη μακρά αυτή συνάντηση είπε στον Μουσταφά Κεμάλ σχετικά με αυτό το θέμα: «Μην ανησυχείτε καθόλου πασά μου! Θα προσφέρω τέτοιο «θυμίαμα» στους Ρωμιούς του Πόντου, που θα πνιγούν σαν τις σφήκες στις σπηλιές» .

Έκτακτες εφημερίδες εκτυπώνονταν με μαύρα πέθνιμα πλαίσια, καθημερινές συγκεντρώσεις, πορείες διαμαρτυρίας και θρησκευτικές τελετές συμπλήρωναν το σκηνικό της αντίδρασης και της άρνησης της συνθήκης, για αρκετές ημέρες. Ο Μ. Κεμάλ κήρυξε το τουρκικό έθνος σε διωγμό και ξεσήκωνε τον λαό στον αγώνα για την υπεράσπιση της πατρίδας.

Ο αρθρογράφος της εφημερίδας Daily Telegraph, σχολιάζοντας τους κεμαλικούς διωγμούς του ελληνικού πληθυσμού της Μικράς Ασίας στην Τραπεζούντα το 1919, γράφει: «Οι τωρινοί εκτοπισμοί

και οι σφαγές στη Μικρά Ασία είναι χωρίς προηγούμενο στην τουρκική ιστορία. Ξεπερνούν σε σημασία αυτές της εποχής του Gladston και ακόμη και αυτές που πραγματοποιήθηκαν το 1915».

Οι εκκλήσεις, οι εκθέσεις και τα τηλεγραφικά μηνύματα απελπισίας των κατοίκων απευθύνονταν σε μια Ελλάδα που είχε στραμμένη την προσοχή της αλλού. Έτσι η χιλιόχρονη ελληνική Τραπεζούντα υποδεχόταν στη θέση των Ελλήνων στρατιωτών τις σοβιετικές αντιπροσωπείες που πήγαιναν στην Άγκυρα, για να οργανώσουν και να βοηθήσουν την κεμαλική κυβέρνηση.

Ως σήμερα πιστεύω ότι δεν αποδόθηκε από τους ιστορικούς αντικειμενικά η μεγάλη συμβολή των Μπολσεβίκων στην επικράτηση της Μεγάλης Εθνοσυνέλευσης της Τουρκίας και στη συντριβή του ελληνισμού της Μικράς Ασίας. Δεν τονίστηκε ιδιαίτερα ότι χάρη στην οικονομική και στρατιωτική τους βοήθεια η κεμαλική κυβέρνηση κατόρθωσε στην πιο κρίσιμη στιγμή της επιβίωσής της, όχι μόνο να σταθεί στα πόδια της αλλά και να πάρει δημόσια την τελική απόφαση εξόντωσης όλων των χριστιανών, χωρίς να φοβάται πλέον τα αντίμετρα των συμμάχων.

Στις περιοχές όπου οι αντάρτες δεν μπορούσαν να δράσουν, οι Κεμαλικοί ανενόχλητοι συνέχιζαν το καταστροφικό τους έργο. Τα μηνύματα που έφταναν καθημερινά ήταν τραγικά. Οι φοβερές ειδήσεις ξεσήκωσαν όλους τους Ποντίους του εξωτερικού.

Οι συμμορίες των Εθνικών Οργανώσεων συσπειρώνοντας σε κάθε χωριό τους φανατικούς μουσουλμάνους κατοίκους πολιορκούσαν τα ειρηνικά ελληνικά χωριά και μαζί με τον αφανισμό των κατοίκων, εξαφάνιζαν από το πρόσωπο της γης και τα κτίσματα του χωριού.

Η τρομοκρατία ξεπέρασε κάθε όριο. Οι συμμορίες λυμαίνονταν τις περιοχές του Πόντου. Δηλητηρίαζαν τους πάντες και τα πάντα και διατυμπάνιζαν ότι, αν οι όροι της Ειρήνης δεν ήταν ικανοποιητικοί, τότε η γενική καταστροφή θα ήταν πραγματικότητα. Μαζί με τις οργανωμένες κεμαλικές ομάδες συνυπεύθυνος στον ξεσηκωμό του λαού ήταν και ο οθωμανικός Τύπος, «ο αίτιος όλων των δεινών, πασών των συμφορών, ο ωθήσας την ατυχή χώραν εις το χείλος του τάφου, ο βυθίσας εις την άβυσσον το κράτος» .

Εννέα μεγάλες αποστολές χρειάστηκαν, για να εκτοπιστούν οι Έλληνες της πόλης Αμισού μέσα σε διάστημα ολίγων ημερών. Το έγκλημα της γενοκτονίας θα έπρεπε να ολοκληρωθεί γρήγορα πριν προλάβουν να διαμαρτυρηθούν τα μέλη των διεθνών ανθρωπιστικών οργανώσεων αλλά και κάποιες από τις συμμαχικές χώρες.

Κατά το Γ. Βαλαβάνη: «Οι συνοδεύοντες τους Έλληνας χωροφύλακες, τρόφιμοι κατέργων, ληστοφυγόδικοι και επαγγελματίαι δολοφόνοι, ως είνε τα 90% της τουρκικής χωροφυλακής, μόλις εξώθησαν την θλιβεράν συνοδείαν μέχρι του προσδιωρισμένου μέρους, όπου παρεφύλαττον και οι ένοπλοι Τούρκοι των παρακειμένων χωρίων, κατηύλισαν αυτήν εκεί μέχρι νυκτός, οπότε εκ των πέριξ ερρίφθησαν, κατά παραγγελίαν, πυροβολισμοί τινες, δίδοντες το σύνθημα της επιθέσεως κατά των ανυπόπτων Αμισηνών» .

Μετά τον εκτοπισμό των Ελλήνων της Αμισού σειρά είχαν τα 394 ελληνικά χωριά της περιφέρειας. Η παρουσία του σφαγέα Τοπάλ Οσμάν και των τσετών του ήταν καθοριστική. Δεν άφησε τίποτε όρθιο. Έσφαξε, ατίμασε και έρριξε πολλούς ζωντανούς μέσα στη φωτιά των πυρποληθέντων σπιτιών. Καθημερινά έκανε ομαδικές συλλήψεις, οι οποίες συνοδεύονταν από ληστείες, βιασμούς και δολοφονίες. Τους συλληφθέντες τους έκλεινε σε σχολεία και εκκλησίες, στις οποίες μετά έβαζε φωτιά.

Ο Mustafa Hakyemez ανέφερε στον Cemal Sener ότι ήταν παρών, όταν ο Τοπάλ Οσμάν κατέβασε τη σημαία του Πόντου στο Τασκισλά και ανέβασε την τουρκική. Για τον Μ. Hakyemez ο Τοπάλ Οσμάν ήταν ο σωτήρας της Κερασούντας: «Αυτός μας γλίτωσε από τους Έλληνες αντάρτες. Έβαλε τους πρωταίτιους των Ρωμιών σε τσουβάλια και αφού έδεσε τα στόμιά τους με πέτρες, τους πέταξε στο βυθό της θάλασσας» .

Ο Μουσταφά Κεμάλ και οι μετακεμαλικοί κυβερνήτες, δεν μπορεί να είναι υπερήφανοι για το απελευθερωτικό τους κίνημα, όταν στηρίζονταν σε ληστρικές και δολοφονικές ομάδες, όπως του Τοπάλ Οσμάν. Εξάλλου δεν μπορούν να δικαιολογηθούν ότι δε γνώριζαν το γενοκτονικό του έργο, γιατί ο Murat Yuksel γράφει: «Κανένας δεν άκουγε τις εκκλήσεις και τα παράπονα των δυστυχισμένων κατοίκων της Κερασούντας. Κανείς δεν έδινε σημασία στις καταγγελίες τους. Το αρχείο των μηνύσεων στο δικαστικό μέγαρο ήταν γεμάτο με μηνύσεις εναντίον του Τοπάλ Οσμάν. Όμως μια μυστική δύναμη όχι μόνο κάλυπτε τον Τοπάλ Οσμάν, αλλά σε κάθε φόνο και σε κάθε καταγγελία τον βοηθούσε ν' ανέβει πιο ψηλά στην ιεραρχία. Ήταν ο ανώτερος αξιωματικός της Κερασούντας, ήταν το παν. Όλα τα νήματα κινούνταν απ' αυτόν. Έδινε εντολές, απαγόρευε, κρέμαγε, έσφαζε. Κανείς δεν έλεγε ούτε μια κουβέντα».

Οι κραυγές των αθών θυμάτων έφτασαν ως τη μακρινή Αμερική. Η Πανευξεινοποντιακή Επιτροπή που συγκροτήθηκε στη Νέα Υόρκη από τους συνδέσμους Νέας Υόρκης, Βοστώνης, Μπέντεφορντ και Σάκο, Τζέρσεϊ Σίτυ, Ταρρυτάσιν, Κοννέκτακ, Ουάσιγκτων, Οχάιο και Ιλλινόις, όταν διάβασε στην εφημερίδα Εθνικός Κύρηξ τις δραματικές ημέρες που περνούσαν οι συμπατριώτες τους «απέστειλον εις Νέαν Υόρκην αντιπροσώπους, οίτινες την 2α Οκτωβρίου ε.έ. συνελθόντες εν τοις γραφείοις και υπό την προεδρείαν του κ. Σάββα Κεχαγιά εξεδήλωσαν την ομόθυμον απόφασιν απάντων των εν Αμερική Ποντίων περί επιβαλλομένων θυσιών εις αίμα και εις χρήμα. Ενέκριναν την γενίκευσιν της συγκροτήσεως «Ιερών λόχων Ποντίων», εδηλώθη δε ότι οι ήδη εν επιφυλακή διατελούντες ενθουσιώδεις Ιερολοχίται του Κάντου, Οχάιο και των πέριξ της πόλεως Τζέρσεϊ Σίτυ και άλλων μερών, θα σπεύσουν με τας σημαίας και τα λάβαρά των εκεί όπου η εκ του τάφου φωνή τόσων θυμάτων του βαρβάρου βοά εκδίκησιν!

Ωσαύτως εν τη εν λόγω διασκέψει των πληρεξουσίων απεφασίσθη όπως, ανεξαρτήτως της εκβάσεως του αγώνος του Πόντου, οι εν Αμερική Πόντιοι έλθωσιν αρωγοί και επίκουροι εις τας χήρας, τα ορφανά και τους εν γένει δεινοπαθούντας συμπατριώτας των διά χρημάτων, τροφίμων, ενδυμάτων και παντός άλλου μέσου συντηρήσεως αυτών και τούτο, διότι, ως διεκήρυξαν, δεν θέλουν και δεν πρέπει η Πατρίς των, ο Πόντος των, να μείνη ως απλή γεωγραφική έκφρασις, ως μία τραγική ανάμνησις!

Προς καταρτισμόν των Ιερών λόχων και προς διεξαγωγήν ενός μεγάλου Παμποντιακού εράνου, η εν λόγω διάσκεψις εσημάτισε μίαν «Κεντρικήν Πανευξεινοποντιακήν Επιτροπήν» εν Νέα Υόρκη. Της Επιτροπής ταύτης τα μέλη θα αποστέλλωνται απ' ευθείας υπό των διαφόρων εν Αμερική Συνδέσμων των Ποντίων.

Παραθέτομεν αποσπάσματα δύο εκκλήσεων, μιας του κ. Σάββα Κεχαγιά προς σύγκλησιν της προμνησθείσης διασκέψεως και ετέρας των εν Τζέρσεϊ Σίτυ Νικοπολιτών (Καρά Χισάρ) περί συγκροτήσεως Ιερών Λόχων.

Η του Σάββα Κεχαγιά: «Η φωνή των αδελφών ημών, οι οποίοι στενάζουν υπό το πέλημα του Τούρκου, σφαζόμενοι, ατιμαζόμενοι, ληστευόμενοι, μας καλεί όλους ημάς τους Ποντίους, όπως εν μια ψυχή σπεύσωμεν εις σωτηρίαν αυτών, συνάμα δε και εις εκπλήρωσιν των προαιωνίων ημών

πόθων, της ελευθερίας του Πόντου... Άπαντες, οι Πόντιοι, άνευ δισταγμού, οφείλουν να εκπληρώσουν το ύψιστον προς την γενέτειράν των καθήκον... Σπεύσατε, συμπατριώται! Ο καιρός επείγει! ...»

Η δε των Νικοπολιτών έχει ώδε:

«Αδελφοί Πόντιοι,

Η ώρα έφθασεν, η σάλπιγξ ηχεί. Ο επί 500 έτη τα πάνδεινα υποστάς υπό του βαρβάρου κατακτητού Ελληνικώτατος Πόντος προσκαλεί τα γενναία τέκνα αυτού εις τον ιερόν αγώνα της απελευθερώσεως αυτού. Προσκαλεί πάντα Σαμσουντιον, Κερασούντιον, Κοτυωρίτην, Τραπεζούντιον, Νικοπολίτην κ.τ.λ. όπως συμβάλη εις τον αγώνα τούτον ηθικώς τε και υλικώς. Η Μήτηρ Ελλάς, δια του στόματος του πατρός μας Βενιζέλου, μας υπεσχέθη την ανεξαρτησίαν του Πόντου με πρωτεύουσαν την Τραπεζούντα. Εις ημάς, λοιπόν, εναπόκειται να υποστηρίξωμεν τον αγώνα τούτον με όλας ημών τας δυνάμεις. Οι πατέρες και οι αδελφοί μας, άνευ ουδεμιάς αιτίας, απαγχονίζονται, κατακρεουργούνται, μόνον και μόνον ίνα ικανοποιήσωσι τα βάρβαρα ένστικτα των ορδών του Μ. Κεμάλ, αι αδελφαί μας ατιμάζονται. Ποία λοιπόν ώρα είνε η καταλληλοτέρα από την παρούσαν;

Εμπρός, αδελφοί Πόντιοι, ας ταχθώμεν υπό την Κυανόλευκον, και ας βαδίσωμεν εκδικηταί των στενόντων αδελφών και πατέρων μας, σωτήρες του Πόντου. Δεν υπάρχει ιερωτέρα στιγμή ταύτης, ήτις παρουσιάζεται προ ημών. Ο κώδων της Ελευθερίας καλεί πάντας ημάς και ουδόλως πρέπει να παρακούσωμεν εις την φωνήν αυτής. Αδελφοί Πόντιοι, ημείς οι εν Τζέρσεϊ Σίτυ Νικοπολίται εδώσαμεν το σύνθημα. Είμεθα έτοιμοι! Συνεστήσαμεν δε και προσωρινήν επιτροπήν προς εγγραφήν των εθελοντών εις τον Ιερόν Λόχον υπέρ της Ανεξαρτησίας του Πόντου...» .

Οι Τούρκοι ως σήμερα δεν αναγνωρίζουν τα γενοκτονικά εγκλήματα που διέπραξαν οι Νεότουρκοι και οι Κεμαλικοί. Υπάρχουν όμως ορισμένα έγγραφα που τους διαψεύδουν. Στις 9 Νοεμβρίου 1920 ο διοικητής της περιφέρειας Δζανήκ Εδχέμ απέστειλε στην Αμισό κρυπτογραφικό τηλεγράφημα του Υπουργείου Εσωτερικών σε μέλη του κεμαλικού κινήματος, το οποίο διέτασσε την απέλαση των ελληνοϋπηκόων συμπεριλαμβανομένων και των γυναικοπαίδων εκτός των συνόρων του κράτους και την κατάσχεση ολόκληρης της περιουσίας τους.

Μετά την ολοκλήρωση του εκτοπισμού ο υπουργός Εσωτερικών Αχμέτ Φετχί μπέης δήλωσε μ' έναν κυνισμό γνήσια τουρκικό ενώπιον της Μεγάλης Εθνοσυνέλευσης ότι «η ηρεμία βασιλεύει τώρα στην Αμάσεια και σε όλη τη γύρω περιοχή» .

Είναι πολύ σημαντικό το γεγονός ότι τα εγκλήματα των Κεμαλικών του 1921 παραδέχτηκαν ορισμένα μέλη της ανώτατης οθωμανικής κοινωνίας, τα οποία είχαν άμεση σχέση με το ζήτημα αυτό. Η σημαντικότερη πολυσέλιδη αναλυτική έκθεση καταγγελία είναι του Δζεμάλ Νουζχέτ, νομικού συμβούλου του φρουραρχείου της Κωνσταντινούπολης και προέδρου της Εξεταστικής Επιτροπής. Ήταν ο πιο κατάλληλος και ειδικός στα θέματα των ελληνοτουρκικών σχέσεων, αφού ήταν ο τελικός αποδέκτης όλων των εκθέσεων, των αναφορών, των επίσημων και ιδιωτικών επιστολών και καταγγελιών και από τις δυο αντιμαχόμενες πλευρές. Παράλληλα ήταν και ο αποδέκτης όλων των μυστικών πληροφοριών της κεμαλικής κυβέρνησης.

Στην έκθεσή του γράφει για τις σφαγές των Ελλήνων του Πόντου στην κεμαλοκρατούμενη περιοχή από τις τοπικές αρχές και τις ληστοσυμμορίες: «Το παρά τα παράλια του Ευξείνου Πόντου Ελληνικόν στοιχείον, ως εργατικόν και κατέχον το εμπόριον εις χείρας του και πλούσιον, ετύγχανε ο σπουδαιότερος παράγων της περιφέρειας αύτης.

Ο Μ. Κεμάλ προς διατήρησιν των τσετών έπρεπε όπως ετοιμάση έδαφος δράσεως δι' αυτές και ως τοιούτον εύρε το της περιφέρειας του Πόντου? αι γενικαί σφαγαί, αι αρπαγαί και εξοντώσεις εις την περιφέρειαν ταύτην ήρχισαν από τον Φεβρουάριον και διήρκησαν μέχρι του Αυγούστου? αι σφαγαί αύται και εκτοπισμοί εξετελέσθησαν ημιεπισήμως τη συμμετοχή και στρατιωτικών και πολιτικών υπαλλήλων? επειδή δε η περιφέρεια αύτη ήτο πολύ εκτενής και πλουσία, εις την καταστροφήν της έλαβον μέρος άτομα εξ όλων των τάξεων.

Αι εξ χιλιάδες των Ελλήνων κατοίκων της Πάφρας αποκλεισθείσαι εντός των εκκλησιών του Σλαμαλίκ, του Σουλού Δερέ, της Παναγίας και του Γκιοκτσέ Σου παρεδόθησαν εις το πυρ, και εντός αυτών εκάησαν όλοι: γέροντες, άνδρες, γυναίκες και παιδιά? ουδείς εσώθη. Μερικαί εκ των γυναικών οδηγήθησαν εις το εσωτερικόν υπό των τσετών και, αφού ασέλησαν επ' αυτών, τας εθανάτωσαν.

Αι κινηταί περιουσίαι και τα χρήματα των Ελλήνων κατοίκων της Πάφρας εληλατήθησαν. Μετά το φρικώδες τούτο έργον αι τσέται ήλθον εις τον δήμον Αλά-Τσάμ, όπου παρέταξαν εις γραμμήν τους εις 2.500 χριστιανούς κατοίκους, και παρασύραντες αυτούς εις τους πρόποδας των ορέων, τους εθανάτωσαν όλους. Εκ των 25.000 Ελλήνων της περιφέρειας Πάφρας, Αλά-Τσάμ ενενήκοντα τοις εκατόν εξοντώθησαν, οι δε εκτοπισθέντες εθανατώθησαν εις το εσωτερικόν» .

Στον Πόντο, έδρα των δικαστηρίων ανεξαρτησίας ορίστηκε η πόλη Αμάσεια και όχι κάποια παράκτια, γιατί έπρεπε να είναι μακριά από τις μεγάλες πόλεις, στις οποίες υπήρχαν προξενεία και εκπρόσωποι διαφόρων ξένων εμπορικών καταστημάτων. Η κεμαλική κυβέρνηση θεωρούσε τη θανατική καταδίκη της ηγεσίας του ποντιακού ελληνισμού εσωτερική της υπόθεση.

Η δικαστική διαδικασία ήταν κωμικοτραγικά συνοπτική. Μετά την τυπική απολογία, ανακοίνωναν στους προγραφέντες την απόφαση του δικαστηρίου που ήταν ο θάνατος στην αγχόνη. Σπάνια καταδίκάζαν κάποιους υπόδικους σε πέντε, δέκα ή δεκαπέντε χρόνια κάθειρξη, για να κρατήσουν τους τύπους της, δήθεν, δικαστικής νομιμότητας. Η συκοφαντία, το ψέμα, η υποκρισία και η σκηνοθεσία οργιάζαν κυριολεκτικά.

Ο Μουσταφά Κεμάλ με τη λειτουργία των δικαστηρίων ανεξαρτησίας «επεδίωξε διπλό σκοπό. 1ον) Να παρουσιάσει ως απόλυτα νόμιμο το έργο της καταστροφής του μικρασιατικού ελληνισμού. 2ον) Να θανατώσει, από την άλλη, τις ελληνικές κοινότητες των πιο ανθρών πόλεων εξολοθρεύοντας τους επιφανείς με πολύ μεγαλύτερη σιγουριά απ' ό,τι με την εξορία, όπου θα μπορούσαν πιθανόν να σωθούν. Αυτό το τελευταίο αποτέλεσμα εξάλλου επιτεύχθηκε, γιατί εκατοντάδες απ' αυτούς τους επιφανείς κρεμάστηκαν ή τουφεκίστηκαν κυρίως στην Αμάσεια, όπου οι φυλακές ξεχείλισαν από διακεκριμένες προσωπικότητες των επιστημών και του εμπορίου, προερχόμενες απ' όλα τα μέρη της περιοχής του Πόντου» .

Αξίζει να σημειωθεί ότι η γενοκτονία των Ελλήνων πραγματοποιήθηκε επίσημα κεκλεισμένων των θυρών και χωρίς την παρουσία δικηγόρων.

Η καταδίκη και ο απαγχονισμός στην πλατεία της Αμάσειας όλης της θρησκευτικής, πνευματικής και πολιτικής ηγεσίας ήταν μια προσχεδιασμένη γενοκτονική πράξη που αναγκάστηκαν να καταδικάσουν ακόμη και οι, πρόσφατα, φιλικά προσκείμενες στην κεμαλική κυβέρνηση πρώην συμμαχικές χώρες Γαλλία και Ιταλία, αλλά και όλες οι ευρωπαϊκές. Οι παραπάνω κυβερνήσεις αναγκάστηκαν να πάρουν θέση ίσως και από τα κινήματα αλληλεγγύης που εκδηλώθηκαν προς το δοκιμαζόμενο ποντιακό ελληνισμό από διάφορους οργανισμούς, θρησκευτικά και πνευματικά

ιδρύματα με τη συμμετοχή επίσης των διανοουμένων της Ευρώπης και της Αμερικής, ύστερα από την επώνυμη καταγγελία και το ψήφισμα διαμαρτυρίας των Ελλήνων συναδέλφων τους. «Οι Έλληνες συγγραφείς και καλλιτέχναι, απήθυσαν προς τους διανοουμένους της Ευρώπης και Αμερικής την κάτωθι διαμαρτυρίαν:

Μετά βαθυτάτης συγκινήσεως οι συγγραφείς και καλλιτέχναι της Ελλάδος απευθύνονται προς τους διανοουμένους του πεπολιτισμένου κόσμου όπως γνωστοποιήσουν εις αυτούς την τραγωδίαν χιλιάδων οικογενειών του Ελληνικού Πόντου. Ξηρά, εξηκριβωμένα και αναμφισβήτητα τα γεγονότα είναι τα εξής:

Οι Τούρκοι εφόνευσαν όλους ανεξαιρέτως τους κατοίκους της πόλεως Μερζιφούντος, αφού την ελεηλάτησαν και την επυρόλησαν. Τους προσπαθήσαντας να διασωθούν ετυφέκισαν και εθανάτωσαν καταλαβόντες τας διόδους.

Μετετόπισαν όλον τον άρρενα πληθυσμόν των πόλεων Τριπόλεως, Κερασούντος, Ορδούς, Οινόης, Αμισού και Πάφρας και καθ' οδόν κατέσφαξαν τους πλείστους εξ αυτών.

Έκλεισαν εντός του ναού του χωρίου Έλεζλη εν Σουλού-Τερέ 535 Έλληνας και τους κατέσφαξαν διασωθέντων μόνον τεσσάρων. Πρώτους έσφαξαν 7 ιερείς διά πελέκεως προ της θύρας του ναού.

Απηγχόνισαν εν Αμασειά 168 προκρίτους Αμισού και Πάφρας.

Εβίασαν όλας ανεξαιρέτως τας γυναίκας, τας παρθένους και τα παιδιά των άνω πόλεων, τας ωραιότερας δε παρθένους και νέους έκλεισαν εις τα χαρέμια. Πλείστα βρέφη εφόνευσαν, σφενδονίζοντες αυτά κατά των τοίχων.

Οι υπογεγραμμένοι θέτουσι τα ανωτέρω υπ' όψιν των διανοουμένων της Ευρώπης και της Αμερικής θεωρούντες ότι όχι μόνον τα γεγονότα ταύτα αλλά και η ανοχή αυτών αποτελεί πένθος της ανθρωπότητος.

Αθήναι, 22 Νοεμβρίου 1921.

Άννινος Χ., Αυγέρης Μ., Βλαχογιάννης Ι., Βώκος Γερ., Γρυπάρης Ι., Δούζας Α., Δροσίνης Γ., Ζάχος Α., Θεοδωροπούλου Αύρα, Θεοτόκης Κ., Ιακωβίδης Γ., Καζαντζάκης Ν., Καζαντζάκη Γαλ., Καμπάνης Αρ., Καμπούρογλους Δ., Καρολίδης Π., Κόκκινος Δ., Κορομηλάς Γ., Μαλακάσης Μ., Μαλέας Κ., Μένανδρος Σ., Νικολούδης Θ., Νιρβάνας Π., Ξερόπουλος Γρ., Παλαμάς Κ., Παπαντωνίου Ζ., Παράσχος Κ., Πασαγιάννης Κ., Πολίτης Φ., Πωπ Γ., Σικελιανός Άγγ., Σκίπης Σ., Στρατήγης Γ., Ταγκόπουλος Δ., Τσοκόπουλος Γ., Φυλλύρας Ρ., Χατζιδάκις Γ., Χατζόπουλος Δ., Χορν Π., Σβορώνος Ι. μεθ' όλης της πικρίας μου διά την κυρίως υπό της Γαλλίας και υπό ουδενός αισθήματος ή συμφέροντος ανθρωπίνου, δικαιολογουμένην εγκατάλειψιν εις σφαγήν των Χριστιανών» .

Το θέμα της γενοκτονίας των Ελλήνων του Πόντου συζητήθηκε στις 7 Νοεμβρίου 1921 στη Βουλή των κοινοτήτων της Μεγάλης Βρετανίας. Ο βουλευτής Τ. Ρ. Ο' Connor ρώτησε τον υφυπουργό Εξωτερικών Harmsworth ποιες ενέργειες έγιναν για τον απαγχονισμό των 67 Ελλήνων και 3 Αρμενίων από τις κεμαλικές αρχές, αλλά και για τις βιαιοπραγίες και τις εκτοπίσεις των γυναικοπαίδων. Ποια μέτρα έχει σκοπό να πάρει η κυβέρνηση σε περίπτωση αναχώρησης των Γάλλων στρατιωτών από την Κιλικία, για να προστατέψει τον ελληνικό και αρμενικό πληθυσμό σ' αυτήν την επαρχία εκτός από τις εναλλακτικές λύσεις της φυγής ή της σφαγής ;

Από το Άκτον Οχάιο ο Μιλτιάδης Τσακιρίδης απευθύνθηκε στις 6 Νοεμβρίου 1921 στον Λ. Ιασωνίδη, στην Κωνσταντινούπολη, για να τους βοηθήσει ηθικά, ώστε να ιδρύσουν ένα σωματείο που να αγωνίζεται «υπέρ των δυστυχούντων Ποντίων». «Μετά μεγίστου ενδιαφέροντος παρακολουθώμενοι Πόντιοι από μακράν τα καθ' εκάστην εκτελώμενα εν τη πατρίδι εις βάρος των αγαπητών μας.

Δεν δυνάμεθα να ζωγραφίσωμεν την θλιβεράν ημών λύπην διά την συμφοράν του αγαπητού μας Πόντου και των ομοφίλων ημών υπάρξεων οίτινες έπεσαν είτε θα πέσουν υπό την αιμοχαρή μάχαιραν του βαρβάρου. Πολύ φρικτόν, φρικτόν...

Στις 20 Νοεμβρίου 1921, με την πρωτοβουλία φιλελλήνων βουλευτών και γερουσιαστών έγινε στη Νέα Υόρκη συλλαλητήριο για τις σφαγές των Ελλήνων του Πόντου. Στο συλλαλητήριο «αποτελούμενοι εκ χιλιάδων Αμερικανών και Ελλήνων, ωμίλησαν εξ γερουσιασταί και καθηγηταί Πανεπιστημίου, εξιστορήσαντες εν πάση λεπτομερεία και επί τη βάσει επισήμων εκθέσεων, τα φρικιαστικά γεγονότα του Πόντου, τας σφαγάς, τους διωγμούς, μετατοπισμούς, ερημώσεις, εκβιασμούς παρθένων και νέων.

Εκ μέρους των Ποντίων ωμίλησεν ο δημοσιογράφος κ. Χριστοφορίδης. Η ιατρός κ. Νόστον αυτόπτης μάρτυς των γεγονότων της Κερασούντος αφηγήθη τραγικές λεπτομερείας, αι οποίαι προεκάλεσαν ρίγη φρίκης μεταξύ του πλήθους, η ίδια δε ηναγκάσθη να διακόψη τον λόγον μη δυνηθείσα λόγω της συγκινήσεως να εξακολουθήση, ει μη μόνον από καιρού εις καιρόν αναφωνούσα: «Αχ, εκείνα τα καϋμένα τα παιδάκια!»

Το συνταχθέν μετά το συλλαλητήριο ψήφισμα εστάλη εις τον πρόεδρον κ. Χάρδιγκ, τον υπουργόν των Εξωτερικών κ. Χιουγκ πρόεδρον της Διασκεψεως επί του αφοπλισμού, επιτροπή δε εκλεγείσα και έχουσα επί κεφαλής τον διαπρεπή Πόντιον κ. Σάββαν Κεχαγιάν, μετέβη εις Ουασινγκτόνα διά να επιδώση αυτοπροσώπως το ψήφισμα εις τον κ. Χάρδιγκ, προβή δε και εις άλλας ενεργείας» .

Το ψήφισμα, που παραδόθηκε στον πρόεδρο των Ηνωμένων Πολιτειών, σε πολλά μέλη του Κοινοβουλίου αλλά και σε άλλες εξέχουσες προσωπικότητες περιέγραφε την τραγική κατάσταση στον Πόντο και εκλιπαρούσε την αμερικανική κυβέρνηση να επέμβει, για να σταματήσει η συνεχιζόμενη γενοκτονία.

Το θέμα των κεμαλικών αγριστήτων σε βάρος των Ελλήνων του Πόντου συζητήθηκε διεξοδικά και στη συνεδρίαση της Γερουσίας των Ηνωμένων Πολιτειών, στις 22 Δεκεμβρίου 1921. Ο Γερουσιαστής William H. King, αφού ανέπτυξε το θέμα του αφανισμού των Ελλήνων του Πόντου, κατέθεσε στο προεδρείο την πολυσέλιδη εισήγησή του, η οποία δημοσιεύτηκε το 1922 .

Με τεκμηριωμένα ντοκουμέντα απέδειξε ότι στόχος τόσο των Νεότουρκων όσο και των Κεμαλικών ήταν η τουρκοποίηση της Μικράς Ασίας.

Ο αρθρογράφος της εφημερίδας The Morning Post αναφέρει: «Όλα τα εγκλήματα που διαπράχθηκαν από τον Νέρωνα, τον Καλιγούλα, τον Αττίλα και τον Αβδούλ Χαμίτ, χάνονται στην ανυπαρξία μπροστά στα εκατομμύρια που δολοφονήθηκαν σκόπιμα στην Τουρκία κατά τη διάρκεια των τεσσάρων προηγούμενων ετών. Στα θύματα περιλαμβάνονται αλλοδαποί εχθροί, αιχμάλωτοι πολέμου, Αρμένιοι, Έλληνες, Άραβες, κλπ.

Δεν θα μπορούσε να ήταν χειρότεροι, εκτός κι αν πραγματικοί διάβολοι είχαν την υπόθεση στα χέρια τους, κι ακόμα και τότε αμφιβάλλω, εάν θα είχαν κάνει χειρότερα. Αυτή είναι η απάντηση που

δόθηκε από τον Πάστορα Frew, του οποίου το έργο ως επικεφαλής του βρετανικού ταμείου ανακούφισης, τον έφερε στην πιο στενή επαφή με τους φυλακισμένους» .

Ο κεμαλοσουλτανικός μηχανισμός που συστήθηκε το 1922 δυσκολεύτηκε να βρει ενοχοποιητικά στοιχεία που ήθελε, επειδή ακριβώς δεν υπήρχαν. Γι' αυτό κατέφυγε στη γνωστή του μέθοδο της πλαστογράφησης των ιστορικών, εθνολογικών και πολιτικών γεγονότων. Καρπός αυτής της έρευνας ήταν η έκδοση, το 1922, του βιβλίου Pontus Meselesi υπό την επιμέλεια του Yilmaz Kurt , το οποίο επανεκδόθηκε το 1995, κυρίως για εσωτερική κατανάλωση, επειδή το κύρος των ντοκουμέντων είναι επιλήψιμο.

Στη μυστική συνεδρίαση της 8/21 Μαΐου 1922, ο Ισμέτ πασάς παραδέχτηκε ενώπιον της Εθνοσυνέλευσης ότι με κυβερνητική εντολή σφαγιάστηκε ο ελληνισμός του Πόντου. «Ωρα 2 μ.μ. αρχομένης της συνεδρίασεως λαμβάνει τον λόγον ο Ισμέτ Πασσάς.

Κύριοι, Σας έχουν ειδοποιήσει ότι εσηματίσθη μια επιτροπή από Αμερικανούς κατ' απαίτησιν του Βεκίλ Πατρίκη Προύσαλη να ενεργήσουν ανακρίσεις διά τας σφαγάς του Πόντου.

Η Σφαγή των Γκιαούρηδων έγινε, όταν οι Ρωμαίοι εσήκωσαν επανάστασιν, έσφαξαν πολλούς Τούρκους, ατίμασαν τες χανούμισες έκαμαν γιάγμα τας περιουσίας των, τότε μόνον έδωσαν διαταγήν το Κέντρον εις τον διοικητήν, ως και τον Τοπάλ Οσμάν Αγά να βάλουν σφαγήν...».

Τα εγκλήματα των Κεμαλικών προξένησαν φοβερή εντύπωση, κατά την εφημερίδα Daily Telegraph, στις 17 Μαΐου 1922, και στην ουκρανική αποστολή , η οποία μέσω Σαμπούντας πήγε στην Άγκυρα για να υπογράψει την ουκρανο-κεμαλική Συνθήκη Φιλίας και Συνεργασίας . Η αποστολή και ο Μ. Φρούνζε στο διάστημα του ταξιδιού της γνώρισε τη βαρβαρότητα των υποψήφιων συμμάχων τους, με αυτά που είδαν και άκουσαν . Όμως το συμφέρον της συμαχίας ήταν πάνω από το δίκαιο των λαών και των εθνικών μειονοτήτων. Αυτό αποδεικνύεται από την ενδιαφέρουσα αλληλογραφία του Φρούνζε αλλά και του Αράλοφ, αργότερα, με τις κρατικές υπηρεσίες της ΕΣΣΔ.

Ο Γ. Καψής αναφερόμενος στις ευθύνες των Μεγάλων Δυνάμεων γράφει στη Μαύρη Βίβλο: «Πίκρα και οργή ξεχειλίζει από τα χείλια εκείνων που έζησαν την τραγωδία για το ρόλο των ξένων. Και είναι τόσο μεγάλη η οργή που να γεννά και αμφιβολίες, ερωτήματα: μήπως ο πόνος οδηγεί στην υπερβολή; Η αλήθεια είναι ακόμη χειρότερη.

Στα ελληνικά αρχεία υπάρχουν εκθέσεις των γαλλικών και αγγλικών Μυστικών Υπηρεσιών που εκθέτουν με ανατριχιαστικές λεπτομέρειες τις ωμότητες των κεμαλικών. Πώς έφθασαν σ' ελληνικά χέρια τέτοιες εκθέσεις; Άγνωστο. Το πιο πιθανό είναι ότι οι ίδιοι οι άνθρωποι των Μυστικών Υπηρεσιών των μεγάλων Δυνάμεων, αγανακτισμένοι με τη στάση των κυβερνήσεών τους, έδωσαν τις εκθέσεις τους στις ελληνικές Υπηρεσίες.

Το σίγουρο είναι ότι οι κυβερνήσεις των άλλοτε συμμάχων μας γνώριζαν. Γνώριζαν τη γενοκτονία. Δεν μίλησαν. Δεν προσπάθησαν να τη σταματήσουν. Κι έτσι έγιναν συνένοχοι του Κεμάλ» .

Η ελληνική Κυβέρνηση αντέδρασε αποφασιστικά στη συνεχιζόμενη γενοκτονία του ποντιακού ελληνισμού . Στις 18 Μαΐου 1922 έγινε στην ελληνική Εθνοσυνέλευση ειδική ημερήσια συζήτηση με θέμα τους διωγμούς των Ελλήνων της Μικράς Ασίας. Κύριος εισηγητής ήταν ο υπουργός Εξωτερικών Γ. Μπαλτατζής, ο οποίος εξέθεσε με κάθε λεπτομέρεια τα κεμαλικά εγκλήματα. Η εφημερίδα Εσπερινή, που παρακολούθησε τη συνεδρίαση γράφει για το θέμα αυτό: «Οι παραστάτες εν τω Κοινοβουλίω κατά την χθεσινήν συνεδρίασιν της Εθνοσυνελεύσεως, ησθάνθησαν όλην την

φρικιαστική οδύνην ην επροξένησαν αι περί των σφαγών υπό Τούρκων δηλώσεις τού κ. επί των Εξωτερικών υπουργού εξεικονίσαντος και περιγράψαντος το τραγικόν μαρτυρολόγιον των Χριστιανών κατοίκων του Πόντου, Ελλήνων και Αρμενίων, ανδρών, γερόντων και γυναικοπαίδων πεσόντων θύματα της τουρκικής θηριωδίας και βαρβαρότητος».

Ανήσυχoi και αντίθετοι με τα σκληρά μέτρα της κεμαλικής κυβέρνησης απέναντι στους Έλληνες ήταν ακόμη και κάποιοι Κεμαλικοί βουλευτές, ιδιαίτερα της περιοχής του Πόντου, οι οποίοι κατηγορήθηκαν από τον συνάδελφό τους βουλευτή της Προύσας Εμίν μπέη, στη συνεδρίαση της 21 Αυγούστου 1922, ως «οπαδοί του Ποντιακού ιδεώδους» και παραπέμφθηκαν σε εξεταστική επιτροπή για τις μετριοπαθείς θέσεις τους και την παθητική τους στάση.

Στην Τουρκική Εθνοσυνέλευση της Άγκυρας ιδιαίτερα ξεχώρισε ο βουλευτής της Σινώπης Χακί Χαμή μπέης, ο οποίος δυναμικά διαφοροποιήθηκε με τα μέτρα των εκτοπίσεων της κυβέρνησής τους. Στην αγόρευσή του τόνιζε: «Το πρόσωπό μας θα είναι αιώνια κηλιδωμένο εξαιτίας των εκτοπίσεων. Εάν οι εκτοπισμοί γίνονται προκειμένου να δολοφονηθούν ανθρώπινες ψυχές, τότε, κύριοι, αυτό είναι άκρως αποτρόπαιο. Μας κηλιδώνει ενώπιον του σύμπαντος κόσμου. Γιατί τότε η κυβέρνηση δεν θα μπορεί να υπερασπιστεί τον εαυτό της... Τα είδα με τα μάτια μου. Έχουν γίνει αθλιότητες, κύριοι. Οι αθλιότητες που διαπράττουν σήμερα οι υπάλληλοί μας, δεν έχουν γίνει ούτε από τους Άγγλους...» .

Στη συνέχεια, για το ίδιο θέμα πήρε το λόγο ο βουλευτής Κίρσεχιρ, Γιαχιά Γκαλίπ, ο οποίος είπε: «Το ζήτημα του Πόντου άρχισε πολύ παλιότερα... Ακούγαμε ότι οι υπερασπιστές του Ποντιακού θα κάνουν μια οργάνωση, θα κάνουν μια κυβέρνηση, θα κάνουν αυτό, θα κάνουν εκείνο. Όμως δεν ακούσαμε τίποτα για αντιμετώπιση του προβλήματος με εκτοπίσεις ανθρώπων... Κύριοι, πιστέψτε πως, ό,τι κακό συνέβη, συνέβη λόγω των έκτακτων αρμοδιοτήτων που είχαν δοθεί... Εκείνο που θα ανορθώσει μια χώρα είναι οι νόμοι και εκείνο που θα την καταστρέψει η παρανομία. Έκτακτες εξουσίες σημαίνουν απολύτως κατά το κέφι του καθενός να κρεμά και να σφάζει ανθρώπους, να καταστρέφει πόλεις, να γκρεμίζει τα σπίτια που βρίσκει μπροστά του, να εγκαταλείπει το σύμπαν σε μια καταστροφή. Γιατί τα άτομα που ασχολούνται (με την καταστολή), για να μη δώσουν λογαριασμό για κείνους που κλέβουν, πυρπολούν τα σπίτια... Απ' όσους δημιούργησαν το Ποντιακό και από εκείνους που προκάλεσαν κακό για τον Πόντο, από μας υπήρξαν μεγαλύτερες απώλειες... Με πρόφαση τον εκτοπισμό των Ποντίων κατέστρεψαν το βίος και τα πράγματα των χωριών... θέλω όλοι να είναι μάρτυρες ότι εγώ δεν συμφωνώ για τον εκτοπισμό κανενός. Η εξορία είναι μια βόμβα για τη χώρα. Είναι τρομερό. Πόσα χρόνια μετά θα τα πληρώσουμε... Τους εγκληματίες να τους επιλέξουν τα δικαστήρια, όπως και τους αθώους» .

Στο ίδιο πνεύμα κατά την αγόρευσή του μίλησε και ο βουλευτής Μερσίνης Σαλαχατίν μπέης: «...100-200 χρόνια τώρα γίνονται κάποιες προσπάθειες για τη βελτίωση της διοίκησης, που δεν είναι ικανοποιητικές. Όσο οι Ευρωπαϊκές δυνάμεις διαπιστώνουν τα σφάλματα της διοίκησής μας θα μας επιτίθενται. Θα ζητήσουν μεταρρυθμίσεις. Έχουν δίκαιο στο αίτημά τους; Έχουν. Δεν έχουμε εκτελέσει το καθήκον μας όσον αφορά την προάσπιση της τιμής, της υπόληψης και της περιουσίας του λαού που μας αγάλιασε όσο μπορούσε με την ιδιότητα του υπηκόου... Μήπως η επιθυμία της Εθνοσυνέλευσης είναι να μην απομείνει κανένας μη μουσουλμάνος, να εξοριστεί και να αφανιστεί μέχρι κι ο τελευταίος; Σε μια τέτοια περίπτωση πώς θα ζήσουμε και πώς θα μπορέσουμε να σταθούμε στον κόσμο; Θα με συγχωρέσετε, αλλά η διευθέτηση αυτού του προβλήματος θα ρυθμίσει τον εθνικό μας βίο. Κύριοι, μια κυβέρνηση, μια κυβέρνηση ισλαμική, μια κυβέρνηση οσμανική, ότι θέλετε πείτε, μια κυβέρνηση τουρκική είναι η κυβέρνηση όλων των υπηκόων που

τελούν υπό τις εντολές της, ανεξαρτήτως θρησκείας, φύλου, θρησκευτικού δόγματος. Ή μήπως είναι κυβέρνηση μόνο των μουσουλμάνων; Θα απονείμει ίση δικαιοσύνη; Γιατί θέτουμε μια πολιτική αφανισμού και καταστροφής; Κι ο αφανισμός, όμως, γίνεται με άλλους τρόπους. Υπάρχουν διάφοροι τρόποι...» .

Στο σημείο αυτό διακόπτοντας τον αγορητή ο βουλευτής Καισάρειας Οσμάν μπέης συμπλήρωσε: «Είναι πολιτική λεηλασίας, καταστροφής». Ο Σαλαχαττίν μπέης συμφωνώντας θα προσθέσει: «... Ποιός αμαυρούται; Το δυστυχισμένο το έθνος» ...και θα διερωτηθεί: «... Σε ποιου άραγε έθνους την ιστορία μπορούν να τιμώνται και να επαινούνται οι φόνοι;» Σε παρατήρηση συναδέλφου του ότι «τα ίδια έκαμαν και οι Έλληνες», θα παρατηρήσει ότι «εκείνοι τα έκαμαν πολιτισμένα και όχι με λαδομπογιά» .

Ο αρθρογράφος της εφημερίδας του Σικάγου των ΗΠΑ Chicago Tribune, που έζησε το μαρτύριο της Σμύρνης, στο άρθρο της 4ης Οκτωβρίου άρχιζε την τραγική του περιγραφή με την προφητεία του Ιερεμία, που αναφερόταν στη διαταγή της σφαγής των αθώων παιδιών από τον Ηρώδη: «Στη Ρώμη ακούγονταν κραυγές, θρήνοι και κλαυθμοί και μεγάλοι οδυρμοί. Η Ραχήλ θρηνούσε τα παιδιά της και δεν ήθελε παρηγοριά, γιατί δεν υπήρχαν πια» .

Πολλοί θ' αναρωτιούνται, γιατί δε σώζονται φωτογραφίες από μια τόσο μεγάλη καταστροφή. Η έκθεση του αντιπλοίαρχου Δ. Μελετόπουλου, που στάλθηκε στις 11 Δεκεμβρίου 1922 προς το Γενικό Επιτελείο του Ναυτικού δίνει την απάντηση: «Έχω την τιμήν ν' αναφέρω ότι, συνεπεία της υπ' αριθ. 13102 από 14/27 Νοεμβρίου τηλεγραφικής Διαταγής του Υπουργείου των Εξωτερικών προς την Υπάτην Αρμοστείαν, όπως μεριμνήσω να προμηθευθώ εκ του Αμερικανικού Αντιτορπιλικού «Litchfield» σειράν φωτογραφιών της πυρκαϊάς και ωμοτήτων εν Σμύρνη, καταρτισθείσαν υπό ερασιτέχνου φωτογράφου του πληρώματος του ειρημένου πλοίου, εγκαίρως απετάθην προς τον Κυβερνήτην τούτου δι' επιστολής μου, ζητήσας την μεσολάβησίν του. Καθυστερούσης της απαντήσεώς του μετέβη εις το πλοίον ο υποφροντιστής Ν. Ποριώτης, γενόμενος φιλοφρονέστατα δεκτός υπό των Αμερικανών αξιωματικών. Ούτοι όμως, εις σχετικήν παράκλησίν του, εδήλωσαν ότι προ πολλού ήδη είχαν εκδοθή αυστηρά διαταγή του Αμερικανού Ναυάρχου, απαγορεύουσα την εξαγωγήν οιασδήποτε φωτογραφικής εικόνας εκ των πλοίων και διατάσσουσα την καταστροφήν των υπάρχόντων αντιτύπων.

2. Σχετικώς προς τα άνω πληροφορούμαι ότι εις το ενταύθα φωτογραφείον Κωνσταντινίδου είχαν δοθή υπό Αμερικανού προς εκτύπωσιν φωτογραφικά τινες πλάκες της πυρκαϊάς Σμύρνης. Αλλά κατόπιν ο Αμερικανός μεταβάς εσπευσμένως τας απέσυρεν» .

Ανάλογες θηριωδίες διαπράχθηκαν από τα κεμαλικά στρατεύματα και τους τουρκογενείς πληθυσμούς σε όλες τις πόλεις και τα χωριά της ελληνικής Ιωνίας. Στα Βουρλά ο Rene Ruauκ περιγράφει με λεπτομέρειες την τραγική τύχη που είχαν πολλά κορίτσια, τα οποία για να διαφύγουν από τα χέρια των τυράννων τους, έβαφαν τα πρόσωπά τους με ιώδιο και φορούσαν ρούχα ηλικιωμένων. Δεν γλύτωσαν όμως όλα. «Πολλά από τα νέα κορίτσια που είχαν απαχθεί, είχαν ντυθεί από τους αρπαγείς τους «χανούμισσες» (τουρκάλες σύζυγοι). Τις τοποθετούσαν ντυμένες μ' αυτή τη γελοία εμφάνιση στο πέραςμα των γονιών τους, για να μπορέσουν να τις δουν καλά. Οι manάδες αναγνωρίζοντας τα κορίτσια τους, φώναζαν «έλεος!», αλλά οι Τούρκοι τις απωθούσαν, χτυπώντας τες με τους υποκόπανους των τουφεκιών τους? οι manάδες αποχωρίζονταν έτσι τα παιδιά τους, χωρίς ελπίδα να τα ξαναβρούν ποτέ.

Στις προθήκες των κρεοπωλείων έβλεπε κανείς κρεμασμένους άνδρες. Πολλοί δεν είχαν πεθάνει ακόμα και υπέφεραν τρομερά.

Στην παραλία, λίγα λεπτά πριν την αναχώρηση, οι Τούρκοι συνέχιζαν τη δουλειά τους και έκλεβαν τις γυναίκες κάτω από τα μάτια των Αμερικανών» .

Ο απεσταλμένος της Εκλαίρ των Παρισίων και του Τηλεγράφου του Άμστερνταμ κ. Ανού, τηλεγράφησε στις εφημερίδες του, αμέσως μετά την επιστροφή του από το Αϊδίνι: «Μη με ερωτάτε τι είδα περιερχόμενος τα ερείπια των ελληνικών συνοικιών του Αϊδινίου? δις ελιποθύμησα εκ φρίκης προ του θεάματος. Ο ελληνικός λαός έχει να επιδείξει μύρια μαρτύρια κατά τους χρόνους της σκλαβιάς του. Εις το Αϊδίνιον ο ελληνισμός έδωκε την εικόνα όλων των μαρτυριών του καθ' όλους τους αιώνας» .

Η Αμερικανίδα Ethel Thompson από τη Βοστώνη της Μασσαχουσέτης, που εργάστηκε στην Αμερικανική Επιτροπή Περιθάλψεως από τον Αύγουστο του 1921 ως τον Ιούνιο του 1922, όταν επέστρεψε στην Αμερική, αφού πρώτα παραιτήθηκε από τη θέση της έδωσε στη δημοσιότητα, στην εφημερίδα Daily Telegraph, και αργότερα σε διάφορους ανθρωπιστικούς οργανισμούς την έκθεση που συνέταξε για τις κεμαλικές βαρβαρότητες: «Γράφουσα την έκθεσιν ταύτην, δηλώ ταυτοχρόνως ότι διέκοψα πάσαν σχέσιν μετά της Αμερικανικής Επιτροπής Περιθάλψεως, διότι δεν επιθυμώ να παρακωλύσω όπως δήποτε την δραστηριότητα μιας οργανώσεως, ήτις διεξάγει λαμπρόν ανθρωπιστικόν έργον εις το εσωτερικόν της Ανατολής υπέρ των πασχόντων πάσης εθνότητος και θρησκείας. Εξ άλλου, ως Αμερικανίς πολίτις, μη συνδεομένη με οϊανδήποτε οργάνωσιν, ουδέν δύναται να με εμποδίση από του να καταγγείλω εις τον πεπολιτισμένον κόσμον τας φρικαλεότητας, ας υπέστησαν οι Χριστιανοί, άνδρες, γυναίκες και παιδιά, κατά το διαρρεύσαν έτος εν Ανατολή υπό το Κεμαλικόν Καθεστώς.

Μετέβην εις Ανατολήν διά το έργον των ορφανών της Αμερικανικής Επιτροπής Περιθάλψεως άνευ προλήψεώς τινος εν σχέσει με τας εθνότητας ή θρησκείας. Επέστρεψα με αίσθημα φρίκης και απογοητεύσεως αναλογιζομένη ότι εν έτει 1922 είνε επιτετραμμένον να ζώσιν υπό τοιαύτας συνθήκας άτομα και να υπάρχωσι τοιαύται κυβερνήσεις. Δεν ανέγνωσα τας εκθέσεις του Δρος Μ. Γουάρντ και του Μάζορ Γιόγουελ αλλ' ειργάσθην μετ' αυτών εν Χαρπούτ και δύναμαι να πιστοποιήσω ότι ο σκοπός των ήτο καθαρώς ανθρωπιστικός.

Οι οφθαλμοί μου ακόμη διατηρούν το φρικώδες θέαμα, το οποίον είδον και το οποίον δεν θα λησμονήσω, όπως δεν θα λησμονήσω ποτέ το ανοικτόν εκείνο νεκροταφείον πέριξ του Χαρπούτ, μέσω του οποίου έζησα τον παρελθόντα χειμώνα. Πολλοί ερωτούν αν αι εκθέσεις αύται είνε αληθείς. Κατόπιν ενός έτους τοιαύτης πείρας το όλον ζήτημα με εκπλήττει. Η εργασία των ορφανοτροφείων με ηνάγκαζε να μεταβαίνω εις τα έξω της πόλεως χωρία, όπου ευρίσκοντο τα καθιδρύματά μας, δύναμαι δε απλώς να ορκισθώ ότι λέγω την ξηράν αλήθειαν επί όσων είδον εκάστην ημέραν.

Υποβάλλουσα την έκθεσιν ταύτην, επιθυμώ, όπως αι γυναίκες της Αμερικής, αι οποίαι έχουν επιρροήν επί της Κυβερνήσεως δυνηθούν να κάμουν κάτι διά τα γυναικόπαιδα της Ανατολής, τα οποία αποθνήσκουν και υποφέρουν ανεκδιήγητα δεινά. Εμπορικά συμφέροντα, μικροζηλοτυπία, εδαφικά πλεονεκτήματα κ.τ.λ. πρέπει να τεθούν κατά μέρος διά το συμφέρον του ανθρωπισμού. Φρονώ ότι είναι αίσχος να συμβαίνουν τοιαύτα πράγματα το 1922 και είνε καιρός όπως γίνη κάτι τελειωτικόν διά να καταστήση αδύνατον την επανάληψιν των κακουργημάτων τούτων. Συζητήσεις

και διαπραγματεύσεις λαμβάνουν χώραν αν θα αποσταλή ή όχι Ανακριτική Επιτροπή εις Ανατολήν. Ανεξαρτήτως τούτων η πράξις έγινε και αι παρούσαι εκθέσεις είνε γεγονότα.

Η μέθοδος είναι παλαιά και εξακολουθεί επί έτη. Άρα γε θα επιτραπή να εξακολουθήση;

Έγραψα την έκθεσιν ταύτην, χωρίς να έχη γνώσιν η Αμερικανική Επιτροπή Περιθάλψεως και αφού διέκοψα πάντα δεσμόν μετ' αυτής. Η Αμερικανική Επιτροπή Περιθάλψεως πράττει παν το δυνατόν προς περίθαλψιν των υπό την φροντίδα της παιδιών και εργάζεται εν Ανατολή υπό μεγάλας δυσκολίας και στενοχωρίας. Μόλα ταύτα χρειάζεται κάτι ισχυρότερον από τροφήν και ενδύματα, όπως εκκαθαρισθή η κατάστασις αυτή» .

Μόνο όσοι δε γνώρισαν την τουρκική βαρβαρότητα μπορούν να αμφιβάλουν για την αξιοπιστία των καταθέσεων αυτών. Οι ίδιοι οι μάρτυρες τις περισσότερες φορές χρειάστηκε να εξηγήσουν τους λυτρωτικούς και καθαρτικούς τους λόγους που προσέφερε η δύναμη της συνείδησής τους, για να μπορέσουν να εξαγισθούν από τα εφιαλτικά τους βιώματα, αλλά και για να καταγγείλουν στην παγκόσμια ιστορία, τους ανάξιους ηγέτες και τους απολίτιστους λαούς που συνεχίζουν να εγκληματούν σε βάρος της ανθρωπότητας .

Η πρόταση της Ethel Thompson, παρόλο που πέρασαν από τότε πολλά χρόνια, είναι και σήμερα επίκαιρη. Πρέπει δηλαδή να γίνει κάτι τελειωτικό, για να μην ξανασυμβούν τα αίσχη του 1922. Ένας οικουμενικός αγώνας θα βρει πολλούς λαούς σύμφωνους. Για να μην επαναληφθούν τα εγκλήματα πρέπει να αποκαλύψουμε τους υπεύθυνους και τους λόγους που τους οδήγησαν σ' αυτές τις πράξεις. Να ξεγυμνώσουμε την αλήθεια, όσο ανήθικη κι αν είναι αυτή, και να την παρουσιάσουμε ωμή, χωρίς στολίδια στον αδέκαστο κριτή, την παγκόσμια κοινή γνώμη, που ξέρει να δικάζει και να καταδικάζει χωρίς ιδιοτέλειες. Σήμερα που ένας άλλος αυτόχθων λαός, οι Κούρδοι, υφίστανται από το ίδιο ρατσιστικό κράτος την τρίτη γενοκτονία του αιώνα μας πρέπει να γίνει το πρώτο βήμα. Γνωρίζω πως είναι πολύ δύσκολο έργο, γιατί στη γενοκτονία του ποντιακού Ελληνισμού οι γενοκτόνοι δεν ενήργησαν από μόνοι τους. Είχαν διαδοχικά συνεργούς όλους αυτούς που σήμερα ορίζουν την τύχη της ανθρωπότητας. Και είναι αυτοί πρώτοι που δε θέλουν να βγει η αλήθεια στο φως. Είναι αυτοί που σταμάτησαν την «Ανακριτική Επιτροπή Ανατολής», όταν είδαν πως ο Κεμάλ Ατατούρκ επικράτησε στο μικρασιατικό χώρο. Είναι αυτοί και σήμερα που κάνουν τα αδύνατα δυνατά, για να μην αναγνωριστούν οι γενοκτονίες των Αρμενίων και Ελλήνων. Είναι αυτοί που σιωπούν στο έγκλημα της γενοκτονίας του κουρδικού λαού. Είναι οι ίδιοι που διευκολύνουν την ίδρυση προπαγανδιστικών ινστιτούτων ανάπτυξης των τουρκικών μελετών και αναλαμβάνουν, μέσω παχυλών επιχορηγήσεων, τη βελτίωση της εικόνας της Τουρκίας στα μάτια της κοινής γνώμης με το να συμμετέχουν σε ρατσιστικά και αντιεπιστημονικά συνέδρια που πλαστογραφούν και παραποιούν τη νεότερη ιστορία της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και των γειτονικών λαών .

Οι εκθέσεις των ανέκδοτων αρχείων των υπουργείων Εξωτερικών και των άλλων κρατικών και ιδιωτικών αρχείων για το δράμα του ποντιακού ελληνισμού δεν έχουν τελειωμό. Συνολικά, ως την υποχρεωτική ανταλλαγή, περισσότεροι από 353.000 Έλληνες του Πόντου βρήκαν οικτρό θάνατο από τους Νεότουρκους και τους Κεμαλικούς στις πόλεις και τα χωριά, στις χαράδρες και τα βουνά, στις εξορίες και τις φυλακές, στα τάγματα εργασίας και στον τουρκικό στρατό ως Οθωμανοί πολίτες.

Γράφει ο J. Gerard προλογίζοντας το βιβλίο του G. Horton Η κατάρα της Ασίας: «... Το ότι είκοσι αιώνες μετά Χριστόν μπόρεσε ένας μικρός και οπισθοδρομικός λαός, όπως οι Τούρκοι, να διαπράξει τέτοια εγκλήματα εναντίον του πολιτισμού και της προόδου του κόσμου, είναι ένα ζήτημα που θα έπρεπε να κάνει όλους τους ευσυνείδητους λαούς να σταθούν και να σκεφθούν... Εκφεύσαμεν

στις απελπισμένες κραυγές για βοήθεια των χριστιανών που πεθαίνουν, αν και ξέραμε καλά πως η Αμερική ήταν η μοναδική ελπίδα τους και τώρα είναι φανερό πως υπάρχει στη χώρα μας μια τάση που ολοένα μεγαλώνει, να συγκαλύψουμε τα εγκλήματα των Τούρκων και να τους δώσουμε συγχωροχάρτι γι' αυτά, για να επιτύχουμε υλικά οφέλη απ' αυτούς» .

Οι αποκαλύψεις για την αμερικανική πολιτική, όταν γίνονται από έναν Αμερικανό έχουν άλλη βαρύτητα, γιατί δεν έχουν την προκατάληψη.

Είναι γεγονός πως οι Αμερικανοί θεωρούσαν και θεωρούν τους Τούρκους ως τους πλέον αξιόπιστους συμμάχους τους στην Ανατολική Μεσόγειο. Το ίδιο συνέβαινε και με τους Γερμανούς, που για πολύ καιρό τους θεωρούσαν ως «επίτιμους Γερμανούς» στη Μέση Ανατολή. Υπήρχαν ακόμη, από την άλλη, οι Άγγλοι και οι Γάλλοι που δεν μπορούσαν να υστερήσουν στο ανήθικο παιχνίδι της εποπτείας του μεσανατολικού χώρου. Έκαναν το παν, για να διατηρήσουν την εύνοια των Τούρκων, με αποτέλεσμα οι λαοί της Μ. Ασίας να μην έχουν έναν μονάχα αφέντη αλλά πολλούς.

Κάθε λαός έχει δικαίωμα ν' απαιτεί μ' επιμονή την επίσημη αναγνώριση των αδικημάτων που διαπράχθηκαν εναντίον του. Η σημερινή πραγματικότητα δε δικαιολογεί νέες ολιγωρίες και αναβολές. Όταν κανείς αργοπορεί απέναντι στην Ιστορία, αυτή τον εκδικείται .

Η γενοκτονική ενοχή της Τουρκίας συνεχίζεται ως τις ημέρες μας. Η συμπεριφορά της στρατοκρατικής ηγεσίας και του λαού εναντίον της Ιταλίας -, εξαιτίας του μαθήματος Δημοκρατίας που διδάσκει παγκοσμίως η δεύτερη με την ακέραιη στάση της στο ζήτημα Οτσαλάν - κάθε άλλο παρά μας επιτρέπει να πιστέψουμε ότι άλλαξε στάση και ότι προσφέρεται να σεβαστεί τις ανθρώπινες αξίες και τα ανθρώπινα δικαιώματα των εθνοτήτων που ζουν σήμερα στη μικρασιατική Τουρκία.

Η στρατοκρατική Τουρκία συνεχίζει, ως ο αληθινός τρομοκράτης, να απειλεί όλους τους γείτονές της στο όραμα της αναβίωσης της παντουρκικής αυτοκρατορίας, και αυτό γιατί μέχρι σήμερα δεν κλήθηκε από κανένα Διεθνή Οργανισμό να απολογηθεί για τα εγκλήματά της. Στο σημείο αυτό είναι συνένοχη και η ίδια η Διεθνής Κοινότητα που ανέχεται ή και εν μέρει αποσιωπά τα διεθνή της εγκλήματα. Συνένοχοι όμως είμαστε και όλοι εμείς που περι άλλα τυρβάζομεν.

Είναι καιρός νομίζω να ενεργοποιηθούν κάποιοι Διεθνείς Οργανισμοί που ιδρύθηκαν, για να προστατέψουν την Παγκόσμια Ειρήνη. Να αποδώσουν δικαιοσύνη σύμφωνα με το πνεύμα και με τους όρους του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών, σεβασμό στις θεμελιώδεις ανθρώπινες αρχές. Επιβάλλεται να συγκροτηθεί αδέκαστη ανακριτική επιτροπή από το Ανώτατο Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και να φέρει στο φως, μέσα από τα υπάρχοντα ντοκουμέντα, τα τραγικά γεγονότα της εποχής εκείνης. Το αίτημα των Ποντίων Ελλήνων για την αναγνώριση της Γενοκτονίας εμπεριέχει μια δυναμική, ένα μήνυμα λύτρωσης προς την ίδια την τουρκική κοινωνία.

Φοβερή Γενοκτονία σε βάρος του Εβραϊκού λαού και των Σλαβικών λαών διέπραξε και η Γερμανία στη διάρκεια του Β' Παγκόσμιου Πολέμου. Όμως η χώρα αυτή ζήτησε συγγνώμη και εξιλέωση από τους συγγενείς των θυμάτων, κατέβαλε αποζημιώσεις και εξακολούθει να τονίζει ως τις μέρες μας την ευθύνη της γι' αυτήν.

Η σημερινή Τουρκία, αν θέλει να λέγεται ευρωπαϊκή χώρα, μια και κόπτεται να γίνει μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, οφείλει να ακολουθήσει το γερμανικό παράδειγμα. Να παραδεχτεί τις πολυάριθμες γενοκτονίες που διέπραξε και διαπράττει. Να ζητήσει συγγνώμη γι' αυτές και να δώσει

εγγυήσεις στην ανθρωπότητα και στον εαυτό της ότι δεν θα τις επαναλάβει. Μόνο έτσι θα ελευθερώσει την ψυχή και τη συνείδηση των νέων τουρκικών γενεών από τα υπόκωφα συμπλέγματα που την κατατρέχουν και την εμποδίζουν να αφομοιώσει ουσιαστικά τις μεγάλες αξίες του ευρωπαϊκού πολιτισμού.

Το ελληνικό Κοινοβούλιο οφείλει να συγκροτήσει διακοινοβουλευτική επιτροπή και σε συνεργασία με τα πανεπιστημιακά Ιδρύματα, τα προσφυγικά Σωματεία και τους άλλους λαούς της Μικράς Ασίας, που υπέστησαν ανάλογες γενοκτονίες, να προωθήσει το ζήτημα της αναγνώρισης των γενοκτονιών.

Η γραμμή της ελληνικής αντίστασης στο σύγχρονο τουρκικό επεκτατισμό αρχίζει από την αναγνώριση της ποντιακής γενοκτονίας.

Απ: 19 Μαΐου ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΠΟΝΤΙΩΝ

12-05-2004 11:17

ΑΝΤΙΓΡΑΦΗ ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΥ ~etairos, ΓΙΑΤΙ ΑΞΙΖΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΤΑΙ...

ΓΙΑΤΙ Η ΛΗΘΗ ΕΙΝΑΙ Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΕΝΟΣ ΛΑΟΥ: ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΤΩΝ ΠΟΝΤΙΩΝ

Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΟΝΤΟΥ ΚΑΙ Η ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΤΟΥ

Πολλοί έγραψαν για τον Πόντο, για την αλησμόνητη ομορφιά του...

...Πολλοί μιλούν για τον Πόντο με δάκρυα στα μάτια και αβάσταχτο πόνο στην καρδιά... Πόσα γνωρίζουμε όμως γι' αυτό το κομμάτι της ελληνικής ιστορίας, που επιμένει να μένει εκτός των σχολικών βιβλίων ; Τι απέγινε ο Ποντιακός Ελληνισμός που η ιστορία του άρχισε πριν 3000 χρόνια με τις πρώτες ελληνικές αποικίες; Στις 19 Μαΐου μνημονεύεται από τους Έλληνες όλου του κόσμου η γενοκτονία των Ελλήνων του Ευξείνου Πόντου. Καιρός να τιμήσουμε το κομμάτι αυτό της Ελληνικής Ιστορίας με το δικό μας τρόπο !

Σπάνια συμβαίνει στους λαούς ...

...να αγνοούν σε τόση μεγάλη έκταση την ιστορία ενός σημαντικού μέρους του πληθυσμού τους, όσο αγνοούν οι Έλληνες την ιστορία των Ποντίων. Δεν χωράει καμία αμφιβολία ότι το τραγικότερο κομμάτι του αλύτρωτου ελληνισμού συνθέτει το Ποντιακό στοιχείο.

Λιγοστές είναι οι πληροφορίες που διαθέτουμε ως σήμερα για το δράμα του Ποντιακού ελληνισμού και την ιστορική πορεία του. Μόνο τελευταία με αφορμή την μετανάστευση των Ποντίων

προσφύγων από την ΕΣΣΔ στην Ελλάδα, άρχισε να παρατηρείται κάποια κινητικότητα στην ενημέρωση της ελληνικής κοινής γνώμης.

Ωστόσο το κενό είναι τεράστιο.

Οι ρίζες του Ποντιακού ελληνισμού...

...είναι βαθιές και μακράινες. Ο Πόντος, το ελληνικότατο αυτό κομμάτι του Μικρασιατικού ελληνισμού, υπήρξε πανάρχαια πολιτιστική εστία. Η μετάβαση από την ελληνική αρχαιότητα στην σημερινή πραγματικότητα είχε διάρκεια και συνέχεια. Για αιώνες ολόκληρους το σφριγηλό Ποντιακό στοιχείο συνέχισε την ιστορική ύπαρξη του αντλώντας τεράστια αποθέματα από την δυναμικότητα, την ζωντάνια του, και την αφυπνισμένη εθνική του ταυτότητα. Είναι εκείνος ο ελληνισμός που δεν κάμφθηκε ακόμη και στις πιο αντίξοες περιστάσεις.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΟΜΩΣ Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΠΟΝΤΟΣ;

Τα όρια του Πόντου...

...ορίζονται (όπως αναφέρθηκαν στο «Πανπόντιο Συνέδριο» του 1918 στην Μασσαλία) ανατολικά από τα ρωσικά σύνορα και δυτικά από την Σινώπη. Ο Πόντος βρίσκεται στο βορειοανατολικό άκρο της Μικράς Ασίας. Ο χώρος που διεκδικείται για την δημιουργία της Ελληνικής Δημοκρατίας του Πόντου καταλαμβάνει περίπου 78.000 τετραγωνικά χιλιόμετρα. Όσο δηλαδή η Μακεδονία και η Θράκη μαζί.

Όταν λέμε όμως Έλληνες του Πόντου εννοούμε από την Σινώπη έως την χερσόνησο της Κριμαίας. Γιατί έως την Κριμαία κατοικούν Έλληνες εδώ και 3.000 χρόνια!

Ελληνικές αποικίες στη Γη του Πόντου..

...Η αρχή της ιστορίας του Πόντου χρονολογείται το 1000 π.Χ.

Με την κάθοδο των Δωριέων στην Ελλάδα εξαναγκάστηκαν οι Αχαιοί, κατά ρεύματα να μεταναστεύσουν (να αποικήσουν), πρώτα στα παράλια της Ιωνίας και μετά στα νότια παράλια της Ιταλίας και τη Σικελία και τελικά στη Μαύρη Θάλασσα, στο γεωγραφικό Πόντο.

Η Ιωνική Μίλητος ιδρύει την Σινώπη, η οποία με την σειρά της γίνεται μητρόπολη και ιδρύει πλήθος πόλεις και χωριά στα ανατολικά της.

Η αρχική ονομασία Άξενος, αφιλόξενος Πόντος (μάλλον για τα αφιλόξενα, βαθιά νερά στα νότια παράλια αλλά και για τους λαούς που ζούσαν εκεί), έγινε γρήγορα Εύξεινος Πόντος, δηλαδή φιλόξενος, από τους Έλληνες, που δημιούργησαν τις αποικίες εκεί.

Οι λόγοι που ώθησαν τους πρώτους αποικιστές προς τον Πόντο ήταν καθαρά οικονομικοί. Από την περιοχή αυτή έφερναν στην Ελλάδα σίδηρο, χαλκό, αλάτι, λινάρι, ξυλεία, σιτηρά, μαλλί, κερύ, μέλι και το πιο πολύτιμο μέταλλο, το χρυσάφι.

ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΤΕΡΟΙ ΣΤΑΘΜΟΙ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΠΟΝΤΟΥ

Το πρώτο εθνικό κράτος της Ανατολής είναι το βασίλειο του Πόντου 363-63π.Χ. Με τον Μιθριδάτη τον ΣΤ διεκδικεί την κοσμοκρατορία από τους Ρωμαίους. Ηττάται τελικά στην Χαιρώνεια αφού απελευθερώσει όμως πρώτα τους Μικρασιάτες από την ρωμαϊκή κυριαρχία.

Οι ποντιακοί πληθυσμοί αποκαλούνται με το εθνόνομο Έλλην – Έλληνι. Οι διωγμοί των μη χριστιανών και η πλήρης απόρριψη της φιλοσοφικής ελληνικής σκέψης – στην αρχή τουλάχιστον – οδηγεί τους ελληνικούς πληθυσμούς στην εγκατάλειψη του εθνικού τους ονόματος. Έτσι μετονομάζονται σε Ρωμαίους και Λαζούς. Με το όνομα Ρωμανία εννοούν τώρα πια την Ελλάδα. Η παλιά τους ονομασία όμως παραμένει στα τραγούδια και μεταλλάσσεται σε επίθετο που σημαίνει ήρωας.

Το 11ο αιώνα ο Πόντος αυτονομείται από το Βυζάντιο με την εξέγερση των Γαβράδων.

Το 1140 μ.Χ. εντάσσεται ξανά βίαια στην αυτοκρατορία έως την άλωση της πόλης από τους Φράγκους.

Το 1204 μ.Χ. ιδρύεται η αυτοκρατορία της Τραπεζούντας. Το 1204 μ.Χ. μπορεί να χαρακτηριστεί σαν η αρχή της ελληνικής Αναγέννησης. Το πρώτο κρατικό μόρφωμα που ονομάζεται Ελλάς είναι το βασίλειο της Νίκαιας της Βιθυνίας απέναντι από την Κωνσταντινούπολη. Η αυτοκρατορία της Τραπεζούντας διατηρείται για 257 χρόνια οπότε και καταλαμβάνεται από τους Τούρκους.

Η επικράτηση των μουσουλμάνων στο χώρο διαμορφώνει νέες συνθήκες. Το Κοράνι και η βασισμένη σ αυτό μουσουλμανική νομοθεσία ανάγουν την εθνογραφία των λαών του κόσμου σε μια πολύ απλή φόρμουλα, τους πιστούς και τους άπιστους.

Τον 17ο αιώνα το Ισλάμ χάνει την δογματική του αυστηρότητα. Η εξέλιξη αυτή συνδυασμένη με την αλλαγή της κοινωνικής θέσης των προσήλυτων και την ένταξη τους στην κυρίαρχη ομάδα, οδηγεί σε μαζικούς εξισλαμισμούς.

Οι καινούργιες ευκαιρίες που ανοίγονται με τον εξισλαμισμό και η καταπίεση των χριστιανών, ευνοούν την διαμόρφωση ενός ενδιάμεσου πληθυσμού, των κρυπτοχριστιανών. Τον δυϊσμό αυτόν

τον βιώνουν βασανιστικά γιατί όταν θέλουν να φανερώσουν την πραγματική τους ταυτότητα, γίνονται αντικείμενο τρομοκρατίας και εκβιασμού.

Ο 19ος αιώνας χαρακτηρίζεται από την αποσύνθεση της οθωμανικής αυτοκρατορίας. Οι μεγάλες δυνάμεις προσπαθούν να αποκομίσουν οφέλη από την διάλυση της. Οι συμπαγείς εθνικές ομάδες στα Βαλκάνια, στη Μικρά Ασία και στη Μέση Ανατολή που βιώνουν την υπαγωγή τους στο οθωμανικό κράτος αναπτύσσουν κινήματα για την αυτοδιάθεσή τους.

Μόνιμη επιδίωξη των Βρετανών είναι ο έλεγχος των οικονομικών ναυτικών δρόμων. Ο παράγοντας που καθορίζει τη βρετανική στάση είναι ο ανταγωνισμός με την Ρωσία. Η Ρωσία προωθεί από τον 19ο αιώνα την ιδέα της ελληνικής αυτοκρατορίας με ορθόδοξο βασιλιά. Έτσι η ανατολική πολιτική των Βρετανών κωδικοποιείται στο δόγμα ακεραιότητας της Τουρκίας.

Η στάση αυτή αλλάζει με την είσοδο της Γερμανίας στο παιχνίδι. Οι άριστες οθωmano-γερμανικές σχέσεις κάνουν την Βρετανία να αναθεωρήσει την θέση της για ακεραιότητα της Τουρκίας και να ξαναδεί το ελληνικό κράτος από διαφορετική γωνία.

Από τις τρεις προστάτιδες χώρες που αναλαμβάνουν την προστασία της Ελλάδας μετά την απελευθέρωση, η Αγγλία είναι η αδιαφιλονίκητη κυρίαρχος.

Στην Μικρά Ασία αναπτύσσονται αυτονομιστικές τάσεις πρώτα από τους Αρμένιους και τους Έλληνες του Πόντου και της Ιωνίας και έπειτα από τους Κούρδους.

Στις αρχές του αιώνα μας διαμορφώνονται δύο αντιμαχόμενα στρατόπεδα στον ελλαδικό χώρο. Το βενιζελικό που επιζητεί την εθνική ολοκλήρωση, και το βασιλικό που εκφράζει όλες τις αντιστάσεις για επέκταση του κράτους.

Τα εθνικά κινήματα της Μικράς Ασίας, δηλαδή το ελληνικό και το αρμενικό αποτελούν στην πραγματικότητα την αστική επανάσταση ενάντια στον τουρκικό δεσποτισμό. Το κίνημα των νεοτούρκων το 1908 αποτελεί την ανταπάντηση της Τουρκίας στα παραπάνω κινήματα. Οι Νεότουρκοι αρνούνται πως υπάρχει εθνικό ζήτημα στην Τουρκία και επιλέγουν την πολιτική της βίαιης αφομοίωσης των εθνικών μειονοτήτων.

Η χρυσή ευκαιρία για τους Τούρκους εθνικιστές δίνεται στον Α Παγκόσμιο Πόλεμο. Η ιδεολογία του ΠΑΝΤΟΥΡΚΙΣΜΟΥ σε συνδυασμό με τα συμφέροντα των Γερμανών που θέλουν τις πρώτες ύλες και τις αγορές της Μικράς Ασίας δημιουργούν το καταλληλότερο περιβάλλον για να γίνουν πράξη οι γενοκτονικοί οραματισμοί των νεοτούρκων.

Η Γερμανία έχει τεράστια συμφέροντα στην Τουρκία. Οικονομικά και στρατιωτικά. Ελπίζουν ότι με μια ισχυρή Τουρκία θα ανταγωνίζονται καλύτερα τους Βρετανούς. Γι αυτό το λόγο η γερμανική πολιτική εκπονεί ένα πρόγραμμα ακεραιότητας της Τουρκίας το οποίο μπορούσε να υλοποιηθεί μόνο με την εξόντωση των πληθυσμών εκείνων που ενισχύουν τις φυγόκεντρες δυνάμεις της οθωμανικής αυτοκρατορίας.

Σε συνέδριο της Θεσσαλονίκης το 1911, οι Νεότουρκοι αποφασίζουν την εξόντωση των μη τουρκικών εθνοτήτων.

Έτσι, άρχισαν την επιστράτευση όλων από 15 έως 45 ετών και την αποστολή τους σε Τάγματα Εργασίας. Στην αρχή οι άτακτες ορδές επιτίθονταν στα απομονωμένα ελληνικά χωριά κλέβοντας, φονεύοντας, αρπάζοντας νέα κορίτσια, κακοποιώντας και καίγοντάς τα.

Οι σποραδικές δολοφονίες αρχίζουν να αυξάνονται. Χωρικοί, που πήγαιναν να δουλέψουν στα χωράφια τους, βρίσκονταν καθημερινά δολοφονημένοι. Σκοπός ήταν, με τους εκτοπισμούς, τις πυρπολήσεις των χωριών, τις λεηλασίες, να επιτύχουν την αλλοίωση του εθνολογικού χαρακτήρα των ελληνικών περιοχών και να καταφέρουν ευκολότερα των εκτουρκισμό εκείνων που θα απέμεναν, αν απέμεναν !.

Σαν αντίδραση στην πολιτική αυτή, φουντώνει το κίνημα για την δημιουργία της Ελληνικής Δημοκρατίας του Πόντου. Σε όλες τις ποντιακές κοινότητες δημιουργούνται ποντιακοί σύλλογοι με καθαρά πολιτικούς σκοπούς, αφιερωμένοι στην υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους.

Μετά τους Βαλκανικούς πολέμους οι Γερμανοί προσπαθούν με κάθε τρόπο να φανατίσουν τις τουρκικές μάζες εναντίον των χριστιανών της αυτοκρατορίας.

Από τους επίσημους συμβούλους, τους Γερμανούς, οι Νεότουρκοι διδάχθηκαν ότι μονάχα με την εξαφάνιση των Χριστιανών, Ελλήνων και Αρμενίων, θα έκαναν πατρίδα τους τη Μικρά Ασία.

Το 1914 αρχίζουν οι πρώτες διώξεις εναντίον των Ελλήνων της Μικράς Ασίας.

Το 1915 γίνεται η γενοκτονία των Αρμενίων με 1.500.000 νεκρούς.

Το 1916 αρχίζουν με την καθοδήγηση ενός Γερμανού στρατάρχη την εκτόπιση των Ελληνικών πληθυσμών προς τα ενδότερα. Στο επίκεντρο βρίσκονται κυρίως οι Έλληνες του δυτικού Πόντου.

Στην Σοβιετική Ένωση το 1914 ο Λένιν θεωρεί την καταπίεση των λαών από άλλα έθνη σαν την ουσία του ιμπεριαλισμού και υποστηρίζει πως ένας λαός που καταπιέζει άλλους λαούς δεν είναι ποτέ ελεύθερος. Οι ιδέες του Λένιν ταιριάζουν απόλυτα στην περιοχή, όπου οι Έλληνες, οι Αρμένιοι και οι Κούρδοι καταπιέζονται. Στην διάρκεια του Α Παγκοσμίου Πολέμου και συγκεκριμένα το 1916 οι Ρώσοι μπαίνουν στην Σαμψούντα και οι Πόντιοι τους υποδέχονται σαν απελευθερωτές. Πόντιοι κατατάσσονται στον Ρωσικό στρατό. Υπολογίζονται σε 3 συντάγματα. Μια να ζωή δημιουργείται στην Τραπεζούντα. Η αυτοπεποίθηση μεγαλώνει. Δημιουργείται η Προσωρινή Κυβέρνηση της Τραπεζούντας η οποία καταφέρνει και διατηρεί για δύο χρόνια την εξουσία της και μάλιστα με τις ευλογίες της Αντάντ. Ο επίσκοπος της πόλης Χρυσανθος είναι ο βασικός εμπνευστής της κυβέρνησης αυτής.

Το 1917 με την επανάσταση στην ΕΣΣΔ τα πράγματα αλλάζουν καθώς σταματά η προέλαση του ρωσικού στρατού. Πάραυτα, η νέα κυβέρνηση της Ρωσίας αποφασίζει να ανεχτεί το καθεστώς της Τραπεζούντας. Η Τραπεζούντα μένει μόνη να προστατέψει τους κατοίκους της. Οι νέοι της

οπλίζονται. Γίνεται προσπάθεια να μην φύγουν Πόντιοι με την υπαναχώρηση του Ρωσικού στρατού. Παρ' όλα αυτά 150.000 Πόντιοι εγκαταλείπουν τον Πόντο και καταφεύγουν στην Ρωσία, στην Γεωργία, στην Κριμαία και αλλού.

Το 1918 αντιπροσωπείες Ποντίων από Ευρώπη και Αμερική οργανώνουν το πρώτο Πανποντιακό συνέδριο στην Μασσαλία. Το συνέδριο κηρύσσει τον αγώνα για ανεξαρτησία. Κυκλοφορούν χάρτες και εκδίδονται εφημερίδες για τον σκοπό αυτό.

Στη διάσκεψη ειρήνης στις 30 Δεκεμβρίου του 1918 ο Βενιζέλος προτείνει την ενσωμάτωση του Πόντου στην Αρμενία!! Σε δημόσιες συνεντεύξεις του δηλώνει απερίφραστα πως αντιτάσσεται στην ανεξαρτησία των ποντίων.

Στις 30 Απριλίου του 1920 στη διάσκεψη του Σαν-Ρέμο, ο Βενιζέλος δηλώνει για άλλη μια φορά ότι είναι υπέρ της προσάρτησης του Πόντου στην Αρμενία. Το καλοκαίρι του 1920 επιτέλους ύστερα από 2,5 χρόνια αλλάζει θέση και προτείνει στρατιωτική επέμβαση στον Πόντο για την δημιουργία κράτους. Είναι όμως πολύ αργά. Έχει χαθεί πολύτιμος χρόνος. Τον ίδιο χρόνο ο αρμενικός στρατός νικιέται από τον τουρκικό, και ο Βενιζέλος χάνει τις εκλογές από φιλοβασιλική κυβέρνηση η οποία αποφασίζει επιστροφή στην Ελλάδα λόγω... κούρασης. Ο ελληνισμός της Μικράς Ασίας και του Πόντου αφήνονται από την αντιβενιζελική παράταξη στην τύχη τους. Έγκλημα για τον ελληνισμό. Προδοσία.

Η μόνη αντίδραση τελικά στην γενοκτονία έρχεται από τους ίδιους τους Πόντιους, με την συγκρότηση ένοπλων ομάδων άμυνας και αργότερα με αντάρτικο κίνημα.

Την ίδια εποχή στην Ελλάδα, ο βασιλιάς Κωνσταντίνος δημιουργεί τον εθνικό διχασμό. Το 1915 εξαναγκάζει τον πρωθυπουργό σε παραίτηση επειδή δεν υποκύπτει στην φιλογερμανική του πολιτική.

Ο αυστριακός υπουργός εξωτερικών γράφει:

« Η πολιτική των Τούρκων είναι μέσω μιας γενικευμένης καταδίωξης του ελληνικού στοιχείου, να εξοντώσει ολοσχερώς τους Έλληνες σαν εχθρούς του κράτους, όπως έκανε πριν με τους Αρμένιους. Οι Τούρκοι εφαρμόζουν τακτική εκτόπισης των πληθυσμών, δίχως διάκριση και δυνατότητα επιβίωσης, από τις ακτές στο εσωτερικό της χώρας, ώστε οι εκτοπιζόμενοι να είναι εκτεθειμένοι στην αθλιότητα και τον θάνατο από πείνα. Τα εγκαταλειπόμενα σπίτια των εξοριζόμενων λεηλατούνται από τα τουρκικά τάγματα τιμωρίας ή καίγονται και καταστρέφονται».

Με την ήττα της Τουρκίας στον Α Παγκόσμιο Πόλεμο εγκαθίστανται στον Πόντο βρετανικά στρατεύματα, τα οποία αποτελούνται από ινδικά τμήματα με Άγγλους αξιωματικούς. Οι Άγγλοι ζητούν από τους αντάρτες να παραδώσουν τα όπλα τους. Αυτοί αρνούνται. Οι ελπίδες των ανταρτών και του ποντιακού λαού για την δημιουργία της Ελληνικής Δημοκρατίας του Πόντου αυξάνουν. Επιστρέφουν περίπου 100.000 Έλληνες που είχαν καταφύγει στην Ρωσία (τα κυριότερα

ρεύματα προς την Ρωσία πραγματοποιήθηκαν μετά την άλωση της Τραπεζούντας από τους Τούρκους το 1461, μετά την επανάσταση του 1821, μετά τους τρεις ρωσοτουρκικούς πολέμους 1829-1832, μετά τον Κριμαϊκό πόλεμο 1856-1866, μετά τον ρωσοτουρκικό πόλεμο το 1876, και βέβαια μετά το 1916).

Το ποντιακό κίνημα παίρνει τέτοια έκταση, ώστε η κεντρική οθωμανική εξουσία στέλνει τον Κεμάλ για να το καταστείλει.

Ο Κεμάλ πατά το πόδι του στην Σαμφούντα στις 19/5/1919. Μέσα από επίσημα τουρκικά αρχεία βγαίνει το συμπέρασμα ότι ο Κεμάλ φοβόταν πολύ περισσότερο τον Ποντιακό αντάρτικο παρά τον ελληνικό στρατό. Γιαυτό ρίχνει στην μάχη για την διάλυσή του δύο τουρκικές στρατιές. Πάνω από 30.000 Τούρκοι στρατιώτες προσπαθούν να καταστείλουν το ποντιακό κίνημα το οποίο αριθμεί 18.000 ένοπλους και 300 καπετάνιους.

Σε πρώτη φάση οι προσπάθειες των Ελλήνων στέφονται από επιτυχία. Οι αντάρτες ζητούν επανειλημμένα βοήθεια από την ελληνική κυβέρνηση, τόσο από την βενιζελική όσο και από την αντιβενιζελική αργότερα. Δυστυχώς το ελληνικό κράτος δεν μπορεί ή δεν θέλει να καταλάβει την δυναμική που έχει ο αγώνας των Ποντίων. Καμιά βοήθεια δεν στέλνεται στους Έλληνες αντάρτες του Πόντου. Στον Πειραιά φορτώνεται ένα πλοίο με όπλα και πυρομαχικά για την Αμισσό. Το πλοίο όμως ΔΕΝ ΞΕΚΙΝΗΣΕ ΠΟΤΕ.

Παρά την απογοήτευση για την άρνηση της Ελλάδας οι Πόντιοι αντάρτες φέρνουν σε πολύ δύσκολη θέση τον τουρκικό στρατό.

Το 1922 ο Τούρκος στρατηγός ζητά ανακωχή μια και δεν μπορεί να φέρει άλλη βοήθεια στον Πόντο. Οι Τούρκοι επιλέγουν να ρίξουν το βάρος στον πόλεμο με τον ελληνικό στρατό. Οι Πόντιοι αντάρτες κάτω από τις άθλιες συνθήκες που ζουν αποφασίζουν να δεχτούν την ειρήνη.

Παρ όλη την άρνηση των Ελλήνων να βοηθήσουν οι Πόντιοι κάνουν αυθόρμητες προσπάθειες σύνδεσης με το ελληνικό στράτευμα για να βοηθήσουν στο εκεί μέτωπο.

Η σοβιετοτουρκική προσέγγιση οδηγεί τους Ρώσους στην αρνητική αντιμετώπιση των εθνοαπελευθερωτικών κινημάτων της Ανατολής. Υπάρχουν καταγγελίες για παραδώσεις Ποντίων στους Τούρκους από αμερικανούς στρατιωτικούς στο λιμάνι της Αμισσού. Η συντριβή των Αρμενίων άρα και η απελευθέρωση μεγάλου τουρκικού στρατεύματος από την μια και η άρνηση της Ελλάδας να βοηθήσει από την άλλη καθορίζουν και το αποτέλεσμα.

Μετά την προσωρινή ανακωχή τα πράγματα αλλάζουν. Το 1922 οι τούρκοι έχουν μετατρέψει τον Πόντο σε κόλαση. Αν οι Έλληνες του Πόντου εξοντώνονται με εκτοπίσεις και σφαγές, για τους ηγέτες και διανοούμενους του ποντιακού κινήματος επιφυλάσσεται άλλη μοίρα. Το Ειδικό Δικαστήριο της Ανεξαρτησίας που εδρεύει στην Αμάσεια και έχει σαν μοναδικό στόχο το ποντιακό κίνημα, εκδίδει 100άδες θανατικές αποφάσεις. Περίπου 450 Πόντιοι πεθαίνουν στις κρεμάλες της Αμάσειας.

« Πτώματα πτώματα παντού πτώματα, σε όλο το μήκος της πορείας παντού πτώματα...»

Σήμερα υπάρχει ένα τεράστιο μνημείο έξω από την Κερασούντα αφιερωμένο στον δολοφόνο του Πόντου Οσμάν για να τους θυμίζει την γενοκτονία που προκάλεσαν στους Έλληνες, και άλλο ένα μνημείο στην Αμάσεια, στην πλατεία, όπου κρέμασαν την ποντιακή ηγεσία για να θυμούνται την νίκη τους πάνω στο ποντιακό κίνημα.

Μετά την συνθήκη της Λωζάνης, όσες αντάρτικες ομάδες επιζούν, κατεβαίνουν στα παράλια της Μαύρης Θάλασσας και νοικιάζοντας ή καταλαμβάνοντας πλοία έρχονται στην Ελλάδα ή καταφεύγουν στην Ρωσία.

Το 1914 οι Έλληνες του Πόντου αριθμούσαν ως εξής:

Ορθόδοξοι Έλληνες 696.000

Μουσουλμάνοι Έλληνες 190.000

Κρυπτοχριστιανοί 93.000

Πόντιοι Ρωσίας 650.000

ΣΥΝΟΛΟ ΕΛΛΗΝΩΝ 1.629.000

ΣΥΝΟΛΟ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΗΝ ΙΩΝΙΑ

ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΘΡΑΚΗ 2.500.000

Μετά το τέλος του Α Παγκόσμιου Πολέμου παραμένουν στον Πόντο μόνο 464.000 Έλληνες. Ο συνολικός αριθμός των δολοφονηθέντων Ελλήνων μέχρι τον Μάρτιο του 1924 στον Πόντο, φτάνει τα 353.000 άτομα. Αν σ αυτό το νούμερο προσθέσουμε και τους 700.000 Έλληνες της Ιωνίας που δολοφονήθηκαν από τον τουρκικό στρατό, καταλήγουμε στο εφιαλτικό νούμερο 1.050.000. Αυτός είναι ο φόρος αίματος που πλήρωσε ο Ελληνισμός της ανατολής.

« Οι Ελληνίδες όσες ήταν ωραίες και νέες, πουλήθηκαν στα σκλαβοπάζαρα του Ικονίου...»

Τι εννοούμε με τον όρο „γενοκτονία“ ;

Συγκεκριμένα ο όρος σημαίνει τη μεθοδική εξολόθρευση, ολική ή μερική, μιας εθνικής, φυλετικής ή θρησκευτικής ομάδας. Ο γενοκτόνος δεν εξοντώνει μια ομάδα για κάτι που έκανε, αλλά για κάτι που είναι. Στην περίπτωση των Ελλήνων του Πόντου, επειδή ήταν

Έλληνες και Χριστιανοί. Η γενοκτονία ως όρος μπήκε στο λεξιλόγιο όλων των γλωσσών κυρίως από τη δίκη της Νυρεμβέργης το 1945, όπου δικάστηκε η ηγεσία των ναζιστών εγκληματιών του πολέμου.

Η διεθνής κοινότητα αναγνώρισε άμεσα ή έμμεσα τις άλλες δύο γενοκτονίες του αιώνα μας, των Εβραίων και Αρμενίων. Η γενοκτονία των Ποντίων αν κι έχει τις ίδιες ηθικές αναλογίες, αποτελεί δυστυχώς τη λιγότερο μνημονευόμενη και περισσότερο λησμονημένη από τους εθνικούς και διεθνείς οργανισμούς.

Ελληνικός λαός - Προσφυγικός λαός ...

Τον επίλογο της τραγικής ποντιακής γενοκτονίας αποτελεί ο βίαιος ξεριζωμός των επιζώντων μετά τη νίκη της Τουρκίας. Με τη συνθήκη της ανταλλαγής των πληθυσμών οι ξεριζωμένοι εγκαταλείπουν την πατρώα γη και όλα τα υπάρχοντά τους. Παίρνουν μαζί τους τα ιερά κειμήλια και λίγο χώμα από τη γη του Πόντου. Αφήνουν πίσω τη Μαύρη Θάλασσα και μπαίνουν στην Άσπρη Θάλασσα. Φτάνουν στην Ελλάδα.

Η προσφορά των Ελλήνων του Πόντου στο ελληνικό κράτος ήταν μεγάλη.

Παρά την τραγική θέση της η Ρωμανία μπόρεσε να διαδραματίσει τον εθνικό της ρόλο. Μοναδική αλλά και μεγάλη παρηγοριά ότι οι ξεριζωμένοι πρόσφυγες, οι αιώνιοι Ακρίτες, θωράκισαν τη Μακεδονία και τη Θράκη. Οι Ίωνες, με μια πλούσια πολιτισμική και εθνική παράδοση, συνέβαλαν στην ενδυνάμωση της εθνικής συνείδησης.

Το θέμα θα είχε μεγαλύτερο εύρος αν η Τουρκία είχε αναγνωρίσει την γενοκτονία των 750.000 Ασυρίων και των 1.500.000 Αρμενίων. “Το ζήτημα της Γενοκτονίας ξεφεύγει από τα ποντιακά πλαίσια, είναι εθνικό ζήτημα και έτσι πρέπει να το βλέπουμε. Δεν είναι θέμα τιμωρίας αλλά θέμα μνήμης”.

Άφαντη η ιστορία των Ποντίων ..

...Η ιστορία της καταστροφής, το χρονικό της συγκλονιστικής γενοκτονίας, έχει φτάσει στις μέρες μας μόνο με τον λυγμό των ξεριζωμένων. Κι όλοι στηρίζουν το αίτημα που τόσο έχει βραδύνει: να αναγνωριστεί η γενοκτονία του Μικρασιατικού Ελληνισμού.

Δεν είναι συναισθήματα εκδίκησης που υπαγορεύουν την πρόταση αυτή, αλλά η ανάγκη απονομής Δικαιοσύνης στα θύματα, μα και στην ανθρωπότητα ολόκληρη. Και πριν απ’ όλα, η προστασία του ανθρώπινου γένους.. Είναι ανάγκη να πάψει πια το φρικτό έγκλημα της γενοκτονίας να αποτελεί εύκολη λύση των διεθνών προβλημάτων.

Στις 24 Φεβρουαρίου 1994 ...

...η Βουλή των Ελλήνων ψήφισε ομόφωνα την ανακήρυξη της 19ης Μαΐου ως „Ημέρα Μνήμης για τη Γενοκτονία των Ελλήνων στο Μικρασιατικό Πόντο“, ακριβώς την ημέρα που πριν 75 χρόνια ο Μουσταφά Κεμάλ αποβιβάστηκε στη Σαμψούντα. Οι Πόντιοι επιλέγοντας την 19η Μαΐου ως ημέρα μνήμης, ημέρα που στην Τουρκία αποτελεί εθνική γιορτή της τουρκικής νεολαίας, αποκαλύπτουν το πραγματικό πρόσωπο του Μουσταφά Κεμάλ πασά.

Οι Τούρκοι αρνούνται σήμερα τη σφαγή του 1922 – τη σφαγή των Ελλήνων. Κι όταν βρίσκονται αντιμέτωποι με αδιάσειστα ντοκουμέντα, τα αποδίδουν στις αναπόφευκτες ακρότητες του πολέμου. Η αλήθεια είναι πολύ διαφορετική.

Η γενοκτονία των Χριστιανών ήταν ένα καλά μελετημένο σχέδιο εξόντωσης όλων των μειονοτήτων της άλλοτε κραταιάς αυτοκρατορίας. Ένα σχέδιο που άρχισε να εφαρμόζεται από το 1914, με τον πρώτο διωγμό. Και ολοκληρώθηκε μετά την καταστροφή του 1922.

Τελειώνοντας, να θυμίσουμε κάτι που συχνά ξεχνιέται: Πόντιοι υπήρξαν και οι πρωτεργάτες της επανάστασης του 1821, οι αδερφοί Αλέξανδρος και Δημήτριος Υψηλάντης...

Αναπόσπαστο κομμάτι της κληρονομιάς μας ..

...Ας μην λησμονούμε, ότι η ειρηνική συμβίωση των λαών δεν προϋποθέτει την αφομοίωσή τους, μα την κατανόηση και τον αλληλοσεβασμό μεταξύ τους.

Ας θέσουμε ως σκοπό μας, όχι την καταδίωξη κάποιου λαού, μα το να μην αφήσουμε την ιστορία του λαού μας στο έλεος „κάποιων“ συμφερόντων, που θα οδηγήσουν στην παραχάραξη της.

Για το ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ η γενοκτονία των Ποντίων αποτελεί παράδειγμα θυσίας και αγώνα αλλά και σημείο προβληματισμού για την παρακμή που διέρχεται η πολιτική ηγεσία της χώρας, η οποία δείχνει να μην μπορεί να καταλάβει ούτε τις γεωπολιτικές αλλαγές που συντελούνται παγκοσμίως, ούτε τα Εθνικά συμφέροντα μπορεί να υπερασπίσει, αλλά ούτε και την Εθνική μνήμη μπορεί να συντηρήσει.

Η κατάσταση σήμερα.

Φαίνεται, ωστόσο ότι η Μικρασιατική καταστροφή, δεν συντελέστηκε μέσα σε κάποια χρονικά περιθώρια.

Είναι τραγικό να τίθεται σήμερα υπό αμφισβήτηση η ελληνικότητα των ανθρώπων αυτών (χρησιμοποιώντας τους όρους Ρωσοπόντιοι ή Ρωσοέλληνες), των οποίων οι πρόγονοι υπέστησαν την γενοκτονία για αυτήν ακριβώς την ιδιότητα, δηλαδή την ελληνική καταγωγή και την ορθόδοξη πίστη τους.

ΟΙ ΣΤΑΛΙΝΙΚΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ

Πολλοί νομίζουν πως η γενοκτονία των Ποντίων ήταν μόνο από τους Τούρκους. Διαβάστε σας παρακαλώ τι τράβηξαν οι Πόντιοι από τον Στάλιν.

Μετά την Κεμαλική γενοκτονία πολλοί Πόντιοι πέρασαν στο Ρωσικό κομμάτι για να προστατευτούν. Άλλωστε υπήρχαν ήδη Έλληνες εκεί. Κάποιοι γύρισαν στην πατρίδα. Στην Σοβιετική Ένωση, ενώ φάνηκε μετά την επανάσταση του '17 ο Λένιν να τους συμπεριφέρεται με καλό τρόπο τα πράγματα έγιναν πολύ άσχημα όταν στην εξουσία ανέβηκε ο Στάλιν. Προσπαθώντας ο Στάλιν να καθαρήσει τις εθνικές μειονότητες γύρω από τον Καύκασο ξεκίνησε τους διωγμούς..

« Το 1929, άρχισαν οι φυλακές. Ούτε ψωμί είχε, ούτε τίποτε. Πέσαμε σε μεγάλη φτώχεια. Μέχρι το 1928 ήταν καλά. Μετά ο Στάλιν κατάστρεψε τον κόσμο. Χωρίσαμε τους ανθρώπους σε κουλάκους, μεσαίους αγρότες και φτωχούς. Αν είχες μία αγελάδα και ένα γουρούνι ήσουν κουλάκος».

« Κουβαλούσαν με αυτοκίνητα χιλιάδες πτώματα πεθαμένων απ' την πείνα και τα πετούσαν σε ομαδικούς τάφους. Ζήτημα είναι αν από 160.000 που έμεναν σε όλη την περιοχή να έμειναν 25.000. Οι άλλοι πέθαναν από την πείνα. Ξέρεις τι θα πει να μην υπάρχει άνθρωπος να τους θάψει; Η οικογένειά μας γλίτωσε...»

Το 1930 εξαπολύεται κύμα διωγμών κατά της εκκλησίας. Από εδώ και πέρα απαγορεύεται η εκδήλωση του θρησκευτικού συναισθήματος. Η πείνα συνεχίζει να σκοτώνει. « Το 1933 έπεσε μεγάλη πείνα. Στα κολχόζ υπήρχαν βουνά από σιτάρι, αλλά δεν μπορούσες να πλησιάσεις γιατί τα φύλαγε ο στρατός. Πολλές γυναίκες σκοτώθηκαν έτσι. Οι αστυνόμοι γύριζαν με τα άλογα και σκότωναν όποιον πλησίαζε».

Τον Ιούνιο του 1934 δημοσιεύεται διάταγμα με το οποίο όσοι παραλείπουν να καταγγείλουν στις αρχές ένα προδότη συγγενή αντιμετωπίζουν αυστηρές ποινές.

Οι μαζικές διώξεις εντείνονται απότομα από τα τέλη του 1936 και κορυφώνονται το 1937, 1938. Αυτή την περίοδο παίρνουν έντονο εθνικό χαρακτήρα.

« Ο Στάλιν έδωσε διαταγή το 1936 να φυλακίσουν όλους τους Έλληνες που ήταν πάνω από 18 χρονών. Αυτό έγινε μόνο για τους Έλληνες. Ήταν εντολή του Στάλιν να κλείσουν κάθε Έλληνα μεγαλύτερο των 18 χρονών στις φυλακές για να εξαλειφθεί το ελληνικό γένος. Αυτό ονομάζεται γενοκτονία».

Χιλιάδες Έλληνες εκτελούνται με την κατηγορία του εχθρού του λαού. Την έννοια αυτή την εισάγει ο Στάλιν.

« Το 1937 μάζεψαν όλους τους Έλληνες από το Κουμπάν...(περιοχή Κριμαίας δηλαδή). Πρώτα πήραν τους παπάδες, μετά τους δασκάλους. Τους μάζεψαν όλους τους άνδρες από 16 έως 80 χρονών. Κανείς δεν υποψιάστηκε ότι θα τους στείλουν στην Σιβηρία. Νόμιζαν πως θα τους στείλουν στην Ελλάδα γιατί μάζευαν μόνο τους Έλληνες. Απ αυτούς που πήγαν εξορία, γύρισε ένας στους χίλιους».

« Έλεγαν ότι έγινε τάχα ένα κίνημα που προσπάθησε να ανατρέψει την σοβιετική εξουσία. Αυτός ήταν ο λόγος που μάζευαν τον κόσμο και τον τουφέκιζαν επί Στάλιν. Άφησαν στα σπίτια μόνο μωρά και γυναίκες. Χάθηκαν όλοι».

Άλλος Πόντιος γράφει « Το 1938-39 έγιναν οι τουφεκισμοί. Δεν υπήρχε ελληνικό σπίτι που να μην μαυροφόρεσε. Έπιασαν τον γαμπρό μου και τα δυο μου αδέρφια. Τους έλεγαν : υπογράψτε αυτό το χαρτί να σας αφήσουμε. Στο χαρτί έγραφαν ότι ήθελαν εκείνοι».

« Το 70% από τους Έλληνες του Κουμπάν (Κριμαία) εκτελέστηκε. Όπως μας κυνήγησε ο Οσμάν στον Πόντο, έτσι μας κυνήγησαν κι εκεί. Μετά τους τουφεκισμούς πέθαναν πολλά γυναικόπαιδα από την πείνα. Γιατί όταν σκοτώνεις τον πατέρα που τρέφει την οικογένεια είναι εύκολο να χαθεί και η οικογένεια».

Κυρίως στη Νότια Ρωσία και ειδικότερα στην κοιλάδα του Κουμπάν η σφαγή των Ελλήνων πήρε τη μεγαλύτερη από κάθε άλλο μέρος έκταση. Όσοι επέζησαν έγραψαν θρήνους για τις διώξεις:

Από πάνω και από το κρεβάτι

εμένα σήκωσαν.

χωρίς λόγο,

χωρίς κρίση,

εμένα μάνα στη φυλακή,

εμένα έχωσαν.

Βρήκα συντρόφους πολλούς,

φίλους και συγγενείς,

γέρους, νέους,

χωρίς χράμι,

χωρίς παράδες.

Τρεις την ώρα μας κουβαλούν.

« Το 1939 μας φόρτωσαν σε 90 βαγόνια, 25.000 άτομα και μας πήγαν 1.500 χιλιόμετρα από το Γκόργκι στην Σιβηρία. Εκεί ήταν δάση. Μας έβγαλαν, ανοίξαμε δρόμο και φτάσαμε σε μια πεδιάδα. Εδώ θα μείνετε μας είπαν. Μέσα στο δάσος δίχως σπίτια δίχως τίποτα μέσα στο χιόνι...Έτσι σε 6 μήνες από 25.000 έμειναν μόνο 600...Εκεί δουλεύαμε. Κόβαμε ξύλα και τα στοιβάζαμε. Γύρω μας ήταν φαντάροι με αυτόματα. Όλα τα ξύλα σάπισαν εκεί βέβαια. Ήθελαν να μας εξοντώσουν. Οι περισσότεροι πέθαναν. Κανείς ποτέ δεν θα μάθει πόσοι ήταν αυτοί οι άνθρωποι. Πηγαίναμε για

δουλειά τέσσερις-τέσσερις. Γύρω τα σκυλιά και τα αυτόματα. Ένα βήμα δεξιά, ένα αριστερά, πυροβολούσαν χωρίς προειδοποίηση».

« Μαγειρεύαμε πριονίδι για να τρώμε. Στοιβες ήταν τα πτώματα μαυρισμένα. Έσκαβαν λάκκους, 50 μέτρα μήκος και 15 πλάτος. Παγωμένο ήταν το χώμα. Δεν σκαβόταν. Μετά έχυναν πετρέλαιο και έβαζαν φωτιά. Έτσι έλιωνε ο πάγος και συνέχιζαν το σκάψιμο. Μετά από λίγο πάλι. Μέχρι να φτάσουν τα 3 μέτρα. Τους πεθαμένους τους έσπρωχναν με το τρακτέρ στον λάκκο. Χιλιάδες ομαδικοί τάφοι υπήρχαν σ εκείνους τους κάμπους της Κολυμά. Και αν πέθαινες και αν σε σκότωναν δεν έδιναν λογαριασμό σε κανέναν».

« Στη φυλακή δεν μιλούσαμε καθόλου. Ο πολιτικός κρατούμενος δεν έχει γλώσσα. Παντού στην στολή είχαμε το νούμερό μας. Στο στήθος στην πλάτη στα χέρια στα πόδια. Εγώ ήμουν το νούμερο 665. Από την αρχή, από την φυλακή του Κρασνοντάρ μου έδωσαν αυτό το νούμερο. Αυτόν είχα μέχρι το τέλος.

Το παρακάτω τραγούδι περιγράφει την απελπισία των Ελλήνων.

Εγώ έχτισα με το αίμα μου

ολόκληρο όμορφο σπίτι

και αυτοί με λένε « αυτό δεν είναι δικό σου»

Τι να την κάνω τέτοια ζωή;

Αχ, γρήγορα, για γράψτε με

Στον κατάλογο του βαποριού

Και από τα χέρια τους γλιτώστε με

Εδώ να ζει κανείς δεν μπορεί.

Εκτός όμως από τις ανθρώπινες απώλειες, οι διώξεις του 1937-1938 θέτουν εκτός νόμου την ελληνική εκπαίδευση και τον ελληνικό πολιτισμό. Κλείνονται βίαια τα θέατρα και οι εφημερίδες. Τα ελληνικά σχολεία μετατρέπονται σε ρωσικά. Το 1939 αρκετοί Πόντιοι έρχονται στην Ελλάδα για να βρουν άραγε τι;

Ο Β ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Οι πρώτοι Έλληνες που εκτοπίζονται είναι από το Κουμπάν (Κριμαία), λίγο πριν την κατάληψη από τον γερμανικό στρατό. Η εξορία αυτή είναι ακατανόητη γιατί ενώ το ελληνικό κράτος είναι σε εμπόλεμη κατάσταση με τους Γερμανούς και η Ελλάδα έχει ήδη καταληφθεί, οι Έλληνες του Πόντου αντιμετωπίζονται σαν πιθανοί συνεργάτες των Γερμανών.

« Το 1942 μας εξόρισαν στη Σιβηρία. Άλλους από τους Έλληνες του Κουμπάν τους πήγαν στο Καζαχστάν. Εμάς, 1.600 περίπου οικογένειες μας πήγαν το 1942 κοντά στο Βλαδιβοστόκ. 20.000 χιλιόμετρα μακριά από το Κουμπάν. Πέρασαμε με καράβι τον ποταμό Γενισέι. 1.400 χιλιόμετρα μας πήγαν με το βαπόρι. Τελικά φτάσαμε στην Γάρκα 220 χιλιόμετρα μακριά από το Βλαδιβοστόκ. Εκεί κάθισα 7 χρόνια».

Μετά την αποχώρηση των Γερμανών το 1944, εξορίζονται 70.000 Έλληνες της Κριμαίας στο Καζαχστάν και στην Σιβηρία. Το 1949 φτάνει η ώρα των Ελλήνων του Καυκάσου οι οποίοι εκτοπίζονται στις στέπες του Καζαχστάν.

« Θα μας εξορίσουν άρχισαν να ψιθυρίζουν όλοι. Παντού. Στο χωριό και στην πόλη το ίδιο έλεγαν...Είχαν μείνει δυο μέρες. Ο κόσμος άρχισε να πουλάει τα υπάρχοντα του όσο όσο».

« Έξω από το σπίτι της γυναίκας μου στεκόταν ένας Γεωργιανός περιμένοντας να φύγει για να της πάρει το σπίτι. Ήταν σχέδιο να γεωργιανοποιήσουν τα παράλια της Μαύρης θάλασσας. Εκεί οι πιο πολλοί μέχρι το 1949 ήταν Έλληνες. Γιαυτό μετέφεραν Γεωργιανούς από τις ορεινές περιοχές και τους έβαλαν στα έρημα σπίτια».

« Ένας αξιωματικός με τρεις φαντάρους πήγαν προς το σπίτι. Βγάλανε τα χαρτιά που είχαν με το πόσα άτομα ήταν στην οικογένεια. Διαβάζανε επίθετο και όνομα για να δουν αν όλοι είναι εκεί. Όλα τελείωσαν τους είπαν. Μαζέψτε ότι έχετε όλα θα σας χρειαστούν. Μετά τους φόρτωσαν στα τρένα. Τι τρένα δηλαδή! Από αυτά που κουβαλούν ζώα και φορτία. Τους έστειλαν στο Καζαχστάν».

« Ένα απόγευμα, πριν ακόμη φύγουμε, παίζαμε εκεί έξω. Παιδιά ήμασταν. Είδαμε μια φάλαγγα αυτοκινήτων να έρχεται κάπου από κει, δίπλα από τον σταθμό. Επάνω είδαμε να κάθονται κάποιοι γέροι, κάποια παιδιά. Να έχουν μαζί τους καρέκλες, τραπέζια, κατσίκες, πρόβατα.. Με σημαίες και συνθήματα πλησίαζε η φάλαγγα. Αναρωτιόμασταν ποιοί είναι αυτοί; Που πάνε; Μετά μάθαμε. Πήγαιναν στα δικά μας σπίτια. Μεταφέρανε Αμπχάζους και Γεωργιανούς από τα βουνά. Τους κατέβασαν με τιμές και τραγούδια και τους έβαλαν στα έτοιμα σπίτια, στα φυτεμένα χωράφια. Και εμάς μας εξόρισαν στο Καζαχστάν. Αυτοί δεν καλλιεργούσαν όμως όπως οι Έλληνες. Σε λίγο όλα τα χωράφια ερήμωσαν».

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΠΡΩΗΝ ΕΣΣΔ

Ο σημερινός πληθυσμός των Ελλήνων της πρώην ΕΣΣΔ πλησιάζει το μισό εκατομμύριο. Σήμερα η διδασκαλία της ελληνικής γλώσσας έχει θεσμοθετηθεί στην Γεωργία. Διδάσκεται βέβαια σαν ξένη γλώσσα στην πλειοψηφία των σχολείων. Η διδασκαλία της ελληνικής γλώσσας έχει επεκταθεί στην Νότια Ουκρανία και στην Νότια Ρωσία. Παράλληλα έχουν ξεκινήσει εκπομπές στην ελληνική γλώσσα από τα ραδιοτηλεοπτικά μέσα.

Το 1989 η Μαριούπολη πήρε πάλι το πραγματικό της ελληνικό όνομα που είχε αντικατασταθεί το 1952 με το όνομα Ζντάνοφ, του συνεργάτη του Στάλιν.

Αν και η οικονομική κατάσταση των εκεί Ελλήνων είναι πολύ καλή, εν τούτοις υπάρχει έντονη διάθεση μετανάστευσης στην Ελλάδα, κυρίως από την κεντρική Ασία.

Σήμερα ζουν 50.000 Πόντιοι στο Ουζμπεκιστάν και στο Καζαχστάν εξορισμένοι την δεκαετία του 40. Στην Γεωργία κατοικούν περισσότεροι από 100.000 Έλληνες. Από αυτούς υπάρχει ένα μεγάλο κομμάτι που ζει ανάμεσα στην Αμπχαζία και στην Γεωργία και βιώνει την εξοντωτική σύγκρουση που υπάρχει ανάμεσα στους δύο λαούς. Αυτοί πραγματικά είναι με την βαλίτσα στο χέρι. Όλοι αργά ή γρήγορα θα έρθουν στην Ελλάδα. Σήμερα ένα μέρος του εθνικού ζητήματος στην πρώην ΕΣΣΔ αποτελεί το πρόβλημα της ελληνικής εθνότητας. Παράλληλα δημιουργείται ένα διαρκώς αυξανόμενο ρεύμα Ποντίων για εγκατάσταση στην Ελλάδα.

ΤΟ ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟ ΡΕΥΜΑ

Το σημερινό ρεύμα εγκατάστασης των Ποντίων στην Ελλάδα από την πρώην ΕΣΣΔ είναι το έβδομο του αιώνα μας. Το πρώτο κύμα έρχεται μετά το 1918 (κυρίως αστικός πληθυσμός). Το 1921-23 έρχεται στην Ελλάδα μέρος προσφύγων από τον Πόντο και τον Καύκασο μετά την ήττα των Ελλήνων από τους Τούρκους. Το μεγάλο κύμα φτάνει το 1939. Αποτελείται κυρίως από οικογένειες που καταπιέστηκαν έντονα στις διώξεις του 1938-39. Προέρχεται από την νότια Ρωσία. Το 1957 έρχεται μικρός αριθμός (περίπου εκατό οικογένειες) από την κεντρική Ασία. Το 1965 έρχεται μεγαλύτερο ρεύμα και πάλι από την κεντρική Ασία. Το 1974 με το τέλος της δικτατορίας συνεχίζουν οι Πόντιοι να έρχονται. Τέλος από το 1989 και μετά βρισκόμαστε στο μεγαλύτερο ρεύμα Ποντίων στην μητέρα Ελλάδα. ΤΟ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΟ ΔΕΝ ΕΚΛΕΙΣΕ ΠΟΤΕ.

Μετά το 1965 το προσφυγικό ρεύμα κατευθύνεται προς την Αττική στις περιοχές των Τζιτζιφιών, Αιγάλεω, Λαυρίου, Ελευσίνας, Ασπροπύργου, κτλ, την Ξάνθη, και την Κομοτηνή.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Για τις συνθήκες που συνάντησαν οι πρόσφυγες στην Ελλάδα ένας Πόντιος γράφει: « Εγώ στην Ελλάδα ήρθα το 1939. Ήρθα με την μάνα μου. Ήρθαμε στην κόλαση. Δεν είχαμε σπίτι, προσφυγιά. Δούλευα ολόκληρη την μέρα για λίγο σιτάρι. Δουλεύαμε μέρα νύχτα στα τσιφλίκια για να βγάλουμε το ψωμί μας. Στην Ρωσία το σπίτι ήταν δικό μας. Όταν φύγαμε το πουλήσαμε για 6.000 ρούβλια. Τα λεφτά, συνολικά 9.000 ρούβλια και 3.352 χρυσές λίρες, τα καταθέσαμε στο όνομα μου στην ελληνική πρεσβεία της Μόσχας. Εδώ δεν μας έδωσαν τίποτα. Στο χέρι δεν πήραμε τίποτα. Τα έφαγαν όλα. Ούτε αποκατάσταση μας έκαναν. Τίποτα!»

Είναι χαρακτηριστική η στάση του ελληνικού κράτους απέναντι στους Πόντιους. Εκτός από την ολοκληρωτική αδιαφορία, στερεί από και νομοθετικά από αυτούς τους ανθρώπους την δυνατότητα να διεκδικήσουν το μερίδιο που δικαιούνται από την ανταλλάξιμη περιουσία. Με νόμο που ψηφίζεται το 1960, στερούνται αυτού του δικαιώματος όλοι οι πρόσφυγες μετά το 1934. Τα στενά κρατικά οφέλη αποδεικνύονται ισχυρότερα από την αλληλεγγύη στον εξωελλαδικό ελληνισμό. Έτσι το κόστος της ένταξης πέφτει στους ώμους των ίδιων των Ποντίων. Η κατάσταση αυτή δημιούργησε

και δημιουργεί ένα κοινωνικό γκέτο που συμπληρώνεται από την καθολική απουσία πληροφόρησης της κοινής γνώμης.

Μια άλλη Πόντια κοπέλα από το Καζαχστάν λέει: «Ήρθαμε με πλοίο από την Οδησό. Είχα μεγάλη χαρά γιατί επιτέλους ένιωσα πως γυρίζω στην πατρίδα. Ήξερα από πριν πως στην Ελλάδα δεν μιλούσαν τα ελληνικά που μιλούσαμε εμείς. Πίστευα ότι εδώ θα είμαστε όλοι οι Έλληνες μαζί και θα είμαστε καλά. Αλλά μετά από 6 μήνες και εγώ και τα αδέρφια μου έπρεπε να δουλεύουμε όλη την μέρα και το βράδυ να πηγαίνουμε στο σχολείο. Κανείς δεν μας βοήθησε. Δεν βρήκα τους φίλους που περίμενα να βρω. Στο σχολείο είχα προβλήματα με την γλώσσα. Δεν είχαμε πια το μεγάλο σπίτι που είχαμε στην Ρωσία. Σιγά σιγά άρχισα να καταλαβαίνω ότι η ζωή μου δεν θα καλυτέρευε για πολλά χρόνια. Τότε άρχισα να νιώθω ότι είμαι πρόσφυγας».

Σήμερα οι στην Ελλάδα οι Πόντιοι αποτελούν φτηνό εργατικό δυναμικό. Η θέση τους φάνηκε καθαρά από την πρώτη έρευνα που έκανε η Γενική Γραμματεία Απόδημου Ελληνισμού στις αρχές του 1990. Η εργασιακή τους διαφοροποίηση φαίνεται από το ότι στην Ελλάδα είναι άνεργοι το 53% ενώ στην Σοβιετική Ένωση μόλις το 13%. Στην πρώην ΕΣΣΔ δούλευε σε επιστημονικές εργασίες το 17% ενώ στην Ελλάδα μόλις το 3%.

Τελειώνοντας πρέπει να αναφερθεί το ΤΡΑΓΙΚΟ ΓΕΓΟΝΟΣ της ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ ΚΑΠΟΙΩΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΩΝ πίσω στην κεντρική Ασία στα μέρη που είχαν εξοριστεί από το Στάλιν! Το στίγμα αυτό θα βαρύνει πάντα όλους μας φανερώνοντας για άλλη μια φορά το μέγεθος της νεοελληνικής αδιαφορίας και αλλοτρίωσης.

Ένας Πόντιος γέροντας στο Καζαχστάν ακόμη μονολογεί περιμένοντας κάτι περισσότερο από εμάς και το ελληνικό κράτος « Τα πράγματα εδώ είναι πολύ δύσκολα. Δεν μας θέλουν. Οι προσβολές έχουν πληθύνει. Εγώ προσπαθώ εδώ και χρόνια να ανοίξω ελληνικό σχολείο γιατί πονώ που τα Ελληνάκια δεν μαθαίνουν τη μητρική τους γλώσσα. Οι Καζάχοι όμως δεν μ αφήνουν. Μια φορά προσπάθησαν να με σκοτώσουν κιόλας. Θέλω να έρθω στην Ελλάδα μόνιμα. Αυτό όμως είναι πολύ δύσκολο γιατί είμαι γέρος και θα μου κοπεί η σύνταξη».

Δυστυχώς γέροντα έχεις δίκιο.

Εταίρος.

Για την συγγραφή του παραπάνω κειμένου έκανα επιλογές από το καταπληκτικό βιβλίο του Βλάση Αγτζίδη " Ποντιακός Ελληνισμός ", από συγκεκριμένα site του internet, αλλά και από προσωπικές συζητήσεις με γέρους πρόσφυγες που μου φέρνουν τα εγγόνια τους στο σχολείο που δουλεύω κάθε πρωί.

Απ: 19 Μαΐου ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΠΟΝΤΙΩΝ

14-05-2004 16:53

Είδατε εσείς να δικαστεί κανείς; Ή εγώ δεν βλέπω; χμμ... Λες να έπρεπε να περάσουμε να καταθέσουμε αίτηση, με το αναλογούν χαρτόσημο, ειδαλιώς πώς θελα το ξέρουν;!!!

Ζητήματα δικαιοδοσίας του ad hoc διεθνούς ποινικού δικαστηρίου για τα εγκλήματα πολέμου

Ε. Το άρθρο 4 - Η γενοκτονία

Το Καταστατικό στο άρθρο 4 δίνει στο Δικαστήριο την εξουσία να δικάζει άτομα που διαπράττουν το έγκλημα της γενοκτονίας ενάντια στο όλο ή μέρος μιας εθνικής, εθνοτικής, φυλετικής ή θρησκευτικής ομάδας, σκοτώνοντας τα μέλη της, προκαλώντας τους σοβαρές σωματικές ή ψυχικές βλάβες ή υποβάλλοντας την ομάδα σε συνθήκες που αναμένεται να προκαλέσουν την ολική ή μερική καταστροφή της. Έξάλλου, δεν τιμωρείται μόνο η ίδια η πράξη της γενοκτονίας αλλά και ο σχεδιασμός της, η άμεση και δημόσια παρακίνηση, η απόπειρα και η συμμετοχή σε αυτή.

Η γενοκτονία είναι και αυτή ένα έγκλημα κατά της ανθρωπότητας, το εξαιρετικά, όμως, ειδικό του χαρακτήρα της κάνει τη θεωρία και κατ'επέκταση τους συντάκτες του Καταστατικού να την εξετάζουν χωριστά. Η τέλεσή της νοείται σε συρράξεις διεθνούς και μη διεθνούς χαρακτήρα. Για τον ορισμό της γενοκτονίας το Καταστατικό λαμβάνει υπόψη τη Σύμβαση του ΟΗΕ για την Καταστολή του Εγκλήματος της Γενοκτονίας που συνήφθη το 1948, μετά τις αγριότητες των Γερμανών σε βάρος των Εβραίων κατά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Η γενοκτονία υπό αυτή την έννοια χαρακτηρίζεται από ένα υλικό στοιχείο, την υλική καταστροφή ή βλάβη μιας συγκεκριμένης ομάδας. Άρα το καταστατικό δεν τιμωρεί την πολιτιστική γενοκτονία, τη λεγόμενη ethnocide. Δεύτερο συστατικό στοιχείο της έννοιας είναι ο σκοπός του δράστη να καταστρέψει ολικά ή μερικά μια συγκεκριμένη ομάδα και όχι να πλήξει μεμονωμένα άτομα ή ένα σύνολο ατόμων που δεν αποτελούν ομάδα. Τρίτο και βασικό στοιχείο είναι ο χαρακτήρας της ομάδας ως εθνικής, εθνοτικής, φυλετικής ή θρησκευτικής. Συνεπώς, ομάδες με κοινές πολιτικές πεποιθήσεις δεν εμπίπτουν στο πεδίο προστασίας του Καταστατικού, τουλάχιστον ως θύματα γενοκτονίας.

Ενδιαφέρον παρουσιάζει και η τρίτη παράγραφος του άρθρου, που ορίζει ότι έγκλημα δε θεωρείται μόνο η καθεαυτή πράξη της γενοκτονίας, αλλά και ο σχεδιασμός της, η παρακίνηση σε αυτήν, η απόπειρα και η συμμετοχή. Τιμωρητέα είναι εδώ, λοιπόν, και η conspiracy.

Σημειώνεται πως η ευθύνη που προκύπτει από την τέλεση της γενοκτονίας είναι διεθνής ατομική ποινική ευθύνη και δεν πρέπει να συγχέεται με την ευθύνη των κρατών από την παραβίαση των διεθνών συμβατικών τους υποχρεώσεων, την παραβίαση της Σύμβασης για τη Γενοκτονία, δηλαδή.

Απ: 19 Μαΐου ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΠΟΝΤΙΩΝ

14-05-2004 17:47

Η γενοκτονία των Ποντίων (1916-1923) με 353.000 νεκρούς αποτελεί τη δεύτερη μεγάλη γενοκτονία του αιώνα μας

Τι εννούμε με τον όρο <γενοκτονία> ;

Πως και πότε διαπράχθηκε η γενοκτονία;

Οργανωμένες επιθέσεις

Οι διωγμοί των Ελλήνων του Πόντου.

Το τέλος του Α Παγκοσμίου Πολέμου.

Το τελικό πλήγμα.

Ελληνικός λαός - Προσφυγικός λαός ...

Η προσφορά των Ελλήνων του Πόντου στο ελληνικό κράτος.

<Αφαντη> η ιστορία των Ποντίων ..

Γιατί δεν αναγνωρίστηκε μέχρι σήμερα η γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου.

Η κατάσταση σήμερα.

19 Μαΐου - Ημέρα Μνήμης της Γενοκτονίας των Ελλήνων του Πόντου

Αναπόσπαστο κομμάτι της κληρονομιάς μας ..

Τι εννούμε με τον όρο <γενοκτονία> ;

Η γενοκτονία ως όρος διαμορφώθηκε κυρίως στη δίκη της Νυρεμβέργης το 1945, όπου δικάστηκε η ηγεσία των ναζιστών εγκληματιών του πολέμου. Συγκεκριμένα ο όρος σημαίνει τη μεθοδική εξολόθρευση, ολική ή μερική, μιας εθνικής, φυλετικής ή θρησκευτικής ομάδας.

Πρόκειται για ένα πρωτογενές έγκλημα, το οποίο δεν έχει συνάρτηση με πολεμικές συγκρούσεις.

Ο γενοκτόνος δεν εξοντώνει μια ομάδα για κάτι που έκανε, αλλά για κάτι που είναι. Στην περίπτωση των Ελλήνων του Πόντου, επειδή ήταν Έλληνες και Χριστιανοί.

Αποτελεί το βαρύτερο έγκλημα σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο, για το οποίο μάλιστα δεν υπάρχει παραγραφή. Η διεθνής κοινότητα αναγνώρισε άμεσα ή έμμεσα τις άλλες δύο γενοκτονίες του αιώνα μας, των Εβραίων και Αρμενίων. Η γενοκτονία των Ποντίων έχει τις ίδιες ηθικές αναλογίες με αυτές των Εβραίων και των Αρμενίων, δυστυχώς όμως αποτελεί τη λιγότερο μνημονευόμενη και περισσότερο λησμονημένη από τους εθνικούς και διεθνείς οργανισμούς.

Πως και πότε διαπράχθηκε η γενοκτονία;

Ο ποντιακός ελληνισμός, από την πτώση της αυτοκρατορίας της Τραπεζούντας (1461) γνώρισε συνεχείς διωγμούς, σφαγές, ξεριζωμούς και προσπάθειες για το βίαιο εξισλαμισμό και εκτουρκισμό του, με αποκορύφωμα τη συστηματική και μεθοδευμένη εξόντωση - γενοκτονία του αιώνα μας.

Επτά χρόνια μετά την άλωση της Πόλης, οι Οθωμανοί κατέλαβαν την Τραπεζούντα. Η οθωμανική κατάκτηση του μικρασιατικού Πόντου μπορεί να διαριθεί σε τρεις περιόδους.

Η πρώτη αρχίζει με την άλωση της Τραπεζούντας το 1461 και λήγει στα μέσα του 17ου αιώνα. Την περίοδο

αυτή οι Τούρκοι κρατούν μάλλον ουδέτερη στάση κατά των Ελλήνων του Πόντου.

Η δεύτερη αρχίζει στα μέσα του 17ου αιώνα και λήγει με το τέλος του πρώτου ρωσοτουρκικού πολέμου. Χαρακτηρίζεται με τη θρησκευτική βία κατά των χριστιανικών πληθυσμών. Κατά την περίοδο αυτή πραγματοποιούνται οι ομαδικοί εξισλαμισμοί των ελληνικών πληθυσμών.

Η τελευταία περίοδος, που τελειώνει το 1922 υποδιαιρείται σε δύο υποπεριόδους.

Η πρώτη αρχίζει με τη συνθήκη του Κιουτσούκ Καϊναρτζή, το 1774. Χαρακτηρίζεται από τη συστηματική προσπάθεια των τοπικών αρχών να μην εφαρμόζουν προς όφελος των χριστιανών τους φιλελεύθερους νόμους.

Η δεύτερη υποπερίοδος αρχίζει το 1908 και χαρακτηρίζεται από την ανάπτυξη του τουρκικού εθνικισμού.

Από τους βαλκανικούς πολέμους και από τους επίσημους συμβούλους, των Γερμανών, οι Νεότουρκοι διδάχθηκαν ότι μονάχα με την εξαφάνιση των Ελλήνων και Αρμενίων θα έκαναν πατρίδα τους τη Μικρά Ασία. Οι διάφορες μορφές βίας δεν αρκούσαν για να φέρουν τον εκτουρκισμό.

Η απόφαση για την εξόντωσή τους πάρθηκε από τους Νεότουρκους το 1911, εφαρμόστηκε κατά τη διάρκεια του Α Παγκοσμίου πολέμου και ολοκληρώθηκε από το Μούσταφα Κεμάλ (1919 - 1923).

Το Νεοτουρκικό Κομιτάτο <>< Ένωση και Πρόοδος >> ιδρύθηκε το 1889. Στο συν έδριο τους, που πραγματοποιήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1911 πάρθηκε η απόφαση, ότι η Μικρά Ασία πρέπει να γίνει μωαμεθανική χώρα. Η απόφαση αυτή καταδίκασε σε θάνατο διάφορες εθνότητες.

Οι Τούρκοι στον Πόντο άρχισαν με την επιστράτευση όλων από 15 έως 45 ετών και την αποστολή τους σε Τάγματα Εργασίας. Παράλληλα αμφισβ ήτησαν το δικαίωμα των Ελλήνων να ασκούν ελεύθερα τα επαγγέλματά τους και επί πλέον απαγόρευσαν τους μουσουλμάνους να εργάζονται επαγγελματικά με τους Έλληνες με την ποινή της τιμωρίας από τις στρατιωτικές Αρχές.

Κατά αρχάς οι άτακτες ορδές των Τούρκων επιτίθονταν στα απομονωμένα ελληνικά χωριά κλέβοντας, φονεύοντας, αρπάζοντας νέα κορίτσια, κακοποιώντας και καίγοντάς τα.

Οργανωμένες επιθέσεις

Οι Τούρκοι χωρίς προσχήματα πια περνούν στην επίθεση. Από κάθε γωνιά του Πόντου και της Μικράς Ασίας έρχονται καταγγελίες. Οι σποραδικές δολοφονίες αρχίζουν να αυξάνονται. Χωρικοί, που πήγαιναν να δουλέψουν στα χωράφια τους, βρίσκονταν καθημερινά δολοφονημένοι.

Οι διωγμοί εκδηλώθηκαν αρχικά με τη μορφή σποραδικών κρουσμάτων βίας, καταστροφών, απελάσεων και εκτοπισμών. Φαίνονταν σαν να προέρχονταν από ανεύθυνα κυρίως στοιχεία. Πολύ γρήγορα όμως έγιναν συστηματικοί, πιο οργανωμένοι και εκτεταμένοι και στρέφονταν τόσο κατά των Ελλήνων όσο και κατά των Αρμενίων. Εμπνευστής και εγκέφαλος αυτής της επιχείρησης της γενοκτονίας ήταν ο Μεχμέτ Ταλαάτ, υπουργός των Εσωτερικών της Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Με δικές του εντολές, που καλούσαν τις αρχές να μη δείχνουν κανένα έλεος και για τους χριστιανούς, εξαπολύθηκαν οι διωγμοί κατά των <>< ανεπιθύμητων >> εθνοτήτων σε μια τεράστια έκταση.

Το Οικουμενικό Πατριαρχείο αναγκάστηκε, σε ένδειξη πένθους, να κλείσει στις 15 Μαΐου 1914 όλες τις εκκλησίες και τα σχολεία και να καταγγεΐσει στις Μεγάλες Δυνάμεις τους νέους διωγμούς. Δεν κατάφερε όμως τίποτε γιατί κηρύχθηκε στο μεταξύ ο Α΄ Παγκόσμιος πόλεμος, στον οποίο η Τουρκία έλαβε μέρος ως σύμμαχος της Γερμανίας, έχοντας πια την ευχέρεια να εφαρμόσει πλήρως το παλιότερο σχέδιο της εξόντωσης των χριστιανών.

Οι διωγμοί των Ελλήνων του Πόντου.

Η εφαρμογή αυτής της πολιτικής ανάγκασε χιλιάδες Έλληνες των παραλίων της Μικρασίας να εγκαταλείψουν τις προαιώνιες εστίες τους και να μετοικήσουν με πολυήμερες εξοντωτικές πορείες.

Σύμφωνα με μια έκθεση της Ελληνικής Πρεσβείας, με ημερομηνία τον Ιούνιο του 1915 είναι γραμμένα τα εξής: <>< Οι εκτοπιζόμενοι από τα χωριά τους δεν είχαν δικαίωμα να πάρουν μαζί τους ούτε τα απολύτως αναγκαία. Γυμνοί και ξυπόλητοι, χωρίς τροφή και νερό, δερόμενοι και υβριζόμενοι, όσοι δεν εφονεύοντο οδηγούντο στα όρη από τους δημίους τους. Οι περισσότεροι απ' αυτούς πέθαιναν κατά την πορεία από τα βασανιστήρια. Το τέρμα του ταξιδιού δεν σήμαινε και τέρμα των δεινών τους, γιατί οι βάρβαροι κάτοικοι των χωριών, τους παρελάμβαναν για να τους καταφέρουν το τελειωτικό πλήγμα ... >>

Σκοπός των Τούρκων ήταν, με τους εκτοπισμούς, τις πυρπολίσεις των χωριών, τις λεηλασίες, να επιτύχουν την αλλοίωση του εθνολογικού χαρακτήρα των ελληνικών περιοχών και να καταφέρουν ευκολότερα των εκτουρκισμό εκείνων που θα απέμεναν.

Το τέλος του Α Παγκοσμίου Πολέμου.

Η ήττα της Τουρκίας από τις δυνάμεις της Αντάντ και το τέλος του Α Παγκοσμίου πολέμου έφερε μια προσωρινή ανάπαυλα στο απάνθρωπο σχέδιο των Νεότουρκων. Η νέα τουρκική κυβέρνηση υποχρεώνεται από τις νικήτριες δυνάμεις να δώσει άδειες επιστροφής στους λίγους εξόριστους που είχαν απομείνει.

Το τελικό πλήγμα.

Το 1919 αρχίζει νέος διωγμός κατά των Ελλήνων από το κεμαλικό καθεστώς, πολύ πιο άγριος κι απάνθρωπος από τους προηγούμενους. Εκείνος ο διωγμός υπήρξε η χαριστική βολή για τον ποντιακό ελληνισμό.

Στις 19 Μαΐου, με την αποβίβαση του Μουσταφά Κεμάλ στη Σαμψούντα, αρχίζει η δεύτερη και σκληρότερη φάση της Ποντιακής Γενοκτονίας.

Με τη βοήθεια μελών του Νεοτουρκικού Κομιτάτου συγκροτεί μυστική οργάνωση, τη Mutafai Milliye, κηρύσσει το μίσος εναντίον των Ελλήνων και σχεδιάζει την ολοκλήρωση της εξόντωσης του ποντιακού ελληνισμού. Αυτό που δεν πέτυχε το σουλτανικό καθεστώς στους πέντε αιώνες της τυραννικής διοίκησής του, το πέτυχε μέσα σε λίγα χρόνια ο Κεμάλ, εξόντωσε τον ελληνισμό του Πόντου και της Ιωνίας.

Η τρομοκρατία, τα εργατικά τάγματα, οι εξορίες, οι κρεμάλες, οι πυρπολήσεις των χωριών, οι βιασμοί, οι δολοφονίες ανάγκασαν τους Έλληνες του Πόντου να ανέβουν στα βουνά οργανώνοντας αντάρτικο για την προστασία του αμάχου πληθυσμού. Τα θύματα της γενοκτονίας θα ήταν πολύ περισσότερα, αν δεν υπήρχε το επικό και ακατάβλητο ποντιακό αντάρτικο.

Με την επικράτηση του Κεμάλ, οι διωγμοί συνεχίζονται με μεγαλύτερη ένταση. Στήνονται στις πόλεις του Πόντου τα διαβόητα έκτακτα δικαστήρια ανεξαρτησίας, που καταδικάζουν και εκτελούν την ηγεσία του ποντιακού ελληνισμού. Το τέλος του Πόντου πλησιάζει. Οι φωνές λιγοστεύουν.

Ελληνικός λαός - Προσφυγικός λαός ...

Τον επίλογο της τραγικής ποντιακής γενοκτονίας αποτελεί ο βίαιος ξεριζωμός των επιζώντων μετά τη νίκη της Τουρκίας. Με τη συνθήκη της ανταλλαγής των πληθυσμών έρχονται στην Ελλάδα και τα τελευταία ζωντανά υπολείμματα.

Οι ξεριζωθέντες εγκαταλείπουν την πατρίδα και όλα τα υπάρχοντά τους. Παίρνουν μαζί τους ιερά κειμήλια και λίγο χώμα από τη γη του Πόντου. Αφήνουν πίσω τη Μαύρη Θάλασσα και μπαίνουν στην Άσπρη Θάλασσα. Φτάνουν στην Ελλάδα.

Η προσφορά των Ελλήνων του Πόντου στο ελληνικό κράτος.

Πάμφτωχοι, έχοντας αφήσει πίσω τους περιουσίες και πλούτη, έφτασαν ταλαιπωρημένοι από τις διώξεις, με το φόβο ακόμη ζωντανό μέσα τους, κι εγκαταστάθηκαν δίχως να χάσουν το θάρρος τους, εδώ κι εκεί στη νέα ελληνική πατρίδα. Σκόρπισαν σε χωριά και πόλεις της Μακεδονίας και της

Θράκης, στους συνοικισμούς της πρωτεύουσας και σε άλλες περιοχές, με μοναδικό εφόδιο την αυτοπεποίθηση, την αισιοδοξία, την αγάπη στη γη και τα γράμματα ή τις τέχνες.

Αλλά και με την τραγική θέση της η Ιωνία ήλθε να διαδραματίσει τον εθνικό της ρόλο. Μοναδική αλλά και μεγάλη παρηγοριά ότι οι ξεριζωμένοι πρόσφυγες, οι αιώνιοι Ακρίτες, θωράκισαν τη Μακεδονία και τη Θράκη. Περισσότεροι από 700.000 πρόσφυγες από τη Μικρασία και τον Πόντο εγκαταστάθηκαν στη βόρεια Ελλάδα. Οι Ίωνες, με μια πλούσια πολιτισμική και εθνική παράδοση, συνέβαλαν στην επιβεβαίωση της εθνικής ταυτότητας.

Μέσα από αντιξοότητες και εμπόδια, που συνάντησαν, ειδικά στα χωριά της εγκατάστασής τους, κατόρθωσαν τόσο αυτοί όσο και αργότερα τα παιδιά τους, με την επιμονή και την υπομονή που τους διακρίνει, όχι μόνο να επιβιώσουν, αλλά και να διεισδύσουν στους χώρους των επιστημών και των τεχνών, της πολιτικής και του συνδικαλισμού, και να διακριθούν, συντελώντας καίρια την ανύψωση του βιοτικού επιπέδου των συμπολιτών τους, στην πρόοδο της επιστήμης και στην πολιτική ανάπτυξη του τόπου.

<Αφαντη> η ιστορία των Ποντίων ..

Η ιστορία της καταστροφής, το χρονικό της συγκλονιστικής γενοκτονίας, έχει φτάσει στις μέρες μας μόνο με τον λυγμό των ξεριζωμένων. Διάσπαρτες αφηγήσεις, όσα κρατάει ο νους, όσα μπορεί και θέλει να συγκρατήσει. Νωπές είναι οι αναμνήσεις, αδιάψευστα τα στοιχεία και οι καταθέσεις των προσφύγων, εκείνων που μόλις είχαν γλιτώσει από του Χάρου τα δόντια. Κι όλοι στηρίζουν το αίτημα που τόσο έχει βραδύνει: να αναγνωριστεί η γενοκτονία του Μικρασιατικού Ελληνισμού και να καταδικαστεί η Τουρκία έτσι όπως καταδικάστηκε στην ιστορική συνείδηση της ανθρωπότητας και η ναζιστική Γερμανία.

Δεν είναι συναισθήματα εκδίκησης που υπαγορεύουν την πρόταση αυτή. Μόνο η ανάγκη απονομής Δικαιοσύνης στα θύματα, μα και στην ανθρωπότητα ολόκληρη. Και πριν απ' όλα, η προστασία του γένους των Ανθρώπων. Ανάγκη να πάψει πια το φρικτό έγκλημα της γενοκτονίας να αποτελεί εύκολη λύση των διεθνών προβλημάτων.

Γιατί δεν αναγνωρίστηκε μέχρι σήμερα η γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου.

Πριν από τον όρο <Γενοκτονία> υπήρχε ο όρος <Εγκλήματα κατά της Ανθρωπότητας>. Πρόβλημα στη δίκη των γενοκτόνων μπορεί να υπάρξει με το νομικό όρο <nulla poena sine lege>, δηλαδή δίχως ισχύων νόμο δεν υπάρχει τιμωρία. Ο όρος της Γενοκτονίας δεν υπήρχε την εποχή εκείνη, έτσι

η τιμωρία και καταδίκη εκείνων τίθεται υπό ερωτηματικό. Το ποινικό δίκαιο, για να εξασφαλίσει τη δίκαιη μεταχείριση των κατηγορουμένων δεν μπορεί να δράσει αναδρομικά.

Από την άλλη άποψη όμως θα πρέπει να ειπωθεί, ότι σε όλα τα νομικά πλαίσια υπήρχε η τιμωρία της δολοφονίας. Εξάλλου πολλά από τα διαπραγόμενα εγκλήματα ήταν τόσο φρικιαστικά και απάνθρωπα που δεν μπορούσε εκ των προτέρων να τα αναλογιστεί ανθρώπινος νους, για να προνοήσει με ανάλογους νόμους κατά αυτά.

Οι Τούρκοι αρνούνται σήμερα τη σφαγή του 1922 - τη σφαγή των Ελλήνων. Κι όταν βρίσκονται αντιμέτωποι με αδιάσειστα ντοκουμέντα, τα αποδίδουν στις αναπόφευκτες ακρότητες του πολέμου. Η αλήθεια είναι πολύ διαφορετική.

Η γενοκτονία των Χριστιανών ήταν ένα καλά μελετημένο σχέδιο εξόντωσης όλων των μεινοτήτων της άλλοτε κραταιάς Αυτοκρατορίας. Ένα σχέδιο που άρχισε να εφαρμόζεται από το 1914, με τον πρώτο διωγμό. Και ολοκληρώθηκε μετά την καταστροφή του 1922.

Η κατάσταση σήμερα.

Φαίνεται, ότι η Μικρασιατική καταστροφή, δεν εκτελέστηκε μέσα σε κάποια χρονικά περιθώρια. Είναι επίκαιρη ακόμη και στις μέρες μας, αφού αντιμετωπίζουν τα αδέρφια μας οι Πόντιοι τις ίδιες συνθήκες μεταχείρισης, όπως οι πρόγονοί μας πριν από 75 χρόνια. Το ιστορικό κεφάλαιο του δράματος των Ελλήνων του Πόντου δεν έχει κλείσει, εφόσον πολλά γεγονότα δεν έχουν αποκαλυφθεί ακόμη.

Είναι τραγικό να τίθεται σήμερα υπό αμφισβήτηση η ελληνικότητα των ανθρώπων αυτών (χρησιμοποιώντας τους όρους <Ρωσοπόντιοι> ή <Ρωσο έλληνες>), των οποίων οι πρόγονοι γενοκτονήθηκαν για ακριβώς αυτή την ιδιότητα, δηλαδή την ελληνική εθνικότητα και την ορθόδοξη πίστη τους.

19 Μαΐου - Ημέρα Μνήμης της Γενοκτονίας των Ελλήνων του Πόντου.

Στις 24 Φεβρουαρίου 1994 η Βουλή των Ελλήνων ψήφισε ομόφωνα την ανακήρυξη της 19ης Μαΐου ως <Ημέρα Μνήμης για τη Γενοκτονία των Ελλήνων στο Μικρασιατικό Πόντο>, ημέρα που ο Μουσταφά Κεμάλ αποβιβάστηκε στη Σαμψούντα.

Οι Πόντιοι επιλέγοντας την 19η Μαΐου ως ημέρα μνήμης, ημέρα που στην Τουρκία αποτελεί εθνική γιορτή της τουρκικής νεολαίας, αποκαλύπτουν το πραγματικό εγκληματικό πρόσωπο του Μουσταφά Κεμάλ πασά.

Ο Ελληνισμός τιμά τη μέρα αυτή τη μνήμη της μεγάλης θυσίας – το κουρ άγιο των τρομαγμένων, κατατρεγμένων, καταταλαιπωρημένων θυμάτων, που μπόρεσαν να κλείσουν στις ψυχές τους τις αλησμόνητες πατρίδες και να τις ξαναστήσουν στα γκέτο των συνοικισμών, όπου τους έκλεισε η προσφυγιά.

Αναπόσπαστο κομμάτι της κληρονομιάς μας ..

Οι πρόγονοί μας άφησαν τη ζωή τους, και πολλοί από αυτούς έμειναν άθαφτοι στον αγώνα τους να μην αλλοιωθεί η πίστη τους, να μη χαθεί η δική τους και με τη σειρά δική μας εθνική ταυτότητα.

Η κληρονομιά μας αυτή φαντάζει βαριά κι ασήκωτη, μα αν την κατανοήσουμε θα δούμε πως είναι μια κληρονομιά μοναδική και πολύτιμη. Μια κληρονομιά βαθιάς ευθύνης και υπευθυνότητας απέναντι στις επόμενες γενιές.

Σε μια εποχή, που τα πάντα βρίσκονται υπό αμφισβήτηση, μια εποχή των εύκολων λύσεων μας δίνεται η ευκαιρία να αγωνιστούμε με το δικό μας μοναδικό τρόπο για το έθνος μας και την ιστορία του.

Χρέος μας λοιπόν είναι να μάθουμε ό,τι μπορεί να μας προσφέρει η σημερινή εποχή, μέσα από τις αφηγήσεις, μαρτυρίες και τα βιβλία - ιστορικά και λαογραφικά -, την ιστορία του έθνους μας.

Δυστυχώς έχει μείνει ένα μεγάλο και τραγικό κομμάτι της ιστορίας μας έξω από τα σχολικά εγχειρίδια, γεγονός που αποτελεί, κατά τη δική μου άποψη, έγκλημα βαρύ απέναντι στους προγόνους μας, απέναντι στην ελληνική ιστορία.

Ένας λαός χωρίς ιστορία είναι καταδικασμένος να αφανιστεί. Λείπουν οι γερές ρίζες για να επιβιώσουν οι ιδιαιτερότητές του, ειδικά σε μια εποχή, που χαρακτηρίζεται από την αφομοίωση των διαφόρων φυλών και εθνικοτήτων. Σ' αυτό πρέπει να αντισταθούμε.

Η ειρηνική συμβίωση των λαών δεν προϋποθέτει την αφομοίωσή τους, μα την κατανόηση και τον αλληλοσεβασμό μεταξύ τους.

Στο δικό μας χέρι δίνονται όλα αυτά τα αδιάψευστα γεγονότα και φαίνεται οι ψυχές των προγόνων μας να μας θυμίζουν πως δεν κάνει να με ίνουν στο περιθώριο, να ξεχαστούν. Μόνο έτσι ο θάνατός τους θα δικαιωθεί. Ας θέσουμε ως σκοπό μας, όχι την καταδίωξη κάποιου λαού, μα να μην αφήσουμε την ιστορία του λαού μας στο έλεος <κάποιων> συμφερόντων, που θα οδηγήσουν στην παραχάραξη της.

Σοφία Καρυπίδου

Απ: 19 Μαΐου ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΠΟΝΤΙΩΝ -ΣΗΜΕΡΑ

19-05-2004 11:27

{Επιτέλους, τους ξεριζώσαμε... (Κεμάλ Ατατούρκ, 13 Αυγούστου 1923)}

Σήμερα, 19η Μαΐου, Ημέρας Μνήμης για τη Γενοκτονία των Ελλήνων, όλοι οι Πόντιοι πενθούν τους αδικοχαμένους προγόνους τους, και την ένδοξη πατρίδα τους <ΤΟΝ ΠΟΝΤΟ>

Ο θρήνος των Ποντίων της Πάφρας

Οι Πόντιοι πρόσφυγες θρήνησαν την καταστροφή και την ήττα. Ο παρακάτω θρήνος τραγουδήθηκε από τους Ποντίους της Πάφρας:

Κοίταξε τις πέτρες της Αγκυρας

βλέπε και τα δακρυσμένα μου μάτια.

Μείναμε σκλάβοι των Τούρκων,

για δεξ της μοίρας τα γραμμένα.

Οι λόφοι της Άγκυρας είναι μονοκόμματοι.

Η Ελλάδα κάηκε, κατακάηκε.

Να τυφλωθείς καταραμένε Άγγλε,

στην Ελλάδα δεν απόμεινε ελπίδα.

Ο στρατός που πήγε για την Άγκυρα,

έμεινε εκεί πεσκέσι στους Τούρκους.

Όσοι μας βοήθησαν έκαναν πίσω

και τους Έλληνες τους παρέσυρε το κύμα.

Μ. Φρούνζε: στρατιωτικός απεσταλμένος των σοβιετικών. Κατά συνέπεια, η μαρτυρία των αποσταλμένων αυτών έχει ιδιαίτερη αποδεικτική σημασία.

Ο Φρούνζε, έδωσε μια από τις ελάχιστες μαρτυρίες για τους ηττημένους αντάρτες: "Συναντήσαμε μια μικρή ομάδα από 60-70 Έλληνες, οι οποίοι μόλις είχαν καταθέσει τα όπλα. Όλοι τους είχαν εξαντληθεί στο έπακρο... Άλλοι έμοιαζαν κυριολεκτικά με σκελετούς. Αντί για ρούχα κρέμονταν από τους ώμους τους κάτι απίθανα κουρέλια. Στο κέντρο της ομάδας βρίσκονταν ένας ψηλός κι' αδύνατος παπάς, φορώντας το καλυμαύχι του... Φυσούσε κρύος αέρας και όλη η ομάδα κάτω από τα σπρωξίματα των συνοδών-στρατιωτών, κατευθυνόταν με πηδηματάκια προς τη Χάβζα. Μερικοί όταν μας αντίκρυσαν, άρχισαν να κλαίνε δυνατά ή μάλλον να ουρλιάζουν, μια και ο ήχος που ξέφευγε από τα στήθη τους, έμοιαζε περισσότερο με ουρλιαχτό κυνηγημένου ζώου". Ο Φρούνζε περιέγραψε και άλλο ένα περιστατικό. Όταν περνούσαν δίπλα από μια ομάδα αιχμαλώτων Ελλήνων στη Μερζιφούντα, ένας από τους αιχμαλώτους φώναξε στη σοβιετική αντιπροσωπεία ότι ήταν και

αυτοί ένοχοι γιατί ενίσχυαν τον Κεμάλ και τους Τούρκους. Το συναίσθημα αυτό των ανταρτών του δυτικού Πόντου ήταν εξαιρετικά έντονο. Ο οπλαρχηγός Κισά Μπατζάκ (Κοντοπόδης) διακήρυξε: "... οι Ρώσοι κομμουνιστές δώσανε όπλα στον Κεμάλ για να χτυπήσει εμάς, του έδωσαν υποστήριξη, απελευθέρωσαν όλους τους Τούρκους στρατιώτες που είχαν συλλάβει αιχμαλώτους όταν μπήκαν στην Τραπεζούντα". Υποστήριζε ότι οι κομμουνιστές κατέδιδαν τις προσπάθειες προμήθειας οπλισμού των ανταρτών από τη Ρωσία και παρέδιδαν Πόντιους στους Τούρκους.

Ο Φρούνζε έγραφε τα εξής για την πολιτική του Τοπάλ Οσμάν: "...όλη αυτή η πλούσια και πυκνοκατοικημένη περιοχή της Τουρκίας, ερημώθηκε σε απίστευτο βαθμό. Απ' όλο τον ελληνικό πληθυσμό των περιοχών της Σαμψούντας, της Σινώπης και της Αμάσειας απόμειναν μόνο μερικές ανταρτοομάδες που περιπλανιόντουσαν στα βουνά. Εκείνος που έγινε περισσότερο γνωστός για τις θηριωδίες του ήταν ο αρχηγός των Λαζών Οσμάν Αγάς, ο οποίος πέρασε δια πυρός και σιδήρου με την άγρια ορδή του όλη την περιοχή."

Ο Αράλοβ, σοβιετικός πρέσβης στην Άγκυρα, ενημερώθηκε στη Σαμψούντα από τον αρχιστράτηγο Φρούνζε. Ο Φρούνζε του είπε ότι είχε δει πλήθος Έλληνες που είχαν σφαγιαστεί, "βάρβαρα σκοτωμένους Έλληνες -γέρους, παιδιά, γυναίκες". Προειδοποίησε επίσης τον Αράλοβ για το τι επρόκειτο να συναντήσει πτώματα σφαγιασμένων Ελλήνων τους οποίους είχαν απαγάγει από τα σπίτια τους και είχαν σκοτώσει πάνω στους δρόμους.

Για το θέμα αυτό ο Αράλοβ είχε ιδιαίτερη συνομιλία με τον Κεμάλ. Αναφέρει ο ίδιος: "Του είπα (του Κεμάλ) για τις φρικτές σφαγές των Ελλήνων που είχε δει ο Φρούντζε και αργότερα εγώ ο ίδιος. Εχοντας υπ' όψη μου τη συμβουλή του Λένιν να μην θίξω την τουρκική εθνική φιλοτιμία, πρόσεχα πολύ τις λέξεις μου..." Ο Κεμάλ απάντησε ως εξής στις "επισημάνσεις" του Φρούντζε: "Ξέρω αυτές τις βαρβαρότητες. Είμαι κατά της βαρβαρότητας. Εχω δώσει διαταγές να μεταχειρίζονται τους Έλληνες αιχμαλώτους με καλό τρόπο... Πρέπει να καταλάβετε τον λαό μας. Είναι εξαγριωμένοι. Ποιοί πρέπει να κατηγορηθούν για αυτό; Εκείνοι που θέλουν να ιδρύσουν ένα "Ποντιακό κράτος" στην Τουρκία..."

Ο Φρούνζε στο βιβλίο του "Αναμνήσεις από την Τουρκία" γράφει: "Από τους 200.000 Έλληνες που ζούσανε στη Σαμψούντα, τη Σινώπη και την Αμάσεια έμειναν λίγοι μόνο αντάρτες που τριγυρίζουν στα βουνά. Το σύνολο σχεδόν των ηλικιωμένων, των γυναικών και των παιδιών εξορίστηκαν σε άλλες περιοχές με πολύ άχρημες συνθήκες. Πληροφορήθηκα ότι οι Τσέτες του Οσμάν Αγά (σ.τ.σ. Τοπάλ Οσμάν) έσπειραν τον πανικό στην πόλη Χάβζα. Έκαψαν, βασάνισαν και σκότωσαν όλους τους Έλληνες και Αρμένιους που βρήκαν μπροστά τους. γκρέμισαν όλες τις γέφυρες. Παντού υπήρχαν σημάδια γκρεμίσματος. Η διαδρομή από την πόλη Καβάκ προς το πέρασμα Χατζηλάρ θα μείνει για πάντα στη μνήμη μου όσο θα ζω. Σε απόσταση 30 χιλιομέτρων συναντούσαμε μόνο πτώματα. Μόνο εγώ μέτρησα 58. Σ' ένα σημείο συναντήσαμε το πτώμα μιας ωταίας κοπέλλας. Της είχανε κόψει το κεφάλι και το τοποθέτησαν κοντά στο χέρι της. Σε κάποιο άλλο σημείο υπήρχε το πτώμα ενός άλλου ωραίου κοριτσιού, 7-8 χρονών, με ξανθά μαλιά και γυμνά πόδια. Φορούσε μόνο ένα παλιό

πουκάμισο. Απ' ότι καταλάβαμε, το κοριτσάκι καθώς έκλαιγε, έχωσε το πρόσωπό του στο χώμα, δολοφονημένο από το κάρφωμα της λόγχης του φαντάρου."

Οι Τούρκοι αρνούνται σήμερα τη σφαγή του 1922 – τη σφαγή των Ελλήνων. Κι όταν βρίσκονται αντιμέτωποι με αδιάσειστα ντοκουμέντα, τα αποδίδουν στις αναπόφευκτες ακρότητες του πολέμου. Η αλήθεια είναι πολύ διαφορετική.

Η γενοκτονία των Χριστιανών ήταν ένα καλά μελετημένο σχέδιο εξόντωσης όλων των μεινοτήτων της άλλοτε κραταιάς Αυτοκρατορίας. Ένα σχέδιο που άρχισε να εφαρμόζεται από το 1914, με τον πρώτο διωγμό. Και ολοκληρώθηκε μετά την καταστροφή του 1922.

Απ: 19 Μαΐου ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΠΟΝΤΙΩΝ

19-05-2004 12:36

ΑΝΑΦΟΡΕΣ ΞΕΝΩΝ ΓΙΑ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ 1914 - 1923 ΣΤΟΝ ΠΟΝΤΟ (του Κοϊμτσίδη Χρόνη)

Λίγες μέρες πριν μπουν στην Τραπεζούντα τα Ρωσικά στρατεύματα, ο νομάρχης της πόλης, Μεχμέτ Τζεμάλ Ασμή, σε σύντομη τελετή παραδόσεως της Τραπεζούντας είπε στον Μητροπολίτη Χρύσανθο και στους πρόκριτους της πόλης

"Από τους Έλληνες πήραμε την χώρα αυτή και στους Έλληνες την επιστρέφουμε"

"ΤΑΜΑΜΑ" Γιώργου Ανδρεάδη σελ. 59

*****

Ο Λόρδος Κόρζον, αργότερα υπουργός Εξωτερικών της Αγγλίας, που βρισκόταν στον Πόντο τον καιρό της ανταλλαγής είπε τότε:

"Θα παρέλθουν εκατό έτη για να αντιληφθεί η Ευρώπη και να κλαύση διότι εγκατέλειψαν οι Έλληνες τη Μικρά Ασία"

"ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΟΝΤΙΟΙ" Ε. Ζάχου σελ. 206

*****

Ο Αμερικανός ταγματάρχης Γιόουελ πρόεδρος μιας αμερικανικής επιτροπής βοηθημάτων, που επισκέφθη τις μαρτυρικές αυτές περιοχές (σ.σ. αναφέρεται στις περιοχές εξορίας Σεβάστεια, Μαλάτεια, Χαρπούτ, Ντιγιαρμπακίρ), γράφει στην έκθεση του προς την Αμερικανική κυβέρνηση μεταξύ άλλων τα εξής:

"Οι εκτοπισθέντες ήρχισαν να καταφθάνουν τον Οκτώβριο του 1921 εις Χαρπούτ. Δηλαδή τα απομεινάρια των εκτοπιζομένων, διότι εκ 30.000, μόλις 5.000 έφθασαν εις Χαρπούτ, των λοιπών φονευθέντων και αποθανόντων καθ οδόν...

... Εις εκ των εν τη υπηρεσία της επιτροπής βοηθημάτων εμέτρησε καθ οδόν 1.500 πτώματα. Δύο χιλιάδες απέθαναν επί των δημοσίων οδών, ανατολικάς του Χαρπούτ (σ.σ. περίπου 600 χιλ από τη Σαμψούντα). Είδον εγώ ο ίδιος τα πτώματα των κατακείμενα κατά μήκος των ατελεύτητων οδών, βορά των σκύλων, των λύκων και γυπαετών....

... Οπισθεν των συνοδειών οι Τούρκοι αξιωματικοί και στρατιώται προβαίνουσιν εις ανηκούστους βιασμούς γυναικών και παρθένων τας οποίας εγκαταλείπουν ημιθανείς δια να αποθάνουν επι των οδών...

... Καθ όλον το μήκος των οδών πας Τούρκος έχει την άδειαν να εκλέγη οιαδήποτε θέλει γυναίκα ή νεάνιδα εκ της τραγικής συνοδείας. Είς όλας τα δημοσίας οδούς είναι εγκατεσπαρμένα πτώματα Ελλήνων, υπέρ τα οποία ίπτανται σμήνη ορνέων..."

"ΤΟΠΑΛ ΟΣΜΑΝ" Γ.Ν. Λαμψίδα σελ. 296-297

*****

Η Αμερικανίδα Ruth Compton σε επιστολή της στην μητέρα της, γράφει μεταξύ των άλλων:

" ... Ηταν μιά τρομερή κατάσταση: Η κυβέρνηση προσπαθούσε να σκοτώσει εκείνους ακριβώς που εμείς προσπαθούσαμε να κρατήσουμε ζωντανούς".

(αναφερόμενη στα γεγονότα του 1922 της πόλης Μερζιφούντα, κοντά στην Αμάσεια)

"ΞΗΜΕΡΩΝΕΙ ... 45 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕ ΤΟ ΚΟΛΕΓΙΟ ΑΝΑΤΟΛΙΑ" Carl C. Compton σελ. xiv, Θεσσαλονίκη 1997

Απ: 19 Μαΐου ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΠΟΝΤΙΩΝ

19-05-2004 13:20

ΤΟ ΕΜΒΛΗΜΑ ΤΩΝ ΚΟΜΝΗΝΩΝ-Ο μονοκέφαλος αετός

Ο μονοκέφαλος αετός - έμβλημα των Κομνηνών της Τραπεζούντας, που φέρουν στη μία όψη τους τα νομίσματα της Σινώπης, κοπής τεσσάρων αιώνων προ Χριστού. Ο αετός κοιτάζει προς τη δεξιά φτερούγα του.

Από την αρχή το επίσημο έμβλημα των Κομνηνών της Τραπεζούντας ήταν ο δικέφαλος αετός, που ήταν και το σύμβολο της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας των Παλαιολόγων. Ο αυτοκράτορας όμως της Τραπεζούντας, Ιωάννης Β΄ (1280-1297), στη διάρκεια της επίσημης υποδοχής του στην Κωνσταντινούπολη (1282), υποχρεώθηκε από τον βυζαντινό αυτοκράτορα Μιχαήλ Παλαιολόγο να παρουσιαστεί μπροστά του με στολή δεσπότη και χωρίς τα επίσημα βυζαντινά εμβλήματα των αετών και τα πορφυρένια σανδάλια.

Αμέσως δε ύστερα από τις ευλογίες του γάμου με την Ευδοκία, ο Ιωάννης Β΄ τιμήθηκε με την άδεια του πεθερού του Μιχαήλ Παλαιολόγου να έχει τα αυτοκρατορικά εμβλήματα, αλλά με τον αετό μονοκέφαλο και όχι δικέφαλο.

Ο μονοκέφαλος όμως αετός, σαν σύμβολο δύναμης και σημασίας των Ελλήνων του Πόντου, διακρίνεται από τα πιο παλιά χρόνια, όπως φαίνεται στα νομίσματα της Σινώπης τον 4ο π.Χ. αιώνα. Στα νομίσματα δε αυτά βλέπουμε πως ο αετός κοιτάζει προς το δεξί του φτερό. Για αποδείξεις παρουσιάζουμε τα παρακάτω:

Τα 4 αργυρά νομίσματα της Σινώπης στον 4ο π.Χ. αιώνα. που βρίσκονται στο Βρετανικό Μουσείο στο Λονδίνο, όλα δείχνουν τον αετό με κεφάλι του βλέποντας προς τη δεξιά φτερούγα. (όπως φαίνεται στην παράσταση που δημοσιεύουμε).

Τα αργυρά νομίσματα της Σινώπης στον 4ο αιώνα π.Χ., που βρίσκονται στο Νομισματικό Μουσείο στην Αθήνα, δείχνουν τον αετό να κοιτάζει προς το δεξί φτερό του.

Στο βιβλίο του Δ.Η. Οικονομίδη <Ο Πόντος και τα Δίκαια του εν αυτώ Ελληνισμού>, που τυπώθηκε στην Αθήνα το 1920, και στη σελ. 146, ο αετός του νομίσματος της Σινώπης στον 4ο αιώνα π.Χ., έχει τον αετό να βλέπει προς το δεξί του φτερό.

Στο βιβλίο του Ντέβιντ Τάλμποτ Ράις <The Church of Hagia Sophia at Trebizond> που εκδόθηκε το 1968 στην Αγγλία, και στη σελίδα 118, υπάρχει η ολόσωμη τοιχογραφία του αυτοκράτορα Μανουήλ Α΄ που ίδρυσε την Αγία Σοφία στην Τραπεζούντα γύρω στα 1250. Η τοιχογραφία αυτή, σε κανονικό μέγεθος ανθρώπου, βρισκόταν μέχρι το 1850 στην Αγία Σοφία. Από τότε έχει εξαφανιστεί. Στην τοιχογραφία αυτή και στα βασιλικά ενδύματα του αυτοκράτορα Μανουήλ Α΄ υπάρχουν πάνω από 15 αετοί με τα κεφάλια τους βλέποντας προς το δεξί τους φτερό.

Όλοι οι τόμοι του Αρχείου Πόντου έχουν στο εξώφυλλο ένα νόμισμα της Σινώπης στον 4ο αιώνα π. Χ. που δείχνει το κεφάλι του αετού να έχει κλίση προς τη δεξιά του φτερούγα.

Στο Λεύκωμα του 1961 με τον τίτλο <1461 - 1961 Μνήμη Αυτοκρατορίας Μεγάλων Κομνηνών> της Επιτροπής Ποντιακών Μελετών των Αθηνών, οι αετοί έχουν κλίση των κεφαλιών τους προς τους δεξιούς τους ώμους.

Η σφραγίδα και τα χαρτοφάκελα της Επιτροπής Ποντιακών Μελετών των Αθηνών, από την ημέρα της ιδρύσεως της (1927), έχει τον αετό βλέποντας προς τη δεξιά του φτερούγα.

Ο αετός των Κομνηνών της Τραπεζούντας στο ηρώο των Ποντίων στην Καλλιθέα των Αθηνών κοιτάζει προς το δεξί του φτερό.

Συμπέρασμα: Στην αρχαιότητα και στην εποχή των Κομνηνών της Τραπεζούντας οι Έλληνες Πόντιοι είχαν για έμβλημα τους τον μονοκέφαλο αετό, με το κεφάλι του κοιτάζοντας προς το δεξί φτερό του.

Κωνσταντίνος Χιονίδης

Καθηγητής ιατρικής

Πανεπιστημίου Βοστώνης Η.Π.Α.

(Από την ΠΟΝΤΙΑΚΗ ΕΣΤΙΑ, Τεύχος 49, Μάρτιος - Απρίλιος 1983)

Απ: 19 Μαΐου ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΠΟΝΤΙΩΝ

19-05-2004 13:32

Εις Μνήμιν...

Ο ΥΜΑ-Θ Νίκος Τσιαρτσιώνης σε εκδήλωση της Παμποντιακής Ομοσπονδίας Ελλάδας και του Συλλόγου Ποντίων Φοιτητών και Σπουδαστών Θεσσαλονίκης

- 4/5/2004 -

Ο Υπουργός Μακεδονίας - Θράκης, κ. Νίκος Τσιαρτσιώνης, παρέστη και απηύθυνε χαιρετισμό στην εκδήλωση παρουσίασης του μουσικού έργου "Ανέβζηγος Αρωθυμία" της Ομοσπονδίας Ποντιακών Σωματείων Νότιας Ελλάδας, που πραγματοποιήθηκε το βράδυ της Τρίτης (4/5/04) στην Αίθουσα Τελετών του Α.Π.Θ., προσκεκλημένος της Παμποντιακής Ομοσπονδίας Ελλάδας και του Συλλόγου Ποντίων Φοιτητών και Σπουδαστών Θεσσαλονίκης.

Κατά το χαιρετισμό του, ο ΥΜΑ-Θ, επισήμανε την τεράστια συμβολή του Ποντιακού Ελληνισμού στις τέχνες, τα γράμματα και τις επιστήμες, τονίζοντας ότι η πορεία των Ελλήνων του Πόντου είναι συνυφασμένη με το Πνεύμα και τον Πολιτισμό.

Ο κ. Τσιαρτσιώνης εξήρε το αγωνιστικό φρόνημα που επέδειξαν οι πρόσφυγες του Ποντιακού Ελληνισμού, οι οποίοι παρά τα τεράστια προβλήματα που αντιμετώπισαν κατά την εγκατάστασή τους στη Μητέρα Ελλάδα, συνέχισαν να δημιουργούν και να μεγαλουργούν, μεταλαμπαδεύοντας στους νεότερους τις πατρογονικές αξίες.

Ο ΥΜΑ-Θ επισήμανε ότι η διαδρομή και η προσφορά του Ποντιακού Ελληνισμού αποτελεί πολύτιμη παρακαταθήκη για όλους τους Έλληνες, είναι ο Φάρος που οδηγεί τις νέες γενιές στο μέλλον με σιγουριά και προοπτική, γιατί κουβαλά αξίες και ιδανικά αναλλοίωτα στο χρόνο, αλλά και γιατί σφυρηλατεί την ενότητα του Έθνους γεμίζοντας όλους με εθνική υπερηφάνεια.

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΤΟ ΠΛΗΡΕΣ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΥ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΥ

Φίλες και Φίλοι,

Με ιδιαίτερη χαρά και συγκίνηση βρίσκομαι απόψε κοντά σας. Ευχαριστώ θερμά τα μέλη του Συλλόγου Ποντίων Φοιτητών και Σπουδαστών Θεσσαλονίκης και της Παμποντιακής Ομοσπονδίας Ελλάδος, για την πρόσκληση να παρακολουθήσω το αξιόλογο μουσικό έργο "Ανέβζηγος Αρωθυμία" της Ομοσπονδίας Ποντιακών Σωματείων Νότιας Ελλάδος.

Η αποψινή εκδήλωση είναι ένα ακόμη τρανό παράδειγμα της πλούσιας πολιτιστικής δραστηριότητας του Ποντιακού Ελληνισμού, αλλά και της πολύτιμης συνεισφοράς του στην Πνευματική Πρόοδο της χώρας μας.

Υπήρξε τεράστια η συμβολή του Ποντιακού Ελληνισμού στις Τέχνες, τα Γράμματα και τις Επιστήμες.

Οι πρόγονοί σας, πρόσφυγες - ξεριζωμένοι από τις πατρογονικές τους εστίες - έφθασαν στη Μητέρα Ελλάδα και συνέχισαν να δημιουργούν και να μεγαλουργούν, από την πρώτη στιγμή, παρά τα

τεράστια προβλήματα που αντιμετώπισαν στο διάβα της εγκατάστασης και προσαρμογής τους στις νέες συνθήκες.

Μετέφεραν στη Μητέρα Ελλάδα τις μακραίωνες παραδόσεις, τα ήθη και τα έθιμα των ιδιαίτερων πατρίδων τους, μεταλαμπαδεύοντας στις νέες γενιές τις πατρογονικές αξίες.

Οι νεότεροι έγιναν άξιοι συνεχιστές μίας ανεκτίμητης πολιτιστικής κληρονομιάς, η οποία σφυρηλάτησε όλες τις εκφάνσεις των δραστηριοτήτων του Ποντιακού Ελληνισμού.

Η πορεία των Ελλήνων του Πόντου είναι συνυφασμένη με το Πνεύμα και τον Πολιτισμό. Είναι αξιοσημείωτη η συνοχή και η ανθεκτικότητα που επέδειξαν οι Έλληνες του Πόντου, στη μακραίωνη ιστορική πορεία τους.

Από τα βάθη των αιώνων, κατόρθωσαν να διατηρήσουν "άσβεστη" την ελληνική γλώσσα και τη θρησκευτική πίστη τους .

Κατόρθωσαν να επιδείξουν έναν αξιόλογο δημογραφικό δυναμισμό, που τους επέτρεψε να επεκταθούν και στις περιοχές του Καυκάσου και της Κριμαίας και να αναπτύξουν μία σημαντική εκπαιδευτική και πολιτιστική δραστηριότητα.

Οι Έλληνες του Πόντου ήταν γνήσιοι φορείς και εκφραστές του Ελληνικού Πολιτισμού και της Ελληνικής Παιδείας, συνεισφέροντας τα μέγιστα στην ισχυροποίηση και διάδοση του Ελληνικού Πνεύματος.

Το 1860 στην περιοχή του Πόντου λειτουργούσαν 100 ελληνικά σχολεία και το 1919 ανθούσαν 1401, με ξακουστό το "Φροντιστήριο της Τραπεζούντας". Εκτός από τα εκπαιδευτικά ιδρύματα, οι Έλληνες του Πόντου, διέθεταν τυπογραφεία, περιοδικά, εφημερίδες, λέσχες και θέατρα με τα οποία έκαναν αισθητό, τόσο το υψηλό πνευματικό τους επίπεδο, όσο και το εθνικό τους φρόνημα.

Οι πληγές της προσφυγιάς και οι τεράστιες δυσκολίες που αντιμετώπισαν οι Έλληνες του Πόντου, δεν έκαμψαν το αγωνιστικό τους φρόνημα και τη διάθεσή τους για δημιουργία και προσφορά. Οι νεότερες γενιές τίμησαν τις αξίες των προγόνων τους.

Επιστήμονες, διανοούμενοι και άνθρωποι του πνεύματος, λάμπρυναν με την παρουσία τους το χώρο των ελληνικών γραμμάτων.

Η αποψινή εκδήλωση είναι ένα ακόμη συμβολικό δείγμα της ενεργούς συμμετοχής της νέας γενιάς των Ποντίων στα πολιτιστικά δρώμενα της χώρας.

Αποτελεί ένα ακόμη μέσο, για τη διάδοση της ιστορίας και του πολιτισμού του Ποντιακού Ελληνισμού, ως αναπόσπαστο, ζωντανό και δραστήριο κομμάτι του Ελληνικού Έθνους.

Εύχομαι να κρατάτε πάντα ψηλά τη σημαία των προγόνων σας. Η διαδρομή και η προσφορά του Ποντιακού Ελληνισμού, είναι πολύτιμη παρακαταθήκη για όλους τους Έλληνες , είναι ο Φάρος που μας οδηγεί στο μέλλον με σιγουριά και προοπτική γιατί "κουβαλά" αξίες και ιδανικά αναλλοίωτα στο χρόνο, σφυρηλατεί την ενότητα του Έθνους και μας "γεμίζει" εθνική υπερηφάνεια.

Καλή επιτυχία σε όλους σας και στον κάθε έναν ξεχωριστά.

Σας ευχαριστώ.

Απ: 19 Μαΐου ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΠΟΝΤΙΩΝ

19-05-2004 13:40

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΠΟΝΤΙΑΚΟΥ ΛΑΟΥ

Ο Πόντος, γη των ακριτών και προπύργιο του ελληνισμού, αναπτύσσει ενδιαφέρουσα μουσική παράδοση, η οποία διατηρείται ακμαία ακόμη και σήμερα.

Τα τραγούδια του ποντιακού λαού, ένα από τα πιο εξαιρετα μνημεία του ελληνικού λόγου, κινούν την ψυχή τόσο του καλλιτέχνη, όσο και του ακροατή.

Έτσι, δεν είναι νοητό ποντιακό γλέντι, συνάντηση Ποντίων, όπου δεν θα ακουστούν και δεν θα χορευθούν ποντιακοί χοροί και τραγούδια.

Η λύρα και το τραγούδι καθιερώθηκαν όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά παντού όπου ζουν οι Έλληνες Πόντιοι. Ο χορός και το τραγούδι μας συνοδεύουν πάντοτε, σε κάθε στιγμή της ζωής μας. Γλώσσα, μουσική και χορός αποτελούν τις πιο χαρακτηριστικές μορφές έκφρασης.

Είναι φανερό, πως κοντά στην απέραντη αγάπη των Ποντίων για τα γράμματα, για τις τέχνες, τις επιστήμες, υπάρχει η αγάπη για τις μούσες. Ίσως λόγω αυτής της μεγάλης αγάπης τα ποντιακά τραγούδια έχουν ασύγκριτη ομορφιά. Διακρίνεται έντονα ο πλούσιος συναισθηματικός κόσμος των Ποντίων, η απέραντη αγάπη του έθνους, της οικογένειας, της ίδιας της ζωής.

Γίνεται ομόφωνα δεκτό, ότι αρχικός δημιουργός ενός δημοτικού τραγουδιού είναι ένα άτομο. Συνήθως το άτομο αυτό είναι μάρτυρας ενός συγκλονιστικού γεγονότος, το οποίο προκαλεί συγκίνηση, ευχάριστη ή θλιβερή εντύπωση. Ο μάρτυρας αυτός δοκιμάζει ψυχική δόνηση και την έντονη ανάγκη να εκφραστεί. Έτσι δημιουργείται η έμπνευση και κατασκευάζεται το λαϊκό τραγούδι.

Αν η έμπνευση του ποιητή περιέχει αληθινή συγκίνηση και υλοποιηθεί ποιητικά, έχουμε το

πρώτο ξεκίνημα ενός δημοτικού τραγουδιού. Αν είναι πολύ πετυχημένο, ο λαός το υιοθετεί, το μαθαίνει και το διαδίδει.

Υποστηρίζεται και αυτό: ορισμένα λαϊκά ποιητικά δημιουργήματα περνούν μέσα στο λαό και του προκαλούν αρκετό ενδιαφέρον. Υιοθετεί τότε τη βάση τους και ενδεχομένως τα τροποποιεί ή τα συμπληρώνει σε μερικά σημεία τους. Η διάδοση του δημοτικού τραγουδιού γίνεται από γενιά σε γενιά στα πλαίσια της προφορικής διάδοσης.

Και στα ποντιακά τραγούδια φαίνεται, ότι ακολουθήθηκε αυτή η διαδικασία.

Ωστόσο, οι λαϊκοί οργανοπαίχτες του Πόντου, με κυρίαρχο το λυράρη, είναι οι δημιουργοί των περισσότερων ποντιακών τραγουδιών.

Υμνούν τον έρωτα και ψάλλουν τις συμφορές και τους θριάμβους της Φυλής.

Αγέρωχοι και ολοζώντανοι αποτελούν το επίκεντρο του πανηγυριού και της διασκέδασης. Μ' αυτούς ο γάμος γίνεται χαρά. Αναστατώνουν τις ψυχές και κάνουν τις καρδιές να σκιρτούν.

Παίζουν και τραγουδούν ενάντια στο θάνατο, υμνώντας ταυτόχρονα την ποντιακή γη και τις ομορφιές της. Νιώθουν βαθιά τον πόνο και τη χαρά της ζωής και εκφράζουν έτσι σωστά την ομορφιά της.

Ανασταίνουν με τις νότες τους κάθε ώρα και στιγμή τις αλησμόνητες πατρίδες, διαλαλώντας τη δόξα και τις ομορφιές του παρελθόντος. Η διατήρηση και συνέχιση των παλιών μουσικών παραδόσεων αποτελούν την ιερή υποθήκη των πατεράδων τους.

Γίνεται λόγος γι' αυτούς που ξεριζώθηκαν από τον Πόντο με τη λύρα στο χέρι και το τραγούδι στο στόμα.

Η ποντιακή μούσα δεν σταματά ωστόσο εδώ. Απο γενιά σε γενιά μεταδίδεται η αγάπη για το ωραίο, για το γνήσιο, για το παραδοσιακό. Είναι στοιχεία βασικά για τον Πόντιο.

Το ποντιακό τραγούδι μένει διαχρονικό. Οι ιδέες που απασχολούσαν τους Έλληνες του Πόντου φαίνεται να απασχολούν και τα ποντιόπουλα της νέας εποχής, που στρέφονται σήμερα προς τη μούσα των προγόνων και γίνονται λαμπροί συνεχιστές της δοξασμένης παράδοσης.

Αντιδρούν, εν γνώσει της σημαντικότητας της παράδοσης, στις μοντέρνες ιδέες, που έχουν ως μόνο σκοπό την αποπλάνηση των νέων ανθρώπων. Αγαπούν το παλιό ποντιακό τραγούδι,

και δημιουργούν παράλληλα νέους ποντιακούς σκοπούς, που ομορφαίνουν τη σημερινή μας ζωή.

Η ανάπτυξη του ποντιακού τραγουδιού μπορεί να τοποθετηθεί σε τρεις μεγάλες χρονικές περιόδους:

α) Τη βυζαντινή περίοδο από τον 10ο αιώνα με τη δράση των Ακριτών του Πόντου μέχρι την Άλωση της Τραπεζούντας από τους Τούρκους το 1461. Τα τραγούδια αυτά αποτελούν τα έπη του ακριτικού κύκλου.

β) Τη μεταβυζαντινή περίοδο, από τον 15ο ως τον 19ο αιώνα, με τα τραγούδια των θρήνων που εκφράζουν από τη μια πλευρά τον πόνο της εθνικής συμφοράς με την άλωση της Πόλης και από την άλλη την κρυφή ελπίδα για την αναγέννηση και αποκατάσταση του έθνους.

γ) Τη σύγχρονη περίοδο. Σ' αυτήν δημιουργούνται όλα τα νεότερα τραγούδια της κοινωνικής ζωής - εορταστικά, ερωτικά, γαμήλια, νανουρίσματα - που αποτελούν την πλουσιότετη συνέχιση ποντιακών παραδόσεων.

Η γλώσσα που χρησιμοποιείται στα ποντιακά τραγούδια είναι η ποντιακή διάλεκτος.

Ελληνικότητα και πλούσια σε εκφραστικότητα.

Είναι ιδιαίτερα σημαντικό ότι μέσα στους στίχους των Ποντίων όλοι είναι <<Έλληνες>>, όλα τα κάστρα και τα κοντάρια <<ελληνικά >>, ενώ οι ήρωες και τα παλικάρια είναι <<Τραντέλληνες >>, δηλαδή τριάντα φορές Έλληνες. Φαίνεται ότι ο Πόντιος καλλιτέχνης είχε πλήρη συνείδηση της εθνικής του ταυτότητας και γνώριζε καλά τις ρίζες του.

Τα μουσικά όργανα που χρησιμοποιεί ο ποντιακός λαός είναι έγχορδα, όπως η λύρα, πνευστά, το αγγείο ή φλογέρα, και κρουστά, το νταούλι. Είναι όργανα παραδοσιακά που τα κατασκευάζουν ειδικοί λαϊκοί τεχνίτες. Είναι τα κυρίως μουσικά όργανα των Ποντίων.

Αποκλειστικός συνοδός του τραγουδιού συχνά είναι η λύρα. Η λύρα, ο λόγος, και η μελωδία,

δεμένα σφιχτά με το ρυθμό, μιλούν με τον πιο πειστικό τρόπο στην καρδιά του ποντιακού λαού. Δεν έχουν ανάγκη από επιπλέον καλλιτεχνική κάλυψη.

Σπανιότερη είναι η χρήση άλλων οργάνων, όπως το κλαρίνο, το βιολί.

Είναι προϊόντα της βιομηχανίας και τεχνολογίας και για τον ποντιακό λαό μουσικά όργανα <><δάνεια>>, που σπάνια τα εισάγει στη μουσική του για να την ενισχύσει.

Ο ρόλος των ποντιακών τραγουδιών είναι σημαντικός.

Ως μάρτυρες, αγέρωχοι στο πέρασμα των αιώνων, εξιστορούν τη ζωή, τη λεβεντιά, τη χαρά και τη λύπη, την ελπίδα και τα πάθη των Ποντίων.

Καθημερινοί σύντροφοι ομορφαίνουν τις ωραίες στιγμές, αναπτέρωναν την ψυχή σε δύσκολες στιγμές. Έτσι, γίνονται τέλειοι εκφραστές της ζωής τους.

Για τους μεταγενέστερους γίνεται έτσι πιο προσιτή η ιστορία των προγόνων, κατανοείται πιο εύκολα, γίνεται ένα μέρος της ίδιας τους της ζωής, ελπίζουν, χαίρονται και υποφέρουν μαζί τους.

Πάρα πολλά είναι τα γεγονότα, χαρούμενα και θλιβερά, που υπήρξαν εμπνευστές των καλλιτεχνών του ποντιακού τραγουδιού.

Οι Πόντιοι, ζώντας σ' ένα περιβάλλον ζηλευτό από πολλούς, λόγω του πλούτου και της ομορφιάς, εξιδανίκευαν κάθε αίσθημα. Έτσι υπάρχουν τραγούδια που εξυμνούν τις διάφορες εποχές του έτους, τα τραγούδια για την εργασία και την κοινωνική ζωή γενικότερα.

Ο Πόντιος, γνήσιος κι αυθόρμητος στο χαρακτήρα, μα κατά βάθος συναισθηματικός, αφιέρωσε πολλά τραγούδια στον έρωτα, στην οικογένεια, τα παιδιά, στα τραγούδια της χαράς, που τραγουδιούνται στου γάμους.

Όμως, η ζωή στον Πόντο δεν είναι μόνο όμορφη και ειδυλλιακή. Παρουσιάζει και διάφορα προβλήματα. Η ποντιακή μούσα, γνωρίζοντας τη σημαντικότητα της παρουσίας της και τη σπουδαιότητα του ρόλου της στη ζωή των Ελλήνων του Πόντου, τα αποκαλύπτει έμμεσα.

Οι Πόντιοι ωστόσο δεν αρκούνται στο να προβάλλουν απλώς τα προβλήματα, μα συμβάλλουν ενεργά στην επίλυση αυτών, αφού διακηρύσσουν ταυτόχρονα κοινωνικές ιδέες, που αποτελούν τη βάση για τη ρύθμισή τους. Βασικό στοιχείο, που δείχνει καθαρά τον κοινωνικό χαρακτήρα του Έλληνα.

Η δυστυχία που υπέστησαν οι Έλληνες στη γη του Πόντου στάθηκε ως θλιβερή έμπνευση των καλλιτεχνών, και πηγή των θρυλικών τραγουδιών. Η υψηλή ιδέα της ελευθερίας, της αποτίναξης του απολίτιστου βάρους εμπλούτισε πολλούς τραγουδιστές.

Γίνεται αναπαράσταση των διαφόρων επεισοδίων και των περιστατικών του εθνικού και κοινωνικού βίου. Οι τραγουδιστές θυμίζουν στους ακροατές δόξες του παρελθόντος με τρόπο ολοζώντανο και πλούσιο καλλιτεχνικό πνεύμα. Τους εμπυχώνουν και τους δίνουν την ελπίδα πως και πάλι θα έρθει η ανάσταση του βασανισμένου αυτού ελληνικού πληθυσμού.

Εντυπωσιακό, και γι' αυτό αξιοσημείωτο είναι, ότι ο Πόντιος καλλιτέχνης μέσα στην έσχατη ώρα της απελπισίας του και του θρήνου για την εθνική συμφορά καταφέρνει και δίνει παρηγοριά, αφού αντλεί δύναμη από την ελπίδα για την ανάσταση του Γένους.

Η λαϊκή μούσα υπόσχεται ότι, <>< Η Ρωμανία κι αν πέρασεν, ανθεί και φέρει κι άλλο..>>, δηλαδή <>< Το Έθνος κι αν σκλαβώθηκε, θ' αναστηθεί και πάλι.. >> .

Αμέσως μετά την πτώση, ο ποντιακός λαός δεν πέφτει μόνο σε αυτοπαρηγοριά, αλλά οραματίζεται την ανάστασή του.

Με παντοτινό και σπουδαιότατο σύντροφο τη μούσα του ο Έλληνας μπαίνει στη σκλαβιά, με τη βάσιμη ελπίδα ότι θα αντικρίσει σύντομα το φως της ελευθερίας. Τον καταβάλλει η υλική, η σωματική βία, μα εκείνος δεν αισθάνεται ηττημένος. Τον ξεριζώνουν από τη γη του Πόντου, μα η ψυχή του μένει εκεί.

Η εθνική μνήμη παραμένει ζωντανή και η ποντιακή ψυχή καρτερεί πάντα τη δικαίωση των θρύλων.

Μέσα σ' αυτές τις καταστάσεις ο Πόντιος δεν ξεχνά τους ήρωές του. Δεν τους αφήνει να χαθούν στην ανωνυμία, τους κάνει πασίγνωστους. Προσφέρει τον καλύτερο ύμνο προς τον <>«άγνωστο πολέμαρχο Ακρίτα»>. Ο συνθέτης εξυμνεί τους πολεμιστές που προστάτεψαν τις ακριτικές, τις περιοχές των συνόρων, από τις εισβολές των εχθρών. Δίνοντάς στον άγνωστο πολέμαρχο το γενικό όνομα <> Ακρίτα >>, ψάλλει τη δόξα του, περιγράφοντας τους ηρωικούς αγώνες του και τα κατορθώματά του.

Φεύγοντας, οι ξεριζωθέντες εγκαταλείπουν την πατρώα γη και όλα τα υπάρχοντά τους. Παίρνουν ωστόσο μαζί τους ιερά κειμήλια και λίγο χώμα από τη γη του Πόντου. Αψηφούν το βάρος και τις αποστάσεις. Είναι κάτι από το είναι τους και δεν πρέπει να το αφήσουν πίσω. Έχουν προπάντων τη δύναμη να κουβαλήσουν μαζί τους όχι μόνο μια απλή ανάμνηση του παρελθόντος, αλλά την ίδια πνευματική κληρονομιά τους.

Η μούσα τους, τους συνόδευει και χρόνια μετά τον απάνθρωπο ξεριζωμό, τους θυμίζει τα χρόνια της ακμής του Πόντου.

Μέσα από το τραγούδι βρίσκουν και πάλι παρηγοριά, όπως και σε προηγούμενες περιστάσεις.

Η ιστορία των Ποντίων και η περιπλάνησή τους δεν σταματά εδώ. Για την αναζήτηση της οικογενειακής και προσωπικής τους ευτυχίας πολλοί ήταν αναγκασμένοι να αφήσουν πίσω τη ζεστή αγκαλιά της οικογένειας και της Μητέρας Ελλάδας.

Έτσι δεν εκπλήσσει το γεγονός, ότι πολλά τραγούδια αφιερώθηκαν στον ξενιτεμένο Έλληνα και γενικότερα στους καημούς της ξενιτειάς.

Αν και ο ξένος τόπος υπόσχεται πολλά κέρδη, ποικίλα είναι τα τραγούδια, που επισημάνουν ότι δεν μπορεί ο τόπος αυτός να γίνει πατρίδα. Τα τραγούδια εξυμνούν την επιστροφή και θρηνούν την αναχώρηση του ξενιτεμένου, εκφράζοντας λεπτομερώς το μεγάλο κενό που αφήνει, τον μεγάλο πόνο, που πολλές φορές φαντάζει βαρύτερος κι από εκείνον του θανάτου.

Σήμερα οι Πόντιοι στην Ελλάδα, πρεσβύτεροι και νεότεροι, αυτοί που κληροδοτούν τις

παραδόσεις κι εκείνοι που τις κληρονομούν, ζουν έντονα τις αναμνήσεις του παρελθόντος.

Η ίδια λαϊκή μούσα, που κατά την τουρκοκρατία δεν έπαψε να θερμαίνει την εθνική μνήμη, κρατάει ζωντανή τη συνείδηση του ιστορικού μεγαλείου.

Έτσι ιδρύθηκαν στην Ελλάδα και στο εξωτερικό πάρα πολλά ποντιακά σωματεία. Όλα αναπτύσσουν αξιόλογη δραστηριότητα σε κοινωνικούς και φιλανθρωπικούς τομείς, ιδίως όμως πραγματοποιούν εκδηλώσεις λαογραφικού, πολιτιστικού και καλλιτεχνικού περιεχομένου. Καλλιεργούνται και προβάλλονται οι ποντιακές παραδόσεις.

Μοχθώντας με το ποντιακό τραγούδι στο στόμα θεραπεύουν το βαθύ αίσθημα της νοσταλγίας των αλησμόνητων πατρίδων και συντηρούν αξίες και ιδανικά από την παραδοσιακή ζωή.

Επιδρούν έτσι αποφασιστικά στη διαμόρφωση και θεμελίωση του νεοελληνικού πολιτισμού.

Σοφία Καρυπίδου

Η ιστορία του Πόντου

19-05-2004 13:43

Η αρχή της ιστορίας του Πόντου χρονολογείται το 1000 π.Χ.

Με την κάθοδο των Δωριέων στην Ελλάδα εξαναγκάστηκαν οι Αχαιοί, κατά ρεύματα να μεταναστεύσουν (να αποικήσουν), πρώτα στα παράλια της Ιωνίας και μετά στα νότια παράλια της Ιταλίας και τη Σικελία και τελικά στη Μαύρη Θάλασσα, στο γεωγραφικό Πόντο. Η αρχική ονομασία «Άξενος», αφιλόξενος Πόντος (μάλλον για τα αφιλόξενα, βαθιά νερά στα νότια παράλια αλλά και για τους λαούς που ζούσαν εκεί), έγινε γρήγορα «Εύξεινος Πόντος», δηλαδή φιλόξενος, από τους Έλληνες, που δημιούργησαν τις αποικίες εκεί. Οι λόγοι που ώθησαν τους πρώτους αποικιστές προς τον Πόντο ήταν καθαρά οικονομικοί. Από την περιοχή αυτή έφερναν στην Ελλάδα σίδηρο, χαλκό, αλάτι, λινάρι, ξυλεία, σιτηρά, μαλλί, κερύ, μέλι και το πιο πολύτιμο μέταλλο, το χρυσάφι. Επί 3000 χρόνια οι Έλληνες του Πόντου διατήρησαν αναλλοίωτη την ορθόδοξη χριστιανική πίστη, την ελληνική γλώσσα, στη μορφή της ποντιακής διαλέκτου, η οποία διατηρεί τα στοιχεία της αρχαίας ελληνικής (ιωνικής) προφοράς, άκμασαν στο εμπόριο και στα γράμματα. Ακόμη και κάτω από δύσκολες συνθήκες ίδρυσαν σχολεία (1682 – Φροντιστήριο Τραπεζούντας) και δίδαξαν τα γράμματα στα παιδιά τους. Οι Έλληνες του Πόντου ήταν δάσκαλοι, καθηγητές, τραπεζίτες, γιατροί και γενικά επιστήμονες. Έχτισαν δεκάδες μονές που διατηρούσαν επί χρόνια, όπως είναι η Ιερά Μονή της Παναγίας Σουμελα, που βρισκόταν στο όρος Μελάς, απ' όπου έλαβε το όνομά της.

Ιστορικά στοιχεία

Αν και η ιστορία του Πόντου χάνεται στα βάθη των αιώνων με την Αργοναυτική εκστρατεία και τις πρώτες εγκαταστάσεις των Ελλήνων στα μέρη αυτά ευθύς αμέσως μετά τον Τρωικό πόλεμο (1100 π.Χ.), η καθαυτή ιστορία του διαφαίνεται από τις αρχές του Η' π.Χ. αιώνα με την ίδρυση της Σινώπης από Μιλήσιους αποίκους το 785 π.Χ. και αργότερα των άλλων πόλεων: Τραπεζούντας (756 π.Χ.), Κερασούντος (700 π.Χ.), Αμισού (Σαμψούντας 600 π.Χ.), Κοτυώρων (Ορντού), Τριπόλεως κλπ. Σε όλη τη μακρόχρονη διάρκεια της ζωής του (1100 π.Χ. –1922 μ.Χ.), ένα διάστημα 3.000 χρόνων, ο Πόντος υπήρξε ένα από τα σπουδαιότερα τμήματα του ελληνικού έθνους, στο οποίο ο ελληνισμός της περιοχής αυτής τόσο στα χρόνια της αρχαιότητας και του Μ. Αλεξάνδρου όσο και της ρωμαιοκρατίας και του Βυζαντίου και αυτής της τουρκοκρατίας (1461–1922) δεν έπαυσε να διατηρεί αλώβητη την εθνική του συνείδηση και ακμαίο και υπερήφανο το εθνικό του φρόνημα με ακλόνητη την πίστη στις ακατάλυτες προγονικές του παραδόσεις

Απ: 19 Μαΐου ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΠΟΝΤΙΩΝ

19-05-2004 13:58

Αφιέρωμα σε ένα λαό της προσφυγιάς (Πόντος), Αβραάμ Γκόσιος, Μαθητής Α' Τάξης 6ου Γυμνασίου Σερρών

Τα παρακάτω έχει γράψει ένας μαθητής 14 ετών που έχει απεριόριστο θαυμασμό για ένα από τους λαούς <της προσφυγιάς> που δεν είναι άλλος από το λαό του Πόντου, το λαό που μετά από τόσες υποδουλώσεις πράγματα που εν ένας λαός τα διατηρήσει έχει λύσει το πρόβλημα της εξαφάνισης.

<><><><Τα τρία αυτά πράγματα που έχει διατηρήσει ο ελληνισμός του Πόντου στους αιώνες μπορώ να πω είναι τα εξής:

1ον τη θρησκεία 2ον τις παραδόσεις και 3ον τη γλώσσα.

Το ότι οι Πόντιοι διατήρησαν τη γλώσσα τους ζωντανή και προπαντός αναλλοίωτη δεν είναι τυχαίο. Όπως σας είναι γνωστό, η ποντιακή διάλεκτος προέρχεται από την αρχαία ελληνική και όποιος είναι γνώστης αυτής και φυσικά κατέχει και λίγη φαντασία ίσως καταφέρει να καταλάβει την πλούσια αυτή διάλεκτο.

Με ένα μωρό στην αγκαλιά, ένα κομπόδεμα, τη ψυχή και ένα όραμα για μια καινούργια ζωή. Ετσι ξεκίνησαν το ταξίδι τους, ένα ταξίδι που για πολλούς ποτέ δεν είχε τέλος, γιατί στην μέση που ήταν

THE BACKGROUND OF PONTUS CLAIMS

The term "Pontus" evolves from "Pont-Euxin", which in ancient Greek denotes the Black Sea. The emergence of Hellenic influence in the Black Sea region can be traced back to the Ionians who established Greek type city-states in Sinop and Trabzon in the VI. century B.C.. The Macedonian King of Philippe and his son, Alexander the Great, drove the Persians out of the South-East Black Sea Coasts and consolidated Greek influence in the region. Following the takeover of Istanbul by Catholic/Latin Europeans, the Byzantines living in Istanbul emigrated to the Eastern Black Sea region and founded the Kingdom of Pontus. Despite the fact that it was unable to maintain full and effective control over the region, the Pontus Kingdom managed to survive for some 250 years and later came under the domination of the Ottoman Empire in 1461 following the conquest of Istanbul by Fatih Sultan Mehmet.

Though formerly an element of simple folklore, the term "Pontus" was after the events in Cyprus in 1974, loaded with ideological content with the aim of fuelling hostile feelings towards Turkey. It was contemplated by Greek policy-makers that the exploitation of the "Pontus" idea would help in their efforts to undermine the political and cultural principles on which the modern Turkish state stands and would also provide a pretext for forcing out members of the Turkish Minority from Western Thrace.

The Greek priority target is the destabilization of the multi-cultural ethnic composition of Turkey, presumably to be achieved by inciting micro-nationalist feelings. The aim is to challenge Turkey's territorial integrity. Thus Greece can be said to be in pursuit of the following objectives in this connection:

- To tarnish the image of Mustafa Kemal Atatürk who frustrated the Greek invasion of Turkey.
- To deceive the world community that Turkey's history is replete with genocides and that its ideology is based on racist principles.
- To present PKK terrorism as a "war of liberation" and to constitute with the PKK a front against Turkey, by creating a linkage between the "Pontus Greeks" and the "Kurds".
- To encourage anti-Turkish sentiments in the so-called Pontus Greeks by attributing to them a fictitious "Pontus identity".

- Last, but most important, to utilise the Pontus element as a pretext in the de-Turkification process of Western Thrace.

Indeed, in the effort to change the demographical composition of the intensely Turkish populated Western Thrace, the Greek government settled in Western Thrace 120,000 "Pontian Greeks" that emigrated from the territories of the former Soviet Union. In line with the Greek plan of forcing the Turks out of the region, these immigrants, who did not even know Greek language, were injected and saturated with a forced "Pontus consciousness" so that they would acquiesce in their being settled in Western Thrace.

WHO COMMITTED GENOCIDE: TURKS OR GREEK BANDS ?

In the first part of the twentieth century when the Ottoman Empire was fast collapsing, ethnic Greek irregulars, armed and encouraged by Greece, operated in the Turkish Black Sea coast regions. The Ottoman authorities had considerable difficulty in controlling them. Banditry by these groups often deteriorated into slaughter of Turkish villagers. Over 40 ethnic Greek bandit groups plundered Turkish villagers and murdered at least 2,000 Turks, including elderly, women, and children. After the 1918 Armistice Agreement, Greece and the Greek community in Anatolia tried to take advantage of the weakness of the Ottoman Sultan in maintaining effective control in the region and the Greek irregulars attempted to create an ethnic Greek state on the Black Sea coast modeled on the ancient state of Pontus.

Many foreign observers who at the time visited the region comment on the turmoil which these Greek irregulars had created. The American High Commissioner, Mark Bristol, in a report he wrote after a journey along the Black Sea coast, drew attention to the anarchy which the Greeks were fomenting.

During his visit to Zile in February 1920, even a Greek lieutenant was bewildered by the menacing actions of Bishop Eftimios against the public authorities. Lieutenant Karaiskos reported that Eftimios threatened to send his 5,000 armed irregulars to the city, if the prefect of Samsun failed to release the imprisoned chief of one of his bands.

On July 7 1920, the Athens Pontus Committee, in a memorandum delivered to the Greek government, proposed that 20,000 well-equipped men from Pontus should be sent to inland districts of Anatolia to support the invading Greek forces. The very fact that the armed irregulars of the ethnic Greeks in the Pontus numbered 20,000 reveals the magnitude of the threat they posed to the Turkish civilian population in the region.

While public disorder persisted in the eastern Black Sea region, the authorities of the Allied occupation forces in Turkey deliberately misrepresented the precautionary measures taken by the Turkish security forces as "genocide." They did so with the expectation that turmoil in the region would give them a pretext for occupying it under the Armistice Agreement.

On May 19, 1919, Mustafa Kemal landed at Samsun mandated by the Ottoman Government to inspect the situation. Contrary to claims being made in Greece, Mustafa Kemal did no more than prepare reports about the situation and dispatch them to the Ottoman Government. Mustafa Kemal's only intervention was in late 1920, when he instructed local Turkish authorities to be more attentive to the needs of the ethnic Greek population. (These instructions are registered in the official minutes of the Grand National Assembly of Turkey.)

DISTORTING HISTORICAL RECORDS: "700,000" GREEKS IN REGION

Greek claims that there were "700,000" Greeks in the eastern Turkish Black Sea region and that 350,000 of these were slaughtered is a blatant distortion of history.

Even a cursory examination of foreign and local sources about the population of Greeks in the region would immediately establish that Greek suggestion of "700,000" is fictitious. The King Crane Commission, authorised by the American government, reported on 28 August 1919 that the estimated number of Greek residents in the eastern Black Sea region was 200,000. "Documents Diplomatiques" issued by the French Ministry of Foreign Affairs, noted that, according to the Ottoman census held between 1893 and 1897, the Greek population was 193,000 in Trabzon and 76,068 in Sivas Provinces. This means that the total Greek population at that time was 269,068. In 1923 at the Lausanne Conference, Eleftherios Venizelos, the Prime Minister of Greece, relied on exaggerated numbers given by the Greek Orthodox Patriarchate in Istanbul and claimed that the population of Greeks living in the Black Sea region was 447,828. This figure is excessive, but even if one accepts it, it is still far below the current Greek claim of 700,000.

Nor is there any evidence in historical documents supporting Greek allegations that there existed 350,000 ethnic Greeks in the Canik Sanjak of Trabzon. Leon Maccas, in a book entitled "L'Henisme de L'Asie Mineure" noted that there were 136,087 Greek inhabitants in the area. The 1906 Yearbook of the Province of Trabzon contradicts Maccas by specifying that the province had only 75,062 ethnic Greek inhabitants in Canik Sanjak. The Patriarchate records in Istanbul put the ethnic Greeks of the sanjak at 193,000. Although these figures differ from one another, they are all well below the present day Greek claim of 350,000. Only around 100,000 ethnic Greeks emigrated to

Greece from Canik at the time of the population exchange, which again makes it very difficult to assert, as the Greeks do, that 350,000 people were annihilated.

In 1923, with the conclusion of the "Agreement on the Exchange of Turkish and Greek Populations" between Turkey and Greece, 322,500 Greek residents of the region emigrated peacefully to Greece. Given the fact that 322,500 Greeks emigrated to Greece and the above estimates about the population of Greeks in the region, the allegation of a genocide involving 350,000 Greeks stands as a malicious lie.

History thus points to Greece as the party that should apologise for the war crimes it committed during its invasion of Anatolia, and the atrocities committed by Greek bands in the Black Sea region, instead of being the party that can shamelessly level unfounded allegations about the so-called Pontus genocide. Article 59 of the 1923 Treaty of Lausanne refers to the war crimes committed by Greece in Anatolia. It will be recalled that crimes committed in wartime against civilians are among the most serious forms of human rights breaches. Today, Greece is continuing to violate the human rights of the Turkish Minority in Western Thrace despite her commitments and obligations stemming from international treaties. The world community, as documented in numerous reports by human rights watch groups, is aware of the fact that the Turkish Minority in Western Thrace is subject to policies of systematic exclusion and discrimination. Greece cannot hide behind distasteful lies to cover up its own past record and its present day policies aimed at suppression of the Turkish Minority.

*****
*****

Θέτοντας το αρχείο ευθεία Pontus Propaganda ενάντια στην Τουρκία

Η Ελλάδα απαιτεί ότι μεταξύ του 1916-1923 ο ελληνικός ορθόδοξος πληθυσμός που ζει έπειτα στην ανατολική περιοχή Μαύρης Θάλασσας της Τουρκίας έγινε το θύμα μιας συστηματικής πολιτικής της εξολόθρευσης από τις τουρκικές αρχές της ημέρας και ότι εκείνοι που ήταν σε θέση να δραπετεύσουν έκαναν έτσι με τη λήψη του καταφυγίου στην Ελλάδα. Στις 24 Φεβρουαρίου 1994, το ελληνικό Κοινοβούλιο υιοθέτησε "τις 19 Μαΐ'ου" ως "ημέρα για να τιμήσει την μνήμη της τουρκικής γενοκτονίας ενάντια στον Pontus Greeks". Αλλά η ιστορία και τα γεγονότα είναι σε διαφωνία με τις ελληνικά αξιώσεις και το σημείο unmistakably σε μια άλλη κατεύθυνση.

ΤΟ ΥΠΟΒΑΘΡΟ ΤΩΝ ΑΞΙΩΣΕΩΝ ΤΟΥ PONTUS

Ο όρος "Pontus" εξελίσσεται από "ποντ- Euxin", το οποίο στα αρχαία ελληνικά δείχνει τη Μαύρη Θάλασσα. Η εμφάνιση της ελληνικής επιρροής στην περιοχή Μαύρης Θάλασσας μπορεί να επισημανθεί πίσω στο Ιονιανούς που καθιέρωσε τις ελληνικές πόλεις κράτη τύπων σε Sinop και Trabzon στο VI αιώνα B.C .. Ο μακεδονικός βασιλιάς του Philippe και του γιου του, Αλέξανδρος ο μεγάλος, οδήγησε το Persians από τις ακτές νοτιοανατολικής Μαύρης Θάλασσας και παγίωσε ελληνική επιρροή στην περιοχή. Μετά από την ανάληψη της Κωνσταντινούπολης από τους καθολικούς/λατινικούς Ευρωπαίους, οι Βυζαντινοί που ζουν στην Κωνσταντινούπολη μετανάστευσαν στην ανατολική περιοχή Μαύρης Θάλασσας και ίδρυσαν το βασίλειο του Pontus. Παρά το γεγονός ότι ήταν ανίκανο να διατηρήσει τον πλήρη και αποτελεσματικό έλεγχο της περιοχής, ο Pontus Kingdom κατόρθωσε να επιζήσει για μερικά 250 έτη και ήρθε αργότερα κάτω από την κυριαρχία της οθωμανικής αυτοκρατορίας το 1461 μετά από την κατάκτηση της Κωνσταντινούπολης από Fatih Sultan Mehmet.

Εν τούτοις στο παρελθόν ένα στοιχείο της απλής λαογραφίας, ο όρος "Pontus" ήταν μετά από τα γεγονότα στην Κύπρο το 1974, φορτωμένος με το ιδεολογικό περιεχόμενο με το στόχο τα εχθρικά συναισθήματα προς την Τουρκία. Προβλέφτηκε από τους ελληνικούς σχεδιαστές πολιτικής ότι η εκμετάλλευση της ιδέας του "Pontus" θα βοηθούσε στις προσπάθειές τους να υπονομεύσουν τις πολιτικές και πολιτιστικές αρχές στις οποίες το σύγχρονο τουρκικό κράτος στέκεται και θα παρείχε επίσης μια πρόφαση για να αναγκάσει έξω τα μέλη της τουρκικής μειονότητας από τη δυτική Θράκη.

Ο ελληνικός στόχος προτεραιότητας είναι η αποσταθεροποίηση της πολυπολιτισμικής εθνικής σύνθεσης της Τουρκίας, πιθανώς που επιτυγχάνεται με την υποκίνηση των μικροϋπολογιστής-εθνικιστικών συναισθημάτων. Ο στόχος είναι να προκληθεί η εδαφική ακεραιότητα της Τουρκίας. Κατά συνέπεια η Ελλάδα μπορεί να ειπωθεί για να συμφωνήσει με την αναζήτηση των ακόλουθων στόχων επ' αυτού:

- Για να αμαυρώσει την εικόνα Mustafa Kemal Atatürk που ματαίωσε την ελληνική εισβολή της Τουρκίας.

- Για να εξαπατήσει την παγκόσμια κοινότητα ότι η ιστορία της Τουρκίας είναι κορεσμένη με τις γενοκτονίες και ότι η ιδεολογία της είναι βασισμένη στις ρατσιστικές αρχές.

- Στην παρούσα τρομοκρατία PKK ως "πόλεμο της απελευθέρωσης" και για να αποτελέσουν με το PKK ένα μέτωπο ενάντια στην Τουρκία, με τη δημιουργία ενός συνδέσμου μεταξύ του "Pontus Greeks" και των "Κούρδων".

- Για να ενθαρρύνει τα αντι-τουρκικά συναισθήματα στον αποκαλούμενο Pontus Greeks από την απόδοση σε τους μιας φανταστικής "ταυτότητας του Pontus".

- Στο τέλος, αλλά ο σημαντικότερος, να χρησιμοποιήσει το στοιχείο του Pontus ως πρόφαση στη διαδικασία de- turkification της δυτικής Θράκης.

Πράγματι, στην προσπάθεια να αλλαχτεί η δημογραφική σύνθεση της έντονα τουρκικής εποικημένης δυτικής Θράκης, η ελληνική κυβέρνηση που εγκαθίσταται στη δυτική Θράκη 120.000 "Pontian Greeks" που μετανάστευσε από τα εδάφη της προηγούμενης σοβιετικής ένωσης. Σύμφωνα με το ελληνικό σχέδιο του καταναγκασμού των Τούρκων από την περιοχή, αυτοί οι μετανάστες, που δεν ήξεραν ακόμα και την ελληνική γλώσσα, εγχεθηκαν και διαποτίστηκαν με μια αναγκασμένη "συνείδηση του Pontus" έτσι ώστε θα συμφωνούσαν στο τους που εγκαθίσταται στη δυτική Θράκη.

ΠΟΙΟΣ ΔΕΣΜΕΥΣΕ ΤΗ ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ: ΤΟΥΡΚΟΙ Ή ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΟΧΕΣ;

Στο πρώτο μέρος του εικοστού αιώνα όταν η οθωμανική αυτοκρατορία κατέρρεε γρήγορα, εθνικά ελληνικά irregulars, ένοπλος και ενθαρρυσμένος από την Ελλάδα, που χρησιμοποιείται στις τουρκικές περιοχές ακτών Μαύρης Θάλασσας. Οι οθωμανικές αρχές είχαν την ιδιαίτερη δυσκολία στον έλεγχο τους. Η ληστεία από αυτές τις ομάδες επιδείνωσε συχνά στη σφαγή των τουρκικών χωρικών. 40 Εθνικές ελληνικές ομάδες ληστών λεηλάτησαν τους τουρκικούς χωρικούς και δολοφόνησαν τουλάχιστον 2.000 Τούρκους, συμπεριλαμβανομένων των ηλικιωμένων, των γυναικών, και των παιδιών. Αφότου προσπάθησαν να εκμεταλλευθούν η συμφωνία ανακωχής του 1918, η Ελλάδα και η ελληνική κοινότητα στην Ανατολία την αδυναμία του οθωμανικού σουλτάνου στη διατήρηση του αποτελεσματικού ελέγχου στην περιοχή και τα ελληνικά irregulars προσπάθησαν να δημιουργήσουν ένα εθνικό ελληνικό κράτος στην ακτή Μαύρης Θάλασσας που διαμορφώθηκε σύμφωνα με το αρχαίο κράτος του Pontus.

Πολλοί ξένοι παρατηρητές που στο χρόνο επισκέφτηκαν την περιοχή σχολιάζουν την αναταραχή που αυτά τα ελληνικά irregulars είχαν δημιουργήσει. Ο αμερικανικός υψηλός Επίτροπος, σημάδι Μπρίστολ, σε μια έκθεση που έγραψε μετά από ένα ταξίδι κατά μήκος της ακτής Μαύρης Θάλασσας, έσυρε την προσοχή στην αναρχία που οι Έλληνες ενθάρρυναν.

Κατά τη διάρκεια της επίσκεψής του σε Zile τον Φεβρουάριο του 1920, ακόμα και ένας ελληνικός υπολοχαγός συγχύστηκε από τις απειλητικές ενέργειες του επισκόπου Eftimious ενάντια στις δημόσιες αρχές. Ο υπολοχαγός Karaiskos εξέθεσε ότι Eftimios απείλησε να στείλει 5.000 ένοπλα

irregulars του στην πόλη, εάν ο έπαρχος Samsun απέτυχε να εκδώσει το φυλακισμένο προϋστάμενο μια από τις περιοχές του.

Στις 7.1920 Ιουλίου, η Αθήνα Pontus Committee, σε ένα υπόμνημα που παραδόθηκε στην ελληνική κυβέρνηση, πρότεινε ότι 20.000 εξοπλισμένα καλά άτομα από τον Pontus πρέπει να σταλούν στις εσωτερικές περιοχές της Ανατολίας για να υποστηρίξουν τις εισβάλλοντες ελληνικές δυνάμεις. Το ίδιο το γεγονός ότι τα ένοπλα irregulars των εθνικών Ελλήνων στον Pontus που αριθμείται 20.000 αποκαλύπτουν το μέγεθος της απειλής έθεσαν στον τουρκικό πολιτικό πληθυσμό στην περιοχή.

Ενώ η δημόσια αναταραχή ενέμεινε στην ανατολική περιοχή Μαύρης Θάλασσας, οι αρχές των συνδεμένων δυνάμεων επαγγέλματος στην Τουρκία παραποίησαν σκόπιμα τα προληπτικά μέτρα που λήφθηκαν από τις τουρκικές δυνάμεις ασφάλειας ως "γενοκτονία." Έκαναν έτσι με την προσδοκία ότι η αναταραχή στην περιοχή θα τους έδινε μια πρόφαση για την κατάληψη της κάτω από τη συμφωνία ανακωχής.

Στις 19 Μαΐου ..1919, Mustafa Kemal προσγειώθηκε σε Samsun που εξουσιοδοτήθηκε από την οθωμανική κυβέρνηση για να επιθεωρήσει την κατάσταση. Το αντίθετο στις αξιώσεις που γίνονται στην Ελλάδα, Mustafa Kemal λιγότερος από προετοίμασε τις εκθέσεις για την κατάσταση και τις απέστειλε στην οθωμανική κυβέρνηση. Η μόνη επέμβαση Kemal Mustafa συμφώνησε με στα τέλη του 1920, όταν καθοδήγησε τις τοπικές τουρκικές αρχές για να είναι πιο προσεκτικές στις ανάγκες του εθνικού ελληνικού πληθυσμού. (Αυτές οι οδηγίες καταχωρούνται στα επίσημα λεπτά της μεγάλης εθνικής συνάθροισης της Τουρκίας.)

ΔΙΑΣΤΡΕΒΛΩΣΗ ΤΩΝ ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΑΡΧΕΙΩΝ: "700.000" ΈΛΛΗΝΕΣ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗ

Τα ελληνικά απαιτούν ότι υπήρξαν "700.000" Έλληνες στην ανατολική τουρκική περιοχή Μαύρης Θάλασσας και ότι 350.000 αυτά θανατώθηκαν είναι μια κραυγαλέα διαστρέβλωση της ιστορίας.

Ακόμα και μια βιαστική εξέταση των ξένων και τοπικών πηγών για τον πληθυσμό Ελλήνων στην περιοχή αμέσως θα καθιέρωνε ότι η ελληνική πρόταση "700.000" είναι φανταστική. Η επιτροπή Krane βασιλιάδων, που εγκρίθηκε από την αμερικανική κυβέρνηση, εξέθεσε στις 28 Αυγούστου 1919 ότι ο υπολογισμένος αριθμός ελληνικών κατοίκων στην ανατολική περιοχή Μαύρης Θάλασσας ήταν 200.000. "Τα έγγραφα Diplomatiques" που εκδόθηκε από το γαλλικό υπουργείο ξένων υποθέσεων, σημείωσαν ότι, σύμφωνα με την οθωμανική απογραφή που κρατήθηκε μεταξύ 1893 και 1897, ο ελληνικός πληθυσμός ήταν 193.000 σε Trabzon και 76.068 στις επαρχίες Sivas. Αυτό σημαίνει ότι ο συνολικός ελληνικός πληθυσμός σε εκείνο τον χρόνο ήταν 269.068. Το 1923 στη διάσκεψη της Λωζάνης, Elefterios Venizelos, ο πρωταρχικός υπουργός της Ελλάδας, στηρίχθηκε στους υπερβάλλοντες αριθμούς που δόθηκαν από το ελληνικό ορθόδοξο Πατριαρχείο στην

Κωνσταντινούπολη και απαίτησε ότι ο πληθυσμός Ελλήνων που ζουν στην περιοχή Μαύρης Θάλασσας ήταν 447.828. Αυτός ο αριθμός είναι υπερβολικός, αλλά ακόμα κι αν το ένα το αποδέχεται, είναι ακόμα μακριά κάτω από την ελληνική αξίωση ρευμάτων 700.000.

Ούτε υπάρχουν οποιαδήποτε στοιχεία στα ιστορικά έγγραφα που υποστηρίζουν τους ελληνικούς ισχυρισμούς ότι υπήρξαν 350.000 εθνικοί Έλληνες στο Canik Sanjak Trabzon. Το Leon Maccas, σε ένα βιβλίο έχον το δικαίωμα "L' Hellenisme de L'Asie Mineure" σημείωσε ότι υπήρξαν 136.087 ελληνικοί κάτοικοι στην περιοχή. Η επετηρίδα του 1906 της επαρχίας Trabzon έρχεται σε αντίθεση με Maccas με τον προσδιορισμό ότι η επαρχία είχε μόνο 75.062 εθνικούς ελληνικούς κατοίκους σε Canik Sanjak. Τα αρχεία Πατριαρχείου στην Κωνσταντινούπολη βάζουν τους εθνικούς Έλληνες του sanjak σε 193.000. Αν και αυτοί οι αριθμοί διαφέρουν μεταξύ τους, είναι όλοι καλά κάτω από την ελληνική αξίωση παρούσας ημέρας 350.000. Μόνο γύρω 100.000 εθνικοί Έλληνες μετανάστευσαν στην Ελλάδα από Canik κατά την διάρκεια της ανταλλαγής πληθυσμών, η οποία το καθιστά πάλι πολύ δύσκολο να βεβαιώσει, όπως οι Έλληνες, ότι 350.000 άνθρωποι εκμηδενίστηκαν.

Το 1923, με το συμπέρασμα της "συμφωνίας για την ανταλλαγή των τουρκικών και ελληνικών πληθυσμών" μεταξύ της Τουρκίας και της Ελλάδας, 322.500 ελληνικοί κάτοικοι της περιοχής μετανάστευσαν ειρηνικά στην Ελλάδα. Δίνω το γεγονός ότι 322.500 Έλληνες μετανάστευσαν στην Ελλάδα και τις ανωτέρω εκτιμήσεις για τον πληθυσμό Ελλήνων στην περιοχή, ο ισχυρισμός μιας γενοκτονίας που περιλαμβάνει 350.000 Έλληνες στέκεται ως κακόβουλο ψέμα.

Η ιστορία δείχνει έτσι την Ελλάδα όπως το συμβαλλόμενο μέρος που πρέπει να ζητήσει συγγνώμη για τα πολεμικά εγκλήματα αυτό δέσμευσε κατά τη διάρκεια της εισβολής Ανατολίας του, και τις αγριότητες που δεσμεύονται από τις ελληνικές περιοχές στην περιοχή Μαύρης Θάλασσας, αντί της ύπαρξης το συμβαλλόμενο μέρος που μπορεί αδιάντροπα αβάσιμοι ισχυρισμοί επιπέδων για την αποκαλούμενη γενοκτονία του Ρομπύς. Το άρθρο 59 της συνθήκης του 1923 της Λωζάνης αναφέρεται στα πολεμικά εγκλήματα που δεσμεύονται από την Ελλάδα στην Ανατολία. Θα υπενθυμιστεί ότι τα εγκλήματα που δεσμεύονται στην εμπόλεμη περίοδο ενάντια στους πολίτες είναι μεταξύ των σοβαρότερων μορφών των ανθρώπινων παραβιάσεων δικαιωμάτων. Σήμερα, η Ελλάδα είναι συνεχής για να παραβιάσει τα ανθρώπινα δικαιώματα της τουρκικής μειονότητας στη δυτική Θράκη παρά τις υποχρεώσεις και τις υποχρεώσεις της που προέρχονται από τις διεθνείς συνθήκες. Η παγκόσμια κοινότητα, όπως τεκμηριώνεται στις πολυάριθμες εκθέσεις από τις ανθρώπινες ομάδες ρολογιών δικαιωμάτων, είναι ενήμερη για το γεγονός ότι η τουρκική μειονότητα στη δυτική Θράκη είναι υπαγόμενη στις πολιτικές του συστηματικών αποκλεισμού και της διάκρισης. Η Ελλάδα μπορεί να κρύψει πίσω από τα δυσάρεστα ψέματα για να καλύψει επάνω το αρχείο παρελθόντος της και τις παρούσες πολιτικές ημέρας της που στοχεύουν στην καταστολή της τουρκικής μειονότητας.

Απ: 19 Μαΐου ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΠΟΝΤΙΩΝ

18-05-2006 00:37

Στο όνομα του Εθνους και της θρησκείας έχουν γίνει οι μεγαλύτερες σφαγές παγκοσμίως και ακόμη γίνονται για να μας θυμίζουν ότι ο άνθρωπος μπορεί να είναι μεν ένα σκεπτόμενο αλλά δεν παύει ποτέ να είναι ένα ζώο.

Όσο λιγότερο καλλιεργεί την ψυχή του, όσο περισσότερο υιοθετεί εθνικιστικές και μισαλλόδοξες πρακτικές τόσο πιο ζώο γίνεται.

Ως μισός πόντιος, ως εγγόνι ξεριζωμένων ανθρώπων από την Τραπεζούντα και το Σοχούμι της σημερινής Γεωργίας, ως άνθρωπος ακόμη και σήμερα δεν μπορώ να κατανοήσω το "ο άνθρωπος λύκος για τον άνθρωπο".

Όχι, δεν θα μπω στον μανιχαϊστικό τρόπο σκέψης: Εμείς οι καλοί και οι άλλοι οι κακοί.

Δεν κάναμε λίγα και εμείς κατά την μικρασιατική εκστρατεία αλλά και κατά την συμμετοχή στην Ουκρανική εκστρατεία του 1919 που τόσα κακά σήμαναν για τον Πόντο.

Θυμάμαι την γιαγιά μου να μου διηγείται για τον ξεριζωμό, για το ταξίδι προς την μητέρα Ελλάδα. Δεν δάκρυζε όταν τα έλεγε αυτά. Δάκρυζε όταν μου μιλούσε για την αντιμετώπιση που έτυχαν από τους συμπατριώτες τους εδώ στην Ελλάδα.

Τουρκόσπορους τους έλεγαν και όταν το άκουγε αυτό η γιαγιά μου γινόταν κομμάτια, η ψυχούλα της γινόταν χίλια κομμάτια.

Ακόμη και σήμερα όλοι οι ΗΛΙΘΙΟΙ ονομάζουν τους έλληνες του πόντου ΡΩΣΟΠΟΝΤΙΟΥΣ.

Τα Μ.Μ.Ε. , οι εφημερίδες, ο κόσμος όλος.

"Στην Ρωσία ήμασταν έλληνες και στην Ελλάδα γίναμε Ρώσοι".

Όσο για τους εθνικιστές και κάποια φασιστόμουτρα που πατάνε στο δράμα του ποντιακού ελληνισμού για να κάνουν τα παλληκάρια του κώλου έχω να πω ότι και η ευήθεια έχει και τα όριά της.

Οι τούρκοι ήταν οι δράστες, οι ηθικοί αυτουργοί ήταν οι συνήθεις ύποπτοι: Οι μεγάλες δυνάμεις...

Και εμείς κοιτάμε το όπλο που μας σκότωσε και όχι ποιος πυροβόλησε.

Είναι σα να σε χτυπάει κάποιος με λοστό και συ μισείς τον λοστό...

Απ: 19 Μαΐου ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΠΟΝΤΙΩΝ

18-05-2006 00:32

Κάτι που θα ήθελα να προσθέσω και νομίζω τα λέει όλα από μόνο του είναι το τραγούδι του μεγάλου Στέλιου Καζαντζίδη, το οποίο όσες φορές και να το ακούσω πάντα με πονάει το ίδιο!

Πατρίδα μ' αραεύω σε

Πέντε οσπίτια έχτισα, κι ασ' όλα εξεσπιτούμε

Πέντε οσπίτια έχτισα, κι ασ' όλα εξεσπιτούμε

Πρόσφυγας είμαι ασ' ο κουνημ, θεέ μ' θα παλαλούμε

Πρόσφυγας είμαι ασ' ο κουνημ, θεέ μ' θα παλαλούμε

Πατρίδα μ' αραεύω σε, αμων καταραμένος

Πατρίδα μ' αραεύω σε, αμων καταραμένος

Σα ξένα είμαι Έλληνας και στην Ελλάδα ξένος

Σα ξένα είμαι Έλληνας και στην Ελλάδα ξένος

Οσπίτια εθέκα ανάμεσα σ' ορμήν και πόταμ' μακρυν

Οσπίτια εθέκα ανάμεσα σ' ορμήν και πόταμ' μακρυν

Πεγάδια μαρμαρόχτιστα, νερόν αμων το δάκρυ

Πεγάδια μαρμαρόχτιστα, νερόν αμων το δάκρυ

Πατρίδα μ' αραεύω σε, αμων καταραμένος

Πατρίδα μ' αραεύω σε, αμων καταραμένος

Σα ξένα είμαι Έλληνας και στην Ελλάδαν ξένος

Σα ξένα είμαι Έλληνας και στην Ελλάδαν ξένος

Και τώρα αδακές διψώ, νερό να πίνω κ' έχω

Και τώρα αδακές διψώ, νερό να πίνω κ' έχω

Εντρέπομαι να ψαλαφώ τα σειλόπα μ' να βρέχω

Εντρέπομαι να ψαλαφώ τα σειλόπα μ' να βρέχω

Πατρίδα μ' αραεύω σε, αμων καταραμένος

Πατρίδα μ' αραεύω σε, αμων καταραμένος

Σα ξένα είμαι Έλληνας και στην Ελλάδαν ξένος

Σα ξένα είμαι Έλληνας και στην Ελλάδαν ξένος

Μετάφραση για όσους δεν κατάλαβαν παρακάτω:

Πέντε σπίτια έχτισα και από όλα ξεσπιτώθηκα

Πέντε σπίτια έχτισα και από όλα ξεσπιτώθηκα

Πρόσφυγας είμαι από την κούνια μου, θεέ μου θα τρελαθώ

Πρόσφυγας είμαι από την κούνια μου, θεέ μου θα τρελαθώ

Πατρίδα μου σε γυρεύω, σαν καταραμένος

Πατρίδα μου σε γυρεύω, σαν καταραμένος

Στην ξενιτιά είμαι Έλληνας και στην Ελλάδα ξένος

Στην ξενιτιά είμαι Έλληνας και στην Ελλάδα ξένος

Σπίτια άφησα ανάμεσα σε ρυάκια και ποτάμια

Σπίτια άφησα ανάμεσα σε ρυάκια και ποτάμια

Πηγάδια μαρμαρόχτισα, νερό σαν το δάκρυ

Πηγάδια μαρμαρόχτισα, νερό σαν το δάκρυ

Πατρίδα μου σε γυρεύω, σαν καταραμένος

Πατρίδα μου σε γυρεύω, σαν καταραμένος

Στην ξενιτιά είμαι Έλληνας και στην Ελλάδα ξένος

Στην ξενιτιά είμαι Έλληνας και στην Ελλάδα ξένος

Και τώρα εδώ διψώ, νερό να πιώ δεν έχω

Και τώρα εδώ διψώ, νερό να πιώ δεν έχω

Ντέπομαι να ζητιανέψω τα χείλη μου να βρέξω

Ντέπομαι να ζητιανέψω τα χείλη μου να βρέξω

Απ: 19 Μαΐου ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΠΟΝΤΙΩΝ

19-05-2006 19:47

το παραδέχομαι, έχεις δίκιο.

Και αυτό που λες ότι αποκαλούν τους Έλληνες του Πόντου Ρωσοπόντιους με εκνευρίζει και εμένα απίστευτα!!!

Από που και ως που Ρωσοπόντιοι???

Ή όταν πω σε κάποιον ότι μιλάω ρώσικα το πρώτο που μου λέει είναι "δεν ήξερα ότι είσαι ρωσίδα?"!!!! Ανάθεμα σε, εσύ δηλαδή που μιλάς αγγλικά τι είσαι?? άγγλος???! Μωρό ήμουν όταν αποφάσισαν οι γονείς μου (Πόντιοι και οι 2) να γυρίσουμε στην πατρίδα, ελληνικά μιλάγαμε και στην Ρωσία, αλλά να ξέρεις μια γλώσσα ακόμα (στην περίπτωσή μου τα ρώσικα) και να προσπαθείς να μην την ξεχάσεις, την στιγμή που άλλη πληρώνουν φροντιστήρια για να την μάθουν, με κάνει ρωσίδα??? Να έμοιαζα με ρωσίδα κιόλας να πω βρε παιδί μου, αλλά μελαχρινή και με μύτη που κοπανάει την ποντιακή καταγωγή τι να του πεις του ανιστόριτου???

Σταματάω γιατί θα εκνευριστώ πάλι...

Απ: 19 Μαΐου ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΠΟΝΤΙΩΝ

19-05-2006 23:24

.....Ακόμη και σήμερα όλοι οι ΗΛΙΘΙΟΙ ονομάζουν τους Έλληνες του πόντου ΡΩΣΟΠΟΝΤΙΟΥΣ.....

Θα εννοείς όσους ήρθαν μετά το 1989-90, που δεν σταυρώνουν λέξη ελληνική ή ποντιακή όπου βρεθούν κι όπου σταθούν αλλά μιλάνε μόνο ρώσικα... Ε, καλά κάνουμε και τους λέμε.

Μεγάλωσα με Πόντιους. Πόντια σπιτονοικοκυρά, πόντια νονά, πόντια δασκάλα... Μάθαινα ελληνικά κοντά τους, ακούγοντας τις ρίζες των λέξεών μου, όπως αντίστοιχα και από το κρητικής καταγωγής σόι μου. Ο μπαρμπα-Αλέκος είχε έρθει μετά το 1919 στην Ελλάδα, πατέρας της νονάς μου. Μου είπε πολλές ιστορίες, αμέτρητες. Πού και πού, στις 100 λέξεις έλεγε και καμιά ρούσικη.

Κανείς ποτέ μας δεν είπε κανέναν τους ρωσοπόντιο.

Ούτε την φουρνιά ξεριζωμένων που ήρθαν το 1980, αν καιμίλαγαν περισσότερο ρώσικα, παρόλα αυτάμίλαγαν κατά κύριο λόγο ποντιακά.

Η τελευταία φουρνιά που ήρθε μετά το 1990, δεν κάνει άλλο από το να μας λέει για την υπέροχη Ρωσία, να είσαι σε παρέα μαζί τους και να μην σταυρώνουν λέξη ελληνική ή ποντιακή. Μια ξετσίπωτη υπερηφάνεια για την ρώσικη γλώσσα άνευ προηγουμένου και αιτίας. Και μαζί τους κάθε άλλης καρυδιάς καρύδι που οικειοποιείται την ελληνικότητα των Ποντίων. Αρμένιοι, βέροι Ρώσοι,

Καυκάσιοι τουρκόφωνοι, Τσετσένοι... Πήραν άτοκα δάνεια, υπηρέτησαν τον ελληνικό στρατό επί τρίμηνο, πήραν υπηκοότητα, αλλά τσιρ τσιρ στα ρώσικα.

Στην αρχή ήρθαν και πήγαιναν τους γνήσιους Ρώσους επιχειρηματίες σε γουναράδικαι και κοσμηματοπωλεία. Πέρναγαν και έπαιρναν την μίζα τους, που στις κακές μέρες ήταν περίπου 1000 δολλάρια. Μπήκε το ευρώ τους χάλασε τα σχέδια. Ηρθε το μαύρο -κατάμαυρο και λόγω χρώματος και λόγω μαύρης αγοράς, χαβιάρι.

Μετά έγιναν πολλοί. κορέστηκε η αγορά.

Ε, ναι. Είναι Ρωσοπόντιοι. Εκ του ελληνικού Πόντου Ρώσικης κυριαρχίας υπήκοοι.

Τον Έλληνα, ευτυχώς ακόμα ξέρουμε να τον ξεχωρίσουμε! Κι ας είναι ηλίθιος!

Απ: 19 Μαΐου ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΠΟΝΤΙΩΝ

19-05-2006 23:46

Αυτο δεν είναι κατι σαν τους Βορειοηπειρωτες και τους Αλβανούς? Εγω να σας πω την αληθεια δεν ξερω να ξεχωρισω ποιοι είναι ποιοι γιατι και οι Αλβανοι ντρεπονταν και έλεγαν οτι είναι Βορειοηπειρωτες... Και επίσης οταν έχεις γεννηθει και μένεις σε μια χωρα, ακόμη και το προσωπο σου παίρνει χαρακτηριστικά του λαου της χωρας αυτης και νομιζει κανεις οτι εισαι ντοπιος... Το έχω δει με Έλληνες της Αγγλιας, της Αμερικής, της ΕΣΣΔ (πρωην)... που αν δε μου το λεγαν θα νομιζα οτι δεν είναι Έλληνες.

Απ: 19 Μαΐου ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΠΟΝΤΙΩΝ

20-05-2006 00:06

Πόντιοι ονομάζονται οι Έλληνες πρόσφυγες προερχόμενοι απο την περιοχή του Ευξείνου Πόντου. Η περιοχή του Ευξείνου Πόντου εδράζεται παρά τα βόρεια και ανατολικά παράλια του σημερινού κράτους της Τουρκίας και άλλων παρευξινίων χωρών.

Ιστορία

Οι Πόντιοι ζούσαν σε εκείνη την περιοχή απο την αρχαιότητα και ήταν αμιγώς ελληνική πριν την κατοχη της απο την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι ένας αρχαίος αστρονόμος καταγόταν απο τον Πόντο: ο Ηρακλείδης ο Πόντιος.

Ανταλλαγή πληθυσμών

Το 1923 σύμφωνα με την Συνθήκη της Λωζάνης, πραγματοποιήθηκε ανταλλαγή πληθυσμών μεταξύ Ελλήνων και Τούρκων και μέσα στη συμφωνία της συνθήκης περιλαμβανόταν και οι κάτοικοι του Πόντου (όπως και αυτοί της Μικράς Ασίας). Στην διάρκεια μετάβασης στην Ελλάδα πολλοί Πόντιοι βρήκαν τον θάνατο και τελικά πολλοί από αυτούς που ξεκίνησαν δεν πρόλαβαν να φτάσουν στην Ελλάδα. Η γενοκτονία των Ποντίων δεν είναι αναγνωρισμένη διεθνώς παρά μόνο από την Ελληνική Πολιτεία με Νόμο του 1994. Η γενοκτονία είναι ισάξια αυτής των Εβραίων από τους Γερμανούς και των Αρμενίων από τους Τούρκους. Οι Έλληνες τιμούν την γενοκτονία στις 19 Μαΐου.

Ήθη και έθιμα

Οι Πόντιοι χαρακτηρίζονται από τα έντονα στοιχεία παράδοσης και εθίμων που μετέφεραν από την Πόντο. Οι χοροί, η γλώσσα και κάποια από τα έθιμα διατηρούνται μέχρι και σήμερα.

Απ: 19 Μαΐου ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΠΟΝΤΙΩΝ

20-05-2006 01:08

Ανταλλαγή πληθυσμών

Το 1923 σύμφωνα με την Συνθήκη της Λωζάνης, πραγματοποιήθηκε ανταλλαγή πληθυσμών μεταξύ Ελλήνων και Τούρκων και μέσα στη συμφωνία της συνθήκης περιλαμβανόταν και οι κάτοικοι του Πόντου (όπως και αυτοί της Μικράς Ασίας).

*****

Την 30ήν Ιανουαρίου 1923 υπεγράφη σύμβασις «Περί ανταλλαγής ελληνικών και τουρκικών πληθυσμών», η οποία κατά το άρθρο 19, έχει το κύρος και την ισχύ έναντι των συμβαλλομένων μερών - κρατών, ως να περιλαμβάνεται εις την συνθήκη Ειρήνης, υπογραφείσαν εν Λωζάνη την 24-7-1923.

Η ελληνοτουρκική ανταλλαγή πληθυσμών της Λωζάνης, ώριζεν ως γνώρισμα της τουρκικής ή ελληνικής εθνικής υπηκοότητας, την θρησκευτικήν πίστιν (βλ. Πράξεις υπογραφείσαι εν Λωζάνη τη 30 Ιανουαρίου και τη 24 Ιουλίου 1923, εν Αθήναις εκ του Τυπογραφείου (Εθνικού), υπουργείου

Εξωτερικών και Κωνσταντοπούλου Δ., διεθνές δημόσιον δίκαιον, Θεσσαλονίκη 1961-1962, σελ. 106, ομοίως Κ. Σκαλτσά, Η Συνθήκη της Λωζάνης, Αθήναι 1973).

Η ανταλλαγή των πληθυσμών λοιπόν, έγινε όχι βάσει της εθνικότητας αλλά βάσει της ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ!!!

Χιλιάδες έλληνες μουσουλμάνοι (ειδικά έλληνες μουσουλμάνοι της Κρήτης) εστάλησαν στην Τουρκία με την βία χαρακτηριζόμενοι ως Τούρκοι, και χιλιάδες τούρκοι ή τουρκόφωνοι χριστιανοί (π.χ. Καραμανλήδες) εστάλησαν στην Ελλάδα χαρακτηριζόμενοι ως έλληνες, άσχετα αν δεν μιλούσαν ελληνικά.

Πραγματικά γελάω με την ψυχή μου όταν κάποιος μιλάνε περί της καθαρότητας των εθνών.

Λες και οι λαοί είναι άλογα κούρσας ή λες και υπάρχει ομάδα αίματος Ελλάδα ή Τουρκία ...

Οι Καραμανλήδες:

Οι Καραμανλήδες είναι λαός που ζούσε στην περιοχή της Καπαδοκίας . Ήταν πιστοί Χριστιανοί με μεγάλη προσήλωση στα θρησκευτικά τους καθήκοντα, αναγκάστηκαν μερικοί απ' αυτούς να αλλάξουν πίστη κάτω από τις διώξεις των Τούρκων.

Πολλοί ακόμη αναγκάστηκαν να ξεχάσουν την ελληνική γλώσσα επειδή κατά το τέλος του 19ου αιώνα, οι Τούρκοι επέβαλαν σαν τιμωρία την κοπή της γλώσσας σε όσους επέμεναν να μιλούν ελληνικά.

Όλοι όσοι διασώθηκαν απο την σφαγή των Κεμαλικών στρατευμάτων κατα την οπισθοχώρηση του ελληνικού στρατού κατα την Μικρασιατική καταστροφή, ήρθαν στην Ελλάδα μαζί με τα άλλα δύο εκατομμύρια πρόσφυγες.

Ο πληθυσμός τους υπολογίζεται σε 40-50 χιλιάδες και εγκαταστάθηκαν κυρίως σε περιοχές στην περιφέρεια των Αθηνών (πχ. Ν. Σμύρνη) και της Θεσσαλονίκης (Συκιές, Καλαμαριά κλπ)

Ιερά -ονόματα των Καραμανλήδων είναι τα Πρόδρομος, Σάββας , Μάμας. Γνωστοί Καραμανλήδες είναι οι Μποντοσάκης (Προδρομάκης), Εμφιετζόγλου.

Απ: 19 Μαΐου ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΠΟΝΤΙΩΝ

20-05-2006 01:13

>Τον Έλληνα, ευτυχώς ακόμα ξέρουμε να τον ξεχωρίσουμε! Κι ας είναι ηλίθιος!

*****

Πως τον ξεχωρίζετε; Έχετε και σεις ελληνόμετρο;

Ρωτήσατε αυτούς τους ανθρώπους που ήρθαν από την Ρωσία αν είχαν την δυνατότητα να πάνε σε ελληνικό σχολείο;

Τους ρωτήσατε αν σήμερα το ελληνικό κράτος βοηθά τις χιλιάδες ποντίων που είναι ακόμη εκεί;

Το ελληνικό κράτος που δίνει 30.000.000 ευρώ για να δείχνει η ΕΡΤ τον .... Ολυμπιακό και τον Παναθηναϊκό;

Και η γιαγιά μου που ήρθε από το Σοχούμι της σημερινής Γεωργίας μιλούσε ποντιακά και ρώσικα. Τα νεοελληνικά τα έμαθε στην Ελλάδα.

Όσοι από αυτούς που απέκτησαν την ελληνική υπηκοότητα είτε όντας πόντιοι είτε παριστάνοντας τους πόντιους και νιώθουν έλληνες τους θεωρώ και εγώ συμπατριώτες μου.

Όσοι νιώθουν Ρώσοι είναι Ρώσοι και ουδέν το μεμπτόν.

Το ότι είναι έλληνες υπήκοοι ουδόλως με ενοχλεί. Και οι έλληνες της Γερμανίας είναι [και] γερμανοί υπήκοοι.

Τους Τσεναϊ-φάγους δεν τους ενοχλεί αν οι εκ Ρωσίας είναι αθλητές και φέρνουν μετάλια, τους ενοχλεί μόνο όταν είναι πιο έξυπνοι από τα παιδιά τους...

Ο Τσακάλωφ που έγινε Τσακαλίδης και από Ρώσος έγινε έλληνας και έπαιξε στην εθνική στο μπάσκετ ήταν ο έλληνας γίγαντας.

Οι συμπατριώτες του που έκαναν ακριβώς το ίδιο, επειδή δεν ξέρουν μπάσκετ ή δεν κάνουν άρση βαρών είναι .... ρωσοπόντιοι!!! Ας πρόσεχαν...

Τα καλά και συμφέροντα ταις ψυχαίς ημών.

Απ: 19 Μαΐου ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΠΟΝΤΙΩΝ

20-05-2006 04:45

Νεράιδα λες "Θα εννοείς όσους ήρθαν μετά το 1989-90, που δεν σταυρώνουν λέξη ελληνική ή ποντιακή όπου βρεθούν κι όπου σταθούν αλλά μιλάνε μόνο ρώσικα... Ε, καλά κάνουμε και τους λέμε."

Να με συγχωρείς αλλά και η εγώ το '90 ήρθα από την Ρωσία αλλά ξέρω και Ελληνικά και Ρώσικα και Ποντιακά! Μη μας βάζεις όλους σε ένα σακί. Ποντιακά νανουρίσματα άκουγα σαν μωρό και με ελληνική μουσική μεγάλωσα. Γιατί να με αποκαλείς εσύ (ή οποιοσδήποτε άλλος) Ρωσοπόντια??? Αν λέω κάτι θετικό για την Ρωσία είναι επειδή είναι η χώρα που με φιλοξένησε μέχρι να γυρίσω στην πατρίδα, και αν νόμιζα ότι εκεί είναι καλλίτερα, τότε δεν θα ερχόμουν καθόλου πίσω!

Δεν λέω υπάρχουν και αυτοί που δεν είναι Πόντιοι ούτε για αστείο, και παριστάνουν τους Πόντιους για συμφέρον. Ρώσοι, που κάνει μπαμ ότι είναι Ρώσοι, άσπροι, ξανθοί, γαλανομάτες. Αν αυτός είναι Πόντιος εγώ είμαι Κινέζα!! Αλλά αυτούς εννοείτε ότι δεν μπορείτε να τους αποκαλέσετε Πόντιους, μα και Ρωσοπόντιους να τους πεις δεν νομίζεις ότι είναι προσβολή για τους πραγματικούς Πόντιους???

Υ.Γ.: Συμφωνώ με τα λεγόμενα του Doctor d ακριβώς από πάνω.

Απ: 19 Μαΐου ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΠΟΝΤΙΩΝ

20-05-2006 08:46

διόρθωση: <Την μερίδα εκείνων που ήρθαν από 1989-90 και δώθε>.

Εχουν δίκιο να διαμαρτύρονται όσοι δεν είναι στο ίδιο σακί, αλλά κι εγώ που πια στην πόλη μου, που τώρα επαναπατρίζει αυτούς που εγώ πιστεύω για Έλληνες Ποντίους, δεν ακούω πια λέξη ελληνική ή/και ποντιακή στους δρόμους, αλλά ένα ξέφρενο και ξεδιάντροπο τσιρ τσιρ τσιρ όλη μέρα στα αυτιά μου. Προσβλητικό έως και χυδαίο, να είσαι σε παρέα μαζί με 3-4-5 από δαύτους, που ξέρουν ελληνικά, και εσύ μόνη σου, να τους ακούς να μιλάνε ρώσικα... Είναι τουλαχιστον αγενές. Δεν τολμάς δε να πεις τίποτα, διότι συνήθως πρόκειται και για γλωσσοκοπάνες που ξεφωνίζουν. Επίπεδο δάπεδο και όταν τσακώνονται στις διπλανές μου πολυκατοικίες. Κάτι αγριοφωνάρες από άντρες που δεν καταλαβαίνεις τι λένε, και κάτι τσιρίδες από τα κορίτσια, κάτι μπουιές σε τραπέζια και μπουκάλια που σπάνε. Στις εισόδους των πολυκατοικιών πίνουν μπύρες στα όρθια και τρικλίζουν.

Ελα στην Καλλιθέα του σήμερα να δεις περηφάνεια που νιώθουμε για τους επαναπατρισμένους μας!

Εγώ, σας το ξανάπα. Μεγάλωσα και βαφτίσκηκα από Πόντιους και νιώθω περήφανη γι αυτό. Εμαθα να μαγειρεύω υπέροχα φαγητά κοντά τους και να αγαπώ τους ξεριζωμένους.

Δεν πέρναγε από το μυαλό μου ότι δεν ήταν Έλληνες.

Αλλά αυτοί που ήρθαν το θέλουν να τους λένε Ρωσοπόντιους. Και να σας πω κάτι; Καταργήθηκε το Ρωσοπόντιος. Τους λέμε σκέτο Ρώσους.

Βοηθήστε, αν θίγεστε, να διορθωθεί.

Απ: 19 Μαΐου ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΠΟΝΤΙΩΝ

20-05-2006 08:55

Χτες η Τουρκία είχε Εθνική Εορτή. Η γενοκτονία των Ποντίων δεν είναι διεθνώς αναγνωρισμένη. Η Τουρκία θέλει να μπει στην Ευρώπη. Τι θα είναι για την Ευρώπη η 19η Μαΐου; Εορτή ή Μνημόσυνο;

Αντί να συζητάμε αυτό, όλοι μαζί, εδώ και στους δρόμους, συζητάμε για το ποιοί θίγονται που τους λένε Ρώσους. Φυσικό. Ο καθένας τελικά κοιτάζει τον εαυτό του. Κανείς το σύνολο. Η πλειοψηφία των Ποντίων, είναι ξεριζωμένοι εδώ και χρόνια πολλά. Τα εδάφη του Πόντου ανήκουν στην Τουρκία. Ποιά Ρωσία; Το 1/12 των ποντιακών εδαφών είναι στην σημερινή Ρωσία. Ό ορισμός του Ποντίου είναι να είναι κάτοικος των περιοχών περί τον Εύξεινο Πόντο.

Πάλι η Ρωσία είναι εσάς ο καημός σας; Εκεί οι Έλληνες βρέθηκαν περισσότερο γιατί έγινε κάποτε ένα παιδομάζωμα, παρά γιατί ήταν Ευξεινοπόντικες (ο κάτοικος του Πόντου στην αρχαιότητα λεγόταν και Ποντικός).

Ας φερθούμε όπως αρμόζει γιατί χανόμαστε με αυτά τα μυαλά περί ανωτερότητας δικής μας και άλλων πατρίδων.

Κάποτε άκουγα Πόντιους να λένε Ελλάδα και να δακρύζουν. Σήμερα ακούω κάτι ακαταλαβίστικα που βρίζουν την Ελλάδα... Ε, αυτή έχουμε αυτή ανοίγουμε να μπουνε.

Αν ξέρουν, όσοι είδαν να υπάρχουν καλύτερες διοικήσεις σε άλλες χώρες, ας βοηθήσουν και τούτην εδώ. Σε λίγο θα ανοίξουν κάλπες. Αλλά στην Θράκη θα μπει μουσουλμάνο. Όχι Πόντια.

Απ: 19 Μαΐου ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΠΟΝΤΙΩΝ

20-05-2006 11:27

* Χτες η Τουρκία είχε Εθνική Εορτή. Η γενοκτονία των Ποντίων δεν είναι διεθνώς αναγνωρισμένη. Η Τουρκία θέλει να μπει στην Ευρώπη. Τι θα είναι για την Ευρώπη η 19η Μαΐου; Εορτή ή Μνημόσυνο;
**

Μα η εθνική εορτή κάποιου έθνους στην περιοχή των Βαλκανίων και όχι μόνο, συμπίπτει πάντα με μια εθνική καταστροφή κάποιου άλλου έθνους. Οι εθνικές εορτές είναι ημέρες ανάμνησης μιας νίκης σε έναν πόλεμο. Γιορτάζουμε όλοι τον πόλεμο. Σκεφτείτε το αυτό.

Οι Σουηδοί γιορτάζουν στην εθνική τους εορτή στις 6 Ιούνη και την περιγράφουν ως εξής:

Ζούμε σε μια δημοκρατική χώρα με ειρήνη, ελευθερία και σεβασμό για τα ανθρώπινα δικαιώματα, ανεξαρτήτως θρησκείας και καταγωγής.

Και γιορτάζουμε την εθνική μας εορτή όταν η όμορφη Σουηδία μας συνηθίζει να ντύνεται την καλοκαιρινή της φορεσιά.

Και οι Σουηδοί σφαζόταν με Δανούς, Νορβηγούς, Ρώσους, Γερμανούς αλλά τα ξεχάσανε όλα και προοδεύσανε.

Εμείς δυστυχώς πέσαμε σε βλάκες γείτονες και αυτό μπορεί να συμβεί στον καθένα.

*Αντί να συζητάμε αυτό, όλοι μαζί, εδώ και στους δρόμους, συζητάμε για το ποιοί θίγονται που τους λένε Ρώσους. Φυσικό. Ο καθένας τελικά κοιτάζει τον εαυτό του. Κανείς το σύνολο. Η πλειοψηφία των Ποντίων, είναι ξεριζωμένοι εδώ και χρόνια πολλά. Τα εδάφη του Πόντου ανήκουν στην Τουρκία. Ποιά Ρωσία; Το 1/12 των ποντιακών εδαφών είναι στην σημερινή Ρωσία. Ο ορισμός του Ποντίου είναι να είναι κάτοικος των περιοχών περί τον Εύξεινο Πόντο.

Πάλι η Ρωσία είναι εσάς ο καημός σας; Εκεί οι Έλληνες βρέθηκαν περισσότερο γιατί έγινε κάποτε ένα παιδομάζωμα, παρά γιατί ήταν Ευξεινοπόντικες (ο κάτοικος του Πόντου στην αρχαιότητα λεγόταν και Ποντικός). **

Οι αρχαίοι έλληνες αποίκισαν και την Κριμαία και τα σημερινά παράλια των πρώην σοβιετικών χωρών. Οι εκτοπισμοί του Στάλιν έφτασαν τους πόντιους μέχρι και στα σύνορα Καζαχστάν-Κίνας.

Ακόμη και σήμερα ζούνε χιλιάδες έλληνες στην Γεωργία, στην Ρωσία, στην Ουκρανία και σε άλλες χώρες της πρώην Ε.Σ.Σ.Δ.

Και στο χωριό μου Νεράιδα όταν έρχονται οι έλληνες της Γερμανίας διακοπές, όταν θέλουν να πούνε κάτι κατ'ιδίαν μιλάνε στα γερμανικά και είναι όντως εκνευριστικό. Ευτυχώς που χρησιμοποιείς το τσιρ τσιρ και όχι το βαρ βαρ πάντως!

*Ας φερθούμε όπως αρμόζει γιατί χανόμαστε με αυτά τα μυαλά περί ανωτερότητας δικής μας και άλλων πατρίδων. **

Συμφωνώ και επαυξάνω.

*Κάποτε άκουγα Πόντιους να λένε Ελλάδα και να δακρύζουν. Σήμερα ακούω κάτι ακαταλαβίστικα που βρίζουν την Ελλάδα... Ε, αυτή έχουμε αυτή ανοίγουμε να μπουνε.**

Αυτή την πατρίδα που έχουμε οφείλουμε να την βελτιώσουμε. Να χτυπήσουμε την διαφθορά, την τεμπελιά των δημοσίων υπαλλήλων, και να προσπαθούμε κάθε ημέρα για το καλό της χώρας μας.

Το είχε πει ο Ρούσβελτ αν θυμάμαι καλά: Μην κοιτάς μόνο τι μπορεί να κάνει η πατρίδα σου για σένα, αλλά και τι μπορείς να κάνεις ΕΣΥ για την πατρίδα σου.

Όταν δεν αγαπάμε εμείς την χώρα μας πως να την αγαπήσει κάποιος που έρχεται τώρα;

*Αν ξέρουν, όσοι είδαν να υπάρχουν καλύτερες διοικήσεις σε άλλες χώρες, ας βοηθήσουν και τούτην εδώ. Σε λίγο θα ανοίξουν κάλπες. Αλλά στην Θράκη θα μπει μουσουλμάνο. Οχι Πόντια.**

Ας μπει μουσουλμάνο στην Θράκη, αρκεί να μην δρα διασπαστικά και κατ εντολή της Άγκυρας. Αν το κάνει την πήρε και την σήκωσε.

Δεν νομίζω ότι η θρησκεία κάποιου παίζει ρόλο για να είναι καλός δήμαρχος ή νομάρχης.

Όταν όμως η θρησκεία οδηγεί σε ταυτίσεις με την εθνικιστική πολιτική της γείτονος χώρας τότε υπάρχει πρόβλημα.

Εμείς ως χώρα υποτίθεται πιο προηγμένη από την Τουρκία είμαστε αν θέλετε καταδικασμένοι να κάνουμε επιθέσεις φιλίας, να δίνουμε πάντα πρώτοι το χέρι δρώντας σε μια διαδικασία εκπολιτισμού της γείτονος χώρας.

Οι Παπαθεμεληδοανθιμοψωμιάδηδες ας πάψουν να πουλάνε πατριωτισμό, δεν τους έχουμε ανάγκη.

Το μέλλον της Τουρκίας πρέπει να είναι η Ε.Ε. και ορθώς οι έλληνες πολιτικοί κινούνται προς αυτή την κατεύθυνση.

Βλέπουν στο μέλλον και καλά κάνουν.

Ακραίες φωνές από την εκκλησία και από κάτι κατ επάγγελμα εθνικώς ανησυχούντες πρέπει να καταδικαστούν.

Επίλογος: Όσο περνάει ο καιρός καταλαβαίνουν όλοι το πόσο ορθώς έπραξε ο κ.Σημίτης στην κρίση των Ιμίων και δεν έσυρε την χώρα σε έναν ηλίθιο πόλεμο για ένα ξερονήσι με δέκα πρόβατα.

Απ: 19 Μαΐου ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΠΟΝΤΙΩΝ

20-05-2006 13:15

Για τους Ευρωπαίους όλες οι ημερομηνίες είναι ίδιες, αρκεί να μη θίγονται τα οικονομικά τους συμφέροντα. Η ιστορία είναι μία. Ο Τούρκος αδερφός πού ζεί απέναντι δεν είχε την ευκαιρία να την διδαχθεί. Όσους "Ελληναράδες" έχουμε εμείς άλλους τόσους "καρατουρκαλάδες" έχουν αυτοί. Δεν έχω τίποτα απολύτως με τους πολίτες της γείτονος. Με τους μιλιταριστές στρατηγούς και μή, εναντιώνομαι σε κάθε ευκαιρία. Ο Μεμέτ κολυμπάει στην ίδια θάλασσα που κολυμπώ κι εγώ και είμαι σίγουρος πως και αυτός δεν θέλει τον πόλεμο όπως κι εγώ...! "ΤΟΥΡΚΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΑΔΕΡΦΙΑ ΜΑΣ"

Απ: 19 Μαΐου ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΠΟΝΤΙΩΝ

20-05-2006 14:38

Μα, καλά, σοβαρολογείτε τώρα;

Το ίδιο είναι να εορτάζεις την απελευθέρωση ή την κήρυξη του αγώνα για απελευθέρωσή σου από έναν κατακτητή, που μπήκε στην πατρίδα σου, και το ίδιο είναι να εορτάζεις την ημέρα που εσύ που μπήκες στο χώρο του τον κατέσφαξες; Είμαστε με τα σωστά μας;

Οκ όχι και στο άκρο του εθνικισμού των ελληναράδων που αναφέρατε, αλλά όχι και στον εορτασμό της καταπάτησης του ύψιστου ιδανικού ενός ανθρώπου -την ελευθερία της πατρίδας του!

Άλλο Αμύνεσθαι περί πάτρις, άλλο σφαγιάσθε στο όνομα του επεκτατισμού!

Συνέλθετε.

Απ: 19 Μαΐου ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΠΟΝΤΙΩΝ

20-05-2006 14:37

για οποιον ενδιαφερεται ειχα γραψει στο θεμα "ελληναραδες συνομοσιολογοι κτλ κτλ" για την σταση της τουρκιας γενικα.

δεν πιστευω πως προκειται να την αναγνωρισουνε ποτε επισημως μιας και για αυτους ειναι...χαρας ευαγγελια για την ευρωπη εγκλημα και για εμας κηδεια. αν δεν αλλαξουν τα τουρκομουαλα ή την αναγνωρισουν διπλωματικα και καταναγκαστικα λογω εε δεν βλεπω προκοπη με δαυτους

Απ: 19 Μαΐου ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΠΟΝΤΙΩΝ

20-05-2006 15:25

Μα, καλά, σοβαρολογείτε τώρα;

Το ίδιο είναι να εορτάζεις την απελευθέρωση ή την κήρυξη του αγώνα για απελευθέρωσή σου από έναν κατακτητή, που μπήκε στην πατρίδα σου, και το ίδιο είναι να εορτάζεις την ημέρα που εσύ που μπήκες στο χώρο του τον κατέσφαξες; Είμαστε με τα σωστά μας;

Οκ όχι και στο άκρο του εθνικισμού των ελληναράδων που αναφέρατε, αλλά όχι και στον εορτασμό της καταπάτησης του ύψιστου ιδανικού ενός ανθρώπου -την ελευθερία της πατρίδας του!

Άλλο Αμύνεσθαι περί πάτρις, άλλο σφαγιάσθε στο όνομα του επεκτατισμού!

Συνέλθετε.

*****

Ο αγώνας για την απελευθέρωση της χώρας μας ήταν δηλαδή ποδοσφαιρικός;

Ξέρετε αγαπητοί τούρκοι, θα σας ήταν εύκολο να φύγετε γιατί να, θέλουμε να μείνουμε μόνοι μας χωρίς εσάς;

Οι ραγιάδες ξεσηκώθηκαν Νεράιδα και σκότωσαν, βίασαν, κάψανε τούρκικα χωριά και με φωτιά και τσεκούρι διώξανε τους τούρκους κάνοντας εθνοκάθαρση, δηλαδή σκότωσαν ή απομάκρυναν κάθε τουρκικό στοιχείο από τις απελευθερωμένες περιοχές.

Την σφαγή της Τρίπολης την ξέρεις;

Η λέξη τουρκοφάγος σου λέει κάτι;

Δηλαδή οι δικοί μας φόννοι ήταν καλοί ενώ των τούρκων ήταν κακοί...

Ότι κάναμε εμείς στους τούρκους έκαναν και οι τούρκοι σε μας. Αυτό σημαίνει πόλεμος.

Αυτό υπενθυμίζουν οι εθνικές εορτές και παρελάσεις προς τόνωσιν του εθνικού αισθήματος λειτουργώντας ως πατριωτικός αυνανισμός για όσους νεοέλληνες δεν γνωρίζουν τίποτα για την ιστορία τους.

Η ιστορική αλήθεια είναι σκληρή. Ειδικά όταν πρέπει να απομυθοποιήσουμε καταστάσεις. Αν θέλουμε να είμαστε αντικειμενικοί θα πρέπει να κρίνουμε και εμάς.

Δεν διέπραξε εγκλήματα ο ελληνικός στρατός κατά την προέλασή του στην μικρασιατική εκστρατεία;

Τι έκανε, έμπαινε στα τούρκικα χωριά και οι τούρκοι έρριχναν τους έλληνες με λουλούδια;

Τι κάνουν λοιπόν οι έλληνες και οι τούρκοι στην ιστορία τους;

Διδάσκουν ότι αυτοί είναι οι καλοί, και οι άλλοι είναι οι κακοί, εντελώς μανιχαϊστικά.

Ο μέσος τούρκος και έλληνας είναι πεπεισμένος ότι ο λαός του είναι απειλούμενος, είναι πολιτισμένος, και ο απέναντι είναι ο μπαμπούλας, είναι ο απολίτιστος, είναι ο επιτιθέμενος.

Και πάνω από τους δύο ηλιθίως σκεπτόμενους ο Θεός Σαμ πουλάει τα όπλα του και γεμίζει δολλάρια.

Γράφει παρακάτω ο Νίκος Δήμου, σκληρές αλήθειες που ηχούν τόσο άσχημα σε αυτούς που έχουν μάθει να τους χαϊδεύουν τα αυτιά και ζούνε ακόμη στους σχολικούς μύθους:

Ερ. Με τους τούρκους τι λάθη έχουμε κάνει; Παραμένουν για αιώνες οι μεγάλοι μας αντίπαλοι;

ΑΠ. Τους έχουμε μεταβάλλει σε μπαμπούλα (προς χαράν των εμπόρων όπλων). Όλοι οι έλληνες πιστεύουμε ότι οι τούρκοι είναι επιθετικοί. Τη τελευταία φορά που μας επετέθησαν ήταν το 1453. Το 1821 ξεσηκωθήκαμε εμείς, δικαίως, ήταν απελευθερωτικός πόλεμος. Το 1897, τους επιτεθήκαμε εμείς, αν και φάγαμε τα μούτρα μας. Το 1912-13, εμείς πάλι επιτεθήκαμε, το 22 το ίδιο, και το 74

στη Κύπρο πάλι εμείς, όταν βάλουμε το Τουρκοφάγο Σαμψών πρόεδρο της Κυπριακής Δημοκρατίας. Είχε σκοτώσει με τα χέρια του, εκατοντάδες τουρκοκύπριους. Οι τούρκοι έχουν δεχθεί επιθέσεις μας πέντε φορές.

Άλλο ένα μύθευμα, είναι οι τουρκικές παραβιάσεις στο Αιγαίο. Οι μόνοι σε όλο τον κόσμο που θεωρούν αυτά τα πράγματα παραβιάσεις, είμαστε εμείς. Ούτε οι διεθνείς αεροπορικές ομοσπονδίες, ούτε ο ΟΗΕ, ούτε οι μεγάλες δυνάμεις, ούτε οι αμερικανοί, ή οι ρώσοι δεν έχουν ίδια άποψη. Εμείς πριν 70 χρόνια βγάλαμε μια μονομερή απόφαση, κατά την οποία ο εναέριος χώρος της Ελλάδος, είναι στα 10 μίλια. Κανονικά ο εναέριος χώρος μιας χώρας, είναι ίδιος με τα χωρικά της ύδατα. Όταν είναι έξι μίλια τα χωρικά ύδατα, τόσος είναι και ο εναέριος χώρος. Δεν μπορεί ένα καράβι να είναι στα 8 μίλια σε διεθνή ύδατα, και το κατάρτι του σε ελληνικό εναέριο χώρο. Εμείς δεν το αναγνωρίζουμε αυτό. Έτσι οι τούρκοι μπαίνουν στο διεθνή χώρο και εμείς φωνάζουμε ότι είναι στον ελληνικό.

Δεν λέω ότι οι τούρκοι δεν ενδιαφέρονται για τα συμφέροντά τους. (Ο Ε. Βενιζέλος είχε πει: Δεν υπάρχουν εθνικά δίκαια – υπάρχουν εθνικά συμφέροντα). Αλλά όλα μπορούν να διευθετηθούν. Τις βραχονησίδες και την υφαλοκρηπίδα θα μπορούσαμε να τις λύσουμε με κοινές συμφωνίες και να τελειώνει η ιστορία.

Κατηγορούμε τους τούρκους ότι συνεχώς εξοπλίζονται ενώ έχουμε κάνει τα νησιά μας φρούρια, κάτι που παραβιάζει τη συνθήκη της Λωζάνης. Το ίδιο βέβαια έχουν κάνει απέναντι και οι τούρκοι. Η κατάσταση ωφελεί μόνο τους εμπόρους όπλων.

Απ: 19 Μαΐου ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΠΟΝΤΙΩΝ

20-05-2006 18:53

ΝΤΡΟΠΗ ΣΟΥ.

Απαξιώ κάθε κουβέντα μαζί σου. Κακώς που έχεις και ελληνική υπηκοότητα. Εσύ δεν ξέρεις καν να διαβάζεις ελληνικά και να σκέφτεσαι. Οι συγκρίσεις που κάνεις είναι χασάπικες. Δεν έχεις ίχνος, δε, καν στοιχειώδη παιδεία, ελληνική ή μη. Μια στοιχειώδης παιδεία θα σου υπαγόρευε, σε ένα άρθρο που έχει γραφτεί και αφορά την ευαισθησία ενός λαού, τα πάθη του και την αγωνία του να συνεχίσει να υπάρχει, να μην απαντήσεις καν αν διαφωνείς. Αλλά είσαι εριστικός και ματαιόδοξος.

Δεν με ενδιαφέρει πια καν τι θα γράφεις, ούτε θα μπαίνω στο κόπο να απαντώ. You are, Absolutely Barbarian.

Απ: 19 Μαΐου ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΠΟΝΤΙΩΝ

20-05-2006 19:00

Ο Νίκος Δήμου και ο Νίκος Δήμου. Σιγά πια τον έρωτα που έχεις μαζί του. Πανάκεια είναι ή μεγαλύτερος φιλόσοφος του αιώνα; Και καλά, αυτός είπε. Αρα έχει μια άποψη. Εσύ τι κάνεις; Είσαι το τρανζιστοράκι του ή το mp3 του; Εσύ δική σου άποψη δεν έχεις; Οτι έχει πει εμείς δηλαδή πρέπει να στεκόμαστε σούζα μπροστά του; Σιγά πια... τον κάνεις και ρεζίλι.

Απ: 19 Μαΐου ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΠΟΝΤΙΩΝ

20-05-2006 19:03

ΝΤΡΟΠΗ ΣΟΥ.

Απαξιώ κάθε κουβέντα μαζί σου. Κακώς που έχεις και ελληνική υπηκοότητα. Εσύ δεν ξέρεις καν να διαβάζεις ελληνικά και να σκέφτεσαι. Οι συγκρίσεις που κάνεις είναι χασάπικες. Δεν έχεις ίχνος, δε, καν στοιχειώδη παιδεία, ελληνική ή μη. Μια στοιχειώδης παιδεία θα σου υπαγόρευε, σε ένα άρθρο που έχει γραφτεί και αφορά την ευαισθησία ενός λαού, τα πάθη του και την αγωνία του να συνεχίσει να υπάρχει, να μην απαντήσεις εάν αν διαφωνείς. Αλλά είσαι εριστικός και ματαιόδοξος.

Δεν με ενδιαφέρει πια καν τι θα γράφεις, ούτε θα μπαίνω στο κόπο να απαντώ. You are, Absolutely Barbarian.

*****

Δεν περίμενα να ακούσω κάτι λιγότερο από κάποιον που κάνει παράθεση από το Ελληνικό Μέτωπο, μια φασιστική-ναζιστική οργάνωση.

Εγώ που δεν γνωρίζω καν να διαβάζω ελληνικά -όπως διατείνεσαι- απλά σου λέω ότι το "αμύνεσθαι περί πάτρις" που έγραψες είναι ΛΑΘΟΣ.

Στην Ιλιάδα, ο Έκτωρ λέει το εξής: «Εις οιωνός άριστος αμύνεσθαι περί πάτρης». Περί πάτρης λοιπόν και όχι περί Πάτρις.

Όσο για το παραλήρημά σου δεν θα απαντήσω. Ο κόσμος διαβάζει και κρίνει.